

B E S T S E L L E R

EDITURA MASCALA

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL CU OCHI ALBAȘTRI

UN ROMAN DE DRAGOSTE CARE IEȘE DIN TIPARE.
RIDICĂ PASIUNEA PE NOI CULMI ȘI PE CARE PUR ȘI SIMPLU
NU POTI SĂ-L LAȘI DIN MÎNĂ.

*Autoare a mai multor bestseller-uri în New York Times,
Lisa Kleypas revine cu una dintre cele mai frumoase povești
de dragoste scrise vreodată!*

El este Hardy Cates. Un milionar care și-a făcut mulți dușmani ca să poată ajunge în fruntea unei companii petroliere de top din Houston. Prin vene îi curge sânge fierbinte. Și se gândește doar la răzbunare.

Ea este Haven Travis. În ciuda averii familiei, ea refuză să urmeze drumul ales de alții. Iar când se mărită cu un bărbat pe care familia ei nu-l acceptă, viața ei se înscrie pe o pantă periculoasă.

Au trecut doi ani. Haven s-a întors acasă. De data aceasta este hotărâtă să-și apere cu grijă inima. Iar Hardy Cates, dușman declarat al familiei sale, este ultima persoană pe care și-ar dori-o în pragul casei ei... ca să-l pună inima pe jar...

*„Un roman de dragoste care iese din tipare,
ridică pasiunea pe noi culmi și pe care pur și simplu nu poți
să-l lași din mână.”*

Publisher's Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LISA KLEYPAS

**DIAVOLUL CU OCHI
ALBAȘTRI**

Editura MIRON

Capitolul 1

L-am văzut prima dată la nunta fratelui meu. Stătea undeva mai în spate, într-o postură insolentă, relaxată, ca unul care preferă să-și petreacă timpul prin sălile de biliard. Deși era bine îmbrăcat, am înțeles imediat că nu lucra într-un birou. Purta un costum Armani bine croit, dar trupul puternic, cu oase mari și umeri lați, ca de fermier sau de îmblânzitor de tauri, se deslușea pe sub veșminte, între degetele lungi ținea cu grijă piciorul delicat al unui pahar de șampanie, pe care sunt sigură că ar fi putut să-l zdrobească fără prea mare efort.

Mi-am dat imediat seama că era genul de bărbat care știa să vâneze, să joace fotbal și poker și care ținea la băutura, dar nu era pe gustul meu, fiindcă eu voiam ceva mai mult de-atât.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că era un personaj aparte. Arăta bine, ba chiar puteai să spui că-i chipeș dacă treceai cu vederea nasul puțin strâmb, semn că fusese rupt cândva. Părul închis la culoare, des și lucios, îi era tuns scurt. Ochii lui, vizibil albaștri chiar și de la distanța care ne despărțea, mi-au atras imediat atenția, fiindcă aveau o culoare pe care nu puteai s-o uiți. Am tresărit când a întors capul și s-a uitat direct la mine.

M-am răsucit imediat, stânjenită că fusesem surprinsă fixându-l insistent, însă am continuat să-i simt privirea și o căldură curioasă mi-a cuprins tot corpul. Am băut repede șampania din paharul pe care-l

aveam în mână, iar băutura acidulată mi-a liniștit emoțiile. Abia după aceea am îndrăznit să mă uit din nou spre el.

În ochii săi albaștri strălucea o provocare neobrăzată, iar buzele-i luaseră forma unui zâmbet discret. *N-aș vrea să fiu singură în cameră cu tipul ăsta*, m-am gândit. Individul m-a măsurat cu privirea, încet, de sus în jos, apoi m-a privit din nou în ochi și a făcut o mișcare politicoasă cu capul, în semn de salut, unul dintre acele gesturi pe care texanii îl ridicaseră la rang de artă.

M-am întors cu spatele, deliberat, îndreptându-mi întreaga atenție spre iubitul meu. L-am privit pe proaspeții însurăței cum dansează îmbrățișați, m-am ridicat pe vârfuri și i-am șoptit lui Nick:

— Noi urmăm.

El m-a cuprins pe după mijloc și a răspuns:

— Să vedem ce părere are și tatăl tău.

Nick avea de gând să-i ceară voie tatei să ne căsătorim, o tradiție care mie mi se părea demodată și inutilă, dar la care el ținea cu încăpățănare.

— Și dacă nu e de acord? l-am întrebat.

Dat fiind că făceam rareori lucruri care să fie aprobate fără rezerve de ai mei, se putea foarte bine ca tata să nu fie de acord să ne căsătorim.

— Dacă zice nu, eu o să mă însor cu tine oricum.

Se retrase puțin și-mi zâmbi larg.

— Dar mi-ar plăcea să-l conving că nu sunt o partidă atât de proastă pe cât crede.

— Ești cel mai grozav tip pe care aș fi putut să-l întâlnesc, i-am spus lipindu-mă de trupul său familiar.

Mi se părea un miracol că exista cineva care putea să

mă iubească așa cum mă iubea el. Niciun altul, oricât de chipeș ar fi fost, nu m-ar fi putut interesa vreodată.

Am zâmbit și m-am uitat încă o dată spre cealaltă parte a cortului de nuntă, întrebându-mă dacă bărbatul cu ochi albaștri mai era acolo. Nu știu de ce, dar m-am simțit foarte ușurată că plecase.

Fratele meu, Gage, a vrut neapărat o ceremonie restrânsă, iar în capela mică din Houston, construită de coloniștii spanioli pe la 1700, n-au fost primiți decât câțiva invitați. Ceremonia a fost scurtă, frumoasă, și s-a desfășurat într-o atmosferă liniștită, tândră și emoționantă.

Asta spre deosebire de petrecerea de după aceea, care a fost un adevărat circ. Sărbătorirea căsătoriei a avut loc la reședința familiei Travis, în River Oaks – o comunitate exclusivistă a Houstonului, unde oamenii recunosc în fața contabililor lucruri mai grave decât cele pe care le mărturisesc la preot.

Gage a fost primul dintre frații Travis care s-a însurat, așa că tata s-a folosit de ocazie ca să impresioneze pe toată lumea, sau cel puțin pe toți cei din Texas, care oricum lui i se păreau cei mai importanți oameni de pe pământ. La fel ca mulți alți compatrioți, și el credea cu tărie că, dacă statul nostru n-ar fi fost anexat în 1845, ar fi ajuns să conducă America de Nord.

Așa că, având în vedere reputația familiei și faptul că tot Texasul avea să fie cu ochii pe noi, tata a angajat o renumită organizatoare de evenimente, căreia nu i-a spus decât că are mână liberă să facă orice crede de cuviință cu carnetul lui de cecuri.

Așa cum știa toată lumea, acel carnet de cecuri era destul de gros. Tata, Churchill Travis, era un faimos „vrăjitor al pieței de acțiuni”, care crease un fond internațional de investiții energetice, ce aproape că-și dublase profitul în primii zece ani de existență. Printre investitori se numărau producători de petrol și gaze naturale, de surse alternative de energie și de cărbune, în total reprezentanți a cincisprezece țări. Când eram mică îl vedeam foarte rar pe tata, care era tot timpul plecat în locuri îndepărtate precum Singapore, Noua Zeelandă sau Japonia. Uneori mergea să ia prânzul în Washington, alături de ministrul transporturilor, sau era la New York, invitat să vorbească la câte o emisiune despre economie. Ca să iei micul dejun cu el trebuia să deschizi televizorul pe CNN și să-l ascuți cum analizează bursa de acțiuni, în timp ce tu îți mâncai omleta.

Cu vocea lui puternică și cu personalitatea supradimensionată, tata mi s-a părut mereu un uriaș, și abia în adolescență mi-am dat seama că, de fapt, era un bărbat mic de statură, ca un cocoș pitic care ajunsese să conducă ograda. Tatăl meu disprețuia vulnerabilitățile și se temea mereu ca nu cumva cei patru copii ai lui, Gage, Jack, Joe și cu mine, să ajungă niște răsfățați. Atunci când era prin preajmă, ne oferea el însuși doze mici de realitate, așa cum ai da cuiva un medicament amar cu lingurița.

Mama mea, Ava, a fost pe când trăia co-director al Festivalului de Carte din Texas și prietenă bună cu Kinky Friedman. O femeie strălucitoare, cu cele mai frumoase picioare din River Oaks și cu un adevărat

talent pentru organizarea de petreceri, mama era genul de femeie care impresiona orice bărbat. Delicioasă ca berea nefiltrată, cum se zice în Texas. Mulți îi spuneau tatei ce norocos era cu așa o soție, iar lui îi făcea nemăsurată plăcere să-i audă, fiindcă știa că, într-adevăr, Ava era prea bună pentru el. De altfel, recunoștea asta din când în când, râzând într-un fel care te făcea să înțelegi că, totuși, simte că ar merita mai mult decât cred ceilalți că i se cuvine.

Petrecerea de după nunta fratelui meu a avut șapte sute de invitați, dar la reședința noastră din River Oaks au venit în realitate aproape o mie de persoane. Oamenii intrau în conac, apoi se îndreptau spre cortul imens de nuntă așezat în grădina din spate și împodobit cu milioane de luminițe albe și cu orhidee trandafirii. Căldura umedă a serii de primăvară făcea aroma dulceagă a florilor să plutească în aer.

Înăuntrul casei era pornită instalația de aer condiționat, iar camera în care era mâncarea fusese împărțită în două de un bar lung, cu tot felul de fructe de mare așezate pe el.

Două dintre cele douăsprezece sculpturi de gheață aveau câte o mică fântână din care curgeau șampanie și vodcă, iar una dintre ele avea un fel de buzunare pline cu caviar. Chelneri cu mănuși albe umpleau paharele oaspeților, întindeau caviar pe mici felii de pâine prăjită sau împărțeau în stânga și în dreapta ouă de prepeliță, murate.

Bufetul cald era compus din homar, mușchi afumat, ton la grătar și cel puțin alte treizeci de antreuri. Deși fusem la multe petreceri în Houston, nu mai văzusem

nicăieri atâta mâncare.

Au venit chiar și reporteri de la câteva dintre ziarele locale, ca să scrie despre evenimentul la care fuseseră invitați bucătari celebri, stele de la Hollywood și magnați ai petrolului. Toată lumea îi aștepta pe Gage și pe Liberty, rămași în capelă cu fotografii.

Nick era puțin intimidat de petrecere. Deși se trăgea dintr-o familie respectabilă din clasa de mijloc, toată acea strălucire îl uluise. Chiar și eu mă simțeam puțin stânjenită de excesul care ne înconjura. M-am schimbat mult la Wellesley, un colegiu pentru fete al cărui motto era „Non ministrari sed ministrare” – „Să nu fii servit, ci să servești.” Mi se părea un scop bun pentru cineva ca mine, care venea dintr-o familie atât de bogată.

Ai mei mă tachinau cu blândețe și spuneau că e doar o etapă prin care trec. Ei, mai ales tata, erau de părere că devenisem un clișeu ambulant, o fată bogată care încerca să devină liberală din cauză că se simțea vinovată pentru privilegiile de care se bucura.

Mi-am îndreptat atenția spre mesele lungi cu mâncare. Aranjasem ca resturile să fie duse la câteva adăposturi din Houston, iar familia mea a fost de acord, încă mă mai simt vinovată, chiar și astăzi, pentru tot acel fast. O falsă liberală, așteptând la rând ca să-și ia porția de caviar.

— Știi că trebuie să cauți prin echivalentul unei tone de pământ ca să găsești un diamant de câteva carate? l-am întrebat pe Nick în timp ce ne îndreptam spre fântâna cu băutură. Ca să poți fabrica toate diamantele din camera asta ar trebui să excavezi un teren echivalent cu Australia.

Nick se prefăcu nedumerit.

— Ultima dată când am verificat, Australia era la locul ei, spuse, trecându-și degetul cu blândețe peste umărul meu gol. Liniștește-te, Haven. N-ai nimic de dovedit. Eu te cunosc și știi ce fel de om ești.

Deși eram amândoi din Texas, ne-am întâlnit în Massachusetts, unde eu studiam la Wellesley, iar el la Tufts. Îl cunoscusem la o petrecere studentească „internațională” de la Cambridge. Fiecare cameră era decorată ca să reprezinte o altă țară și în ea se bea băutura națională a acelei țări – vodcă în Rusia, whisky în Scoția și așa mai departe.

Undeva între America de Sud și Japonia dădusem peste un băiat cu părul închis la culoare și cu ochii căprui deschis, care zâmbea sigur pe sine. Avea un trup subțire, frumos, ca al unui alergător de performanță, și înfățișarea unui intelectual.

Spre deliciul meu, vorbea cu accent texan:

— Poate c-ar trebui să iei o pauză de la turul în jurul lumii. Cel puțin până când poți să te ții mai bine pe picioare, mi-a spus.

— Ești din Houston, i-am răspuns eu.

El a zâmbit mai larg când mi-a auzit accentul:

— Nu, doamnă.

— Din San Antonio?

— Nu.

— Din Austin? Amarillo? El Paso?

— Nu, nu, și, slavă Domnului, nu.

— Atunci din Dallas, am spus cu regret. Păcat, înseamnă că ești aproape yankeu.

Nick m-a condus afară, unde ne-am așezat împreună

pe marginea scărilor de pe verandă și am vorbit timp de două ore, în frigul năprasnic.

Ne-am îndrăgostit repede unul de celălalt. Aș fi făcut orice pentru el și aș fi mers oriunde m-ar fi condus. Voiam să fiu soția lui, doamna Nicholas Tanner. Haven Travis Tanner. Nimeni n-ar fi putut să-mi stea în cale.

Când mi-a venit în sfârșit rândul să dansez cu tata, în sală răsună o melodie a lui Al Jarreau, „Accentuate the Positive”, cântată pe un ton jovial. Nick se dusese la bar cu frații mei, Jack și Joe, și stabiliserăm să ne întâlnim înapoi în casă mai târziu.

Nick a fost primul bărbat pe care l-am prezentat familiei mele, primul de care am fost vreodată îndrăgostită. Singurul cu care mă culcasem până atunci. Nu am ieșit cu prea mulți băieți, fiindcă mama a murit de cancer când eu aveam cincisprezece ani, și câțiva ani după aceea am fost prea deprimată și m-am simțit prea vinovată ca să mă gândesc la iubire, apoi am plecat la un colegiu de fete, minunat pentru evoluția mea academică, dar destul de neinspirat pentru cineva care își dorește și o viață amoroasă. Multe dintre colegile mele mergeau la petreceri pe la alte facultăți sau făceau cunoștință cu băieți la cursurile suplimentare pe care le urmau pe la Harvard sau MIT. Eu eram problema. Mie îmi lipsea ceva esențial, eu nu aveam talentul să-i atrag pe ceilalți, nu știam să primesc și să ofer iubire, probabil pentru că însemna atât de mult pentru mine. Mi se părea că-i îndepărtez pe oameni tocmai fiindcă-mi doream atât de mult să fiu iubită. Până la urmă am înțeles că, pentru a convinge pe cineva să te iubească,

trebuie să te porți ca și cum ai vrea să convingi o vrabie să ți se așeze pe deget, adică să nu te străduiești atât de mult, să nu depui un efort așa de mare.

Renunșasem să mai caut, cum se spune, și tocmai atunci s-a întâmplat. L-am cunoscut pe Nick și ne-am îndrăgostit, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru familia mea, însă ei nu l-au acceptat deloc. M-am trezit răspunzând la întrebări pe care ei nici nu mi le puseseră, spunând că sunt foarte fericită, că Nick studiază economia și că ne-am cunoscut la o petrecere. Lipsa lor de interes pentru el, pentru povestea și pentru viitorul nostru m-a supărat peste măsură. Tăcerea lor intenționată era în sine un fel de-a ne judeca destul de aspru.

— Știi, scumpa mea, mi-a spus Todd, prietenul meu cel mai bun, atunci când l-am sunat ca să mă plâng.

Ne cunoșteam de la doisprezece ani, de când familia lui se mutase în River Oaks, Tatăl lui Todd, Tim Phelan, era artist și expusese la muzee mari ca MoMA din New York și Kimbell din Fort Worth.

Familia Phelan fusese mereu o enigmă pentru locuitorii din River Oaks, fiindcă, membrii ei erau vegetarieni, primii pe care-i cunoscusem eu vreodată. Purtau haine din in și sandale ușoare. Într-un cartier în care predominau două stiluri decorative, country-ul englezesc și stilul texan-mediteranean, familia Phelan își zugrăvise fiecare cameră în altă culoare, cu dungi exotice și modele spiralate pe pereți.

Lucrul cel mai fascinant era religia lor budistă. În Houston auzeai chiar mai rar acest cuvânt decât pe celălalt, „vegetarian”. Când l-am întrebat pe Todd ce fac

budiștii, el mi-a spus că petrec mult timp contemplând natura realității. El și părinții lui m-au invitat să îi însoțesc cândva la un templu budist, ca să aflu despre ce e vorba, dar, spre părerea mea de rău, ai mei n-au fost de acord. Mama mi-a spus că eu sunt baptistă, iar bapțiștii, se părea, nu-și petreceau timpul gândindu-se la realitate.

Todd și cu mine am fost mereu apropiați, iar lumea presupunea că suntem împreună, deși între noi n-a existat niciodată nimic de acest fel. Cu toate că nu se putea spune că suntem indiferenți unul la farmecul celuilalt, sunt sigură că, la fel ca și mine, nici el n-ar fi putut să explice foarte clar ce se întâmpla între noi.

Todd mi se părea cel mai frumos om pe care-l cunoșteam. Subțire și athletic, cu trăsături rafinate, cu părul blond și cu ochi albaștri precum oceanul din broșurile hotelurilor din Caraibe, avea un aer de felină care-l făcea să fie diferit de ceilalți texani, cei cu umeri lași și cu mersul apăsător. L-am întrebat odată dacă e homosexual, iar el mi-a răspuns că nu-l interesa atât sexul celuilalt, cât personalitatea lui.

— Deci ești bisexual? am întrebat eu, făcându-l să **râdă** fiindcă insistam să-i pun o etichetă.

— Cred că sunt bipoșibil, mi-a răspuns, apoi m-a sărutat cald pe buze.

Nimeni nu mă cunoștea și nu mă înțelegea mai bine decât el. Era confidentul meu, întotdeauna de partea mea, chiar și atunci când eu însămi nu eram.

— Ai știut că așa o să se poarte ai tăi, mi-a spus după ce i-am povestit despre atitudinea familiei mele la adresa lui Nick. N-ai de ce să te miri.

— Doar pentru că nu mă miră, nu înseamnă că-mi face plăcere.

— Nu uita că în weekendul ăsta personajele principale nu sunteți voi, ci mirele și mireasa.

— Mirele și mireasa nu sunt niciodată personaje principale la o nuntă, i-am răspuns. Nunțile sunt platforme publice de promovare a familiilor disfuncționale.

— Dar trebuie să ne prefacem că ei doi sunt cei mai importanți, așa că intră și tu în joc și nu vorbi cu tatăl tău despre Nick până nu se termină petrecerea.

— Todd, l-am întrebat supărată, tu l-ai cunoscut pe Nick. Îți place, nu-i așa?

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta.

— De ce nu?

— Dacă nu-ți dai seama singură, orice ți-aș spune eu n-o să te ajute să-ți dai seama.

— Să-mi dau seama de ce anume? Despre ce vorbești?

Todd nu mi-a răspuns, iar eu am închis telefonul, nedumerită și iritată. Din păcate am uitat de sfatul prietenului meu imediat ce am început dansul cu tata, care era îmbujorat de la alcool și de entuziasm. Nu făcuse un secret din faptul că voia ca Gage să se însoare cu Liberty, iar vestea că ea era gravidă îl bucura într-atât încât acum aproape jubila. Lucrurile mergeau așa cum își dorea el, iar eu eram destul de sigură că visa deja la nepoți, la generații întregi de ADN maleabil, în întregime la dispoziția sa.

Cu pieptul lat și picioarele scurte, cu ochii negri, părul așa de des încât abia dacă i se întrezărea scalpul și cu

bărbia lui de neamț, tata era un bărbat impresionant, chiar dacă nu tocmai chipeș. Avea ceva sânge de amerindian din partea maternă a familiei și câțiva strămoși germani și scoțieni, al căror viitor atârnase nu odată doar de un fir de ață, lucru care-i convinsese să vină în Texas, în căutare de pământ ieftin, nebătut de gerul iernii, pe care nu era nevoie decât să-l muncească pentru a-l face roditor. În loc de asta, aici au dat de secetă, de epidemii, de raiduri amerindiene, de scorpioni și de insecte cât degetul.

Membrii familiei Travis care supraviețuiseră tuturor vitregiilor erau cei mai încăpățânați oameni de pe pământ și se bizuiau mai mult pe morala și puterea lor de muncă decât pe noroc. Eu și tata eram, amândoi, încăpățânați. Mama spunea mereu că semănăm prea tare, amândoi dispuși să facem orice ca să ni se facă pe plac, amândoi abia așteptând să forțăm limitele impuse de ceilalți.

— Bună. Tati.

— Bună, Dovlecel.

Avea o voce adâncă, tivită cu nerăbdarea permanentă a cuiva care nu trebuia să intre niciodată în grațiile nimănui.

— Ești frumoasă în seara asta. Semeni cu mama ta.

— Mulțumesc.

Tata făcea rar complimente și mă bucuram să-l aud spunând că sunt frumoasă, deși știam că semăn foarte puțin cu mama.

Purtam o rochie din satin verde deschis, cu bretele prinse în cataramă de cristal, iar în picioare aveam sandale argintii, delicate, cu tocuri de zece centimetri.

Liberty insistase să se ocupe chiar ea de coafura mea, care-i luase vreo cincisprezece minute. Răsucise șuvițele lungi și negre și le prinsese într-un coc ce părea simplu, dar pe care eu n-aș fi putut niciodată să-l fac singură. Era doar puțin mai mare decât mine, dar se purta ca o mamă, cu o blândețe pe care mama mea n-o avusese decât rareori.

— Gata, îmi spusese încet, apoi îmi pudrase nasul cu un gest jucăuș. E perfect.

Era tare greu să n-o placi.

Dansam cu tata când de noi se apropie unul dintre fotografi. Ne-am aplecat unul spre celălalt și am zâmbit pentru blițul orbitor, apoi ne-am îndepărtat din nou.

— Mâine plecăm înapoi în Massachusetts, i-am spus.

Luam un avion comercial. Cumpărasem eu două locuri la clasa întâi. Cum tata îmi plătea cardul de credit și verifica fiecare tranzacție, știam că știe despre biletul lui Nick, deși încă nu spusese niciun cuvânt despre asta.

— Înainte să plecăm, am continuat, Nick vrea să-ți spună ceva.

— Abia aștept.

— Aș vrea să te porți frumos cu el, i-am spus.

— Uneori nu sunt amabil din motive bine întemeiate. Așa-ți dai seama de firea celorlalți.

— Nu e nevoie să-l testezi pe Nick, ci doar să-mi respecti alegerea.

— Vrea să se însoare cu tine, spuse tata.

— Da.

— Și se așteaptă să aibă bilet la clasa întâi pentru tot

restul vieții. Atât însemni pentru el, Haven.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să mă iubească pentru personalitatea mea, nu pentru banii tăi? l-am întrebat.

— Nu-i potrivit pentru tine.

— Eu decid dacă e sau nu, m-am răstit la rândul meu. Nu tu.

— Te-ai decis deja, mi-a spus tata și, chiar dacă nu era tocmai o întrebare, eu i-am spus că da, mă decisesem. Atunci nu ai de ce să-mi ceri mie voie, a continuat el. Alege pentru tine însăși și asumă-ți consecințele. Fratele tău nu m-a întrebat ce părere am dacă se însoară cu Liberty.

— Sigur că nu, fiindcă ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să-i faci să se placă. Toată lumea știe că o adori pe Liberty.

Speriată de nota de gelozie pe care o auzisem în propriu-mi glas, m-am grăbit să continui:

— Nu putem să fim și noi niște oameni normali, tata? Îmi aduc iubitul să vă cunoască, tu te prefaci că-l placi, fiecare își vede de viața lui și vorbim la telefon doar de sărbători.

M-am străduit să zâmbesc.

— Nu-mi sta în cale, tată. Lasă-mă să fiu fericită.

— N-o să fii fericită cu el. Nu-i bun de nimic.

— De unde știi tu? N-ai petrecut mai mult de o oră cu el.

— Sunt destul de bătrân ca să-mi dau repede seama de caracterul oamenilor.

Nu mi se păruse că vreunul dintre noi vorbea prea tare, dar lumea începuse să ne arunce priviri curioase.

Mi-am dat seama că nu era nevoie să ridicăm vocea pentru ca oamenii să înțeleagă că se întâmplă ceva între noi. M-am străduit să mă calmez și am continuat dansul, deși pierdusem ritmul muzicii.

— Orice bărbat ți s-ar părea insuficient de bun pentru mine dacă nu l-ai alege chiar tu, am rostit.

M-am gândit că fraza avea suficient adevăr în ea încât să-l enerveze pe tata.

— O să-ți organizez nunta, mi-a spus, dar va trebui să găsești pe altcineva care să te conducă la altar. Și să nu vii la mine după aceea, când o să ai nevoie de bani ca să divorțezi. Dacă te măriți cu el, nu-ți mai dau o lețcaie. Niciunul dintre voi n-o să vadă vreun ban de la mine, ne-am înțeles? Dacă are curaj să vină să-mi vorbească mâine, o să-i spun și lui același lucru.

— Mersi, tată, am spus, retrăgându-mă de lângă el exact când se termina melodia. Ești un dansator al naibii de bun.

Am părăsit ringul de dans și am trecut pe lângă Carrington, care fugea spre el cu brațele întinse. Fetița era sora mai mică a lui Liberty.

— E rândul meu, strigă ea, de parcă să dansezi cu Churchill Travis era cel mai minunat lucru de pe pământ.

Mi-am amintit cu amărăciune că și eu simțeam la fel când aveam nouă ani.

Mi-am făcut loc prin mulțimea din care nu vedeam decât nenumărate guri vorbind, râzând, mâncând și bând, trimițând bezele în aer. Zgomotul pe care-l făceau te copleșea.

M-am uitat la ceasul de pe peretele din foaier, un orologiu mare, ce aparținuse companiei feroviare Buffalo Bayou, Brazos și Colorado. Era ora nouă. Peste treizeci de minute trebuia să mă întâlnesc cu Liberty într-unul dintre dormitoarele de la etaj, ca s-o ajut să se schimbe în hainele de călătorie. Abia așteptam să termin cu ritualul acela, fiindcă simțeam că nu pot să mai suport atâta bucurie.

Mi-era sete după șampanie, așa că am intrat în bucătăria aglomerată, plină de chelneri și de bucătari, și am reușit să găsesc un pahar curat într-unul din dulapuri. L-am umplut cu apă de la chiuvetă și am băut cu înghițituri mari.

— Mă scuzați, mi s-a adresat pe un ton nerăbdător un chelner care ducea o tavă aburindă, încercând să mă ocolească.

M-am ferit ca să-l las să treacă, apoi am ieșit din bucătărie și m-am îndreptat spre sufrageria ovală, unde, spre ușurarea mea, am văzut silueta familiară a lui Nick, aproape de arcada care ducea spre pivnița de vinuri. Trecuse de portița din fier forjat și o lăsase întredeschisă. S-a îndreptat spre beciul cu pereții acoperiți de suportți pentru butoaie. M-am gândit că se săturase de mulțime și că, probabil, venise să mă caute mai devreme decât era stabilit. Voiam să mă ia în brațe. Aveam nevoie de un moment de liniște în mijlocul acelei cacofonii copleșitoare.

Am ocolit masa mare din centrul camerei și m-am îndreptat spre beci. În urma mea, poarta din fier s-a închis cu un sunet scurt. Am întins mâna spre întrerupător, am stins lumina și am coborât treptele.

Imediat, l-am auzit pe Nick spunând:

— Hei!

— Eu sunt, am spus.

M-am apropiat de el pe întuneric și l-am cuprins pe după gât, șoptind:

— Îți stă bine în costum.

El a încercat să spună ceva, dar eu l-am tras spre mine și l-am sărutat pe bărbie.

— Mi-a fost dor de tine, am murmurat. N-ai dansat cu mine în seara asta.

Iubitul meu a tresărit și m-a apucat de șolduri, iar mișcarea sa bruscă m-a făcut să-mi pierd puțin echilibrul. În aer plutea parfumul dulce al vinului, iar pe lângă el simțeam aroma pielii lui Nick, proaspătă, mirosind a nucșoară sau ghimbir, a condimente și a soare. L-am tras mai aproape și l-am sărutat. Avea gura moale și caldă, cu gust de șampanie și de ceva mai intim, mai personal.

M-a mângâiat pe spate, făcându-mă să mă înfior când degetele lui mi-au atins pielea dezgolită de deasupra rochiei. Avea mâini puternice. M-a tras cu blândețe mai aproape și mi-a ridicat bărbia, sărutându-mă ușor, mai mult o promisiune decât un sărut. Am scos un sunet pierdut și am încercat să-l conving să-mi dea mai mult. Încă o atingere ușoară, apoi o apăsare care m-a făcut să-mi pierd echilibrul, și gura lui, desfăcută deasupra gurii mele. M-a sărutat adânc, descoperind locuri sensibile și făcându-mă să râd întretăiat.

Am încercat să-l cuprind mai strâns și să mă lipesc de el cu totul. M-a sărutat lent, atent, la început mai apăsător, apoi din ce în ce mai încet, de parcă sărutările s-ar fi

destrămat sub propria lor căldură. Plăcerea creștea, iar eu simțeam cum sângele-mi gonește prin vene, făcând dorința să-mi înflorească în suflet. Nu-mi aminteam să fi făcut vreun pas înapoi, însă am simțit marginea unei mese cum îmi apasă fundul, cu muchia ei ascuțită mușcând parcă din carnea mea.

Nick m-a ridicat cu uimitoare ușurință și m-a așezat pe masa rece, apoi m-a sărutat din nou, mai apăsător, mai adânc, în timp ce eu încercam să-l trag și mai aproape, îmi venea să mă întind pe masă, ca o ofrandă pe marmura rece, și să-l las să-mi facă orice ar fi vrut. Simțeam că s-a desfăcut în mine un fel de zăgaz ferecat până atunci. Eram foarte aprinsă și aproape amețită din cauza senzației puternice de eliberare. Nick, cel mereu atât de controlat, părea acum că abia se mai stăpânește, ceea ce mie mi s-a părut minunat. Respira sacadat și mă mângâia din ce în ce mai pasional.

M-a sărutat pe gât, mi-a gustat pielea subțire și sensibilă, mi-a mângâiat cu buzele locul în care se zbătea pulsul. Suspinând, mi-am împletit degetele printre șuvițele lui moi și de dese, ca mătasea în palmele mele. Cu totul diferite de părul lui, care mi-era atât de cunoscut.

M-a străbătut imediat un fior de groază.

— Dumnezeu!

Abia dacă eram în stare să vorbesc, i-am atins chipul în întuneric și am dat peste niște trăsături dure, necunoscute, și de o umbră de barbă proaspăt rasă. Mă ustureau colțurile ochilor, dar nu știam dacă îmi venea să plâng de rușine, de furie, de teamă, de dezamăgire sau de toate la un loc.

— Nick?

O mână puternică îmi prinse încheietura, necunoscutul îmi sărută degetele, podul palmei, apoi vorbi cu o voce atât de adâncă și de guturală încât aș fi putut să jur că-i aparține diavolului însuși:

— Cine-i Nick?

Capitolul 2

Străinul continuă să mă țină în brațe pe întuneric și începu să mă mângâie încet pe spate, încercând să mă liniștească.

— Doamne, îmi pare rău, am spus tremurând. Am crezut că ești iubitul meu.

El vorbi pe un ton glumeț:

— Mi-aș dori din tot sufletul să fiu iubitul tău în clipa asta.

Mă mângâie cu blândețe pe păr.

— Să aprind lumina?

— Nu! am spus imediat, strângându-l de mână.

El a rămas nemișcat, făcându-mi pe plac, și m-a întrebat cu un zâmbet în glas:

— N-ai vrea să-mi spui cum te cheamă?

— În niciun caz. Fără nume.

— Bine, șefa.

M-a ajutat să cobor de pe masă, susținându-mă ca să-mi găsesc echilibrul. Inima îmi bătea foarte repede.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva. Mi se pare că ar trebui să leșin sau să țip sau...

— Aș prefera să nu faci nimic din toate astea.

— Nu vreau să se afle despre ce s-a întâmplat aici. Mi-aș dori să *nu știu nici eu*. Aș vrea...

— Vorbești foarte repede când ești emoționată, observă el.

— Vorbesc repede tot timpul. Și nu sunt emoționată, sunt șocată. Aș vrea să pot să dau timpul înapoi. Mă simt ca o pagină de eroare de pe internet.

— O pagină 404?

— Da. Întâmplarea asta a fost un mare 404.

Bărbatul scoase un sunet amuzat.

— Nu-i nimic, rosti, trăgându-mă spre el.

Mă simțeam bine aproape de trupul lui cald, așa că n-am reușit să mă conving că trebuia să-l împing la o parte. Vocea sa ar fi putut să liniștească și o cireadă de vite apucate de streche:

— Nu-i nimic. Nu s-a întâmplat mare lucru.

— N-o să spui nimănui?

— Sigur că nu. Dacă ar afla Nick, m-ar bate măr.

Am dat din cap aprobator, deși ideea că iubitul meu ar fi putut să-l bată pe bărbatul acela era ridicolă. Chiar și prin costumul bine croit puteam să-mi dau seama că era foarte puternic. Mi se părea invulnerabil. Într-o clipă mi-am amintit de bărbatul din cortul de nuntă și am făcut ochii mari, în întuneric.

— Vai de mine!

— Ce s-a întâmplat?

Se aplecă, iar respirația lui fierbinte îmi atinse tâmpla.

— Te-am văzut în cort, erai în spate. Ai ochii foarte albaștri, nu?

Companionul meu rămase deodată nemișcat.

— Tu ești domnișoara de onoare îmbrăcată în rochie verde.

A râs răgușit, ironic, iar sunetul delicios m-am făcut să mă înfior din cap până-n picioare.

— Ești din familia Travis, așa e?

— Nu recunosc nimic.

M-am străduit să înțeleg stânjeneala și atracția pe care le simțeam în același timp. Avea gura atât de aproape de a mea... îmi doream încă un sărut din acela minunat de la el, mi-era rușine de mine însămi, dar parfumul pe care-l răspândea era... Pe scurt, omul mirosea mai bine decât orice alt bărbat pe care-l cunoscusem vreodată.

— Bine, am spus nesigură. Uită ce-am zis despre nume. Tu cine ești?

— Pentru tine, păpușă, sunt cel care aduce necazuri.

Am rămas amândoi nemișcați și niciunul n-a mai scos niciun cuvânt, de parcă lanțul ultimelor câtorva minute interzise ne-ar fi legat din ce în ce mai strâns unul de altul. Știam că trebuie să mă retrag în grabă, dar nu puteam să mă mișc, ținută pe loc de senzația că mi se întâmpla ceva extraordinar. În ciuda zgomotului de sus, de la petrecere, mă simțeam de parcă aș fi fost foarte departe de tot restul universului.

Necunoscutul mi-a mângâiat obrazul, iar eu am ridicat mâna și i-am căutat orbește inelarul, încercând să-i găsesc verigheta.

— Nu, murmură el, nu sunt însurat.

Vârful degetului lui mic mi-a atins marginea urechii și a trasat-o delicat, iar eu am alunecat într-o stare plăcută

de pasivitate. *Nu se poate să fac asta*, m-am gândit în timp ce-l lăsam să mă tragă mai aproape și să-mi lipească șoldurile de ale lui. Aveam capul greu, așa că l-am lăsat pe spate, iar el m-a sărutat pe gât. Am crezut mereu că pot să rezist destul de bine tentațiilor, însă atunci a fost prima dată când am simțit cu adevărat dorință fizică, și recunosc că nu eram pregătită să-i fac față.

— Ești prieten cu mirele sau cu mireasa? am reușit să-l întreb.

Am simțit cum zâmbește, cu buzele lipite de pielea mea.

— N-aș spune că vreunul dintre ei mă place prea mult.

— Doamne! înseamnă că n-ai fost invitat, așa e?

— Păpușă, jumătate dintre cei de-aici n-au fost invitați, îmi atinse cu vârful degetelor marginea bretelei, făcându-mă să tresar.

— Faci afaceri cu petrol? Ai ferme?

— Petrol, răspunse el. De ce întrebi?

— Ești clădit ca un fermier.

El râse.

— Am muncit destul de mult cu brațele, recunosc, răsufând fierbinte deasupra pielii mele. Ai ieșit vreodată cu un om de rând? Pun pariu că nu. O fată bogată ca tine nu s-ar întâlni decât cu cineva la fel de înstărit, așa e?

— Costumul de pe tine e prea scump ca să poți să spui despre tine însuși că ești un om de rând, am răspuns. E Armani?

— Chiar și fermierii se îmbracă frumos din când în

când. Își sprijini mâinile de-a stânga și de-a dreapta mea, apucând marginile mesei în palme.

— La ce se folosește asta?

M-am aplecat puțin în spate, ca să păstrez între noi o distanța mică, dar care atunci mi s-a părut crucială.

— Te referi la masa pentru degustări?

— Da.

— Aici se desfac și se decantează vinurile. Accesoriile sunt în sertare, alături de șervete albe cu care se acoperă sticlele ca să-ți dai seama ce culoare are vinul.

— N-am fost niciodată la o degustare. Cum se procedează?

Am privit spre conturul chipului său, ceva mai ușor de deslușit acum, în semi-întineric.

— Se apucă paharul de picior și se inhalează parfumul direct din cupă, cu nasul aproape de vin.

— În cazul meu, cu nasul cel mare aproape de vin.

N-am rezistat și l-am atins, i-am pipăit contururile feței și linia dură a nasului.

— Cum ți l-ai rupt? am întrebat încet.

El mi-a sărutat podul palmei cu buzele sale calde.

— E una dintre poveștile pe care le spun numai când beau ceva mai tare decât un vin.

— Îmi pare rău, am spus retrăgându-mi mâna.

— N-are de ce să-ți pară rău. Nu m-ar deranja să-ți povestesc într-o bună zi.

Am revenit cu perseverență la ceea ce-i spuneam înainte:

— Când guști din vin, îl ții în gură mai mult, fiindcă pe cerul gurii există un loc care se leagă cu receptorii de miros din cavitatea nazală. Se numește retro-olfacție.

— Interesant, a spus el.

A urmat o scurtă tăcere, apoi a continuat:

— După ce guști și miroși vinul, îl scuipi într-o găleată, nu-i așa?

— Eu prefer să înghit.

Când mi-am dat seama de posibilul dublu înțeles al cuvintelor mele, am roșit atât de violent încât eram convinsă că el poate să mă vadă chiar și pe întuneric. Din fericire n-a comentat nimic, deși i-am auzit amuzamentul în glas când a rostit:

— Mulțumesc pentru detalii.

— Cu plăcere. Cred că ar trebui să mergem de aici. Pleacă tu primul.

— Bine.

Niciunul dintre noi n-a făcut vreo mișcare, apoi, după o clipă, el mi-a atins șoldul și a început să mă mângâie în sus, spre talie. Degetele sale bătătorite au tras în urma lor materialul subțire al rochiei. Eram foarte conștientă de fiecare mișcare a trupului său, de fiecare sunet pe care-l scotea el, atât de aproape de mine.

Nu s-a oprit până când nu mi-a cuprins cu blândețe obrazii între palmele sale puternice, făcându-mă să tresar. M-a sărutat din nou, cu buzele fierbinți, moi. Cu toate că sărutul a fost tandru, a avut și o notă dură, care m-a făcut să amețesc de plăcere. Am gemut puțin, apoi m-am simțit imediat stânjenită din cauza asta, deși știam că n-aș fi putut să mă abțin nici dacă aș fi încercat cu tot dinadinsul.

L-am apucat de încheieturile groase, mai mult ca să îmi susțin trupul, deodată foarte greu. Mi se înmuieră genunchii. Nu mai simțisem niciodată ceva atât de

puternic și de persistent. Lumea se redusese la crama în care plutea mirosul dulceag de vin și la trupurile noastre în întuneric, la dorința pentru cineva pe care nu puteam să-l am. Necunoscutul s-a aplecat spre urechea mea, iar eu i-am simțit răsuflarea caldă și umedă și m-am sprijinit, amețită, de pieptul lui.

— Ascultă, păpușă, mi-a șoptit. N-am avut prea des parte de atâta plăcere încât să uit de consecințe.

M-a sărutat pe frunte, pe nas, pe pleoapele care-mi tremurau.

— Du-te și spune-i lui Nick că nu te simți bine, și hai să plecăm împreună. Acum, imediat. E lună plină, mergem undeva, găsim un petic de iarbă verde și bem o sticlă de șampanie. După aceea te duc la Galveston, ca să vedem răsăritul deasupra golfului.

Eram uluită, fiindcă nu mi se mai făcuse niciodată o astfel de propunere și, oricum, nu credeam că aș fi putut să fiu vreodată tentată de așa avansuri îndrăznețe.

— Nu pot să plec cu tine. E o nebunie ce-mi ceri.

El mă sărută, mușcându-mi buzele cu blândețe.

— Poate că e o nebunie să nu pleci cu mine.

M-am zbătut puțin și l-am împins, făcându-l să se îndepărteze suficient cât să mă simt în siguranță.

— Am un iubit, am spus tremurat. Nu știu de ce... Nu știu de ce am lăsat lucrurile să ajungă până aici. Îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze. Nu pentru asta.

I-am auzit pașii apropiindu-se din nou și m-am crispat.

— Dacă e să-ți pară rău pentru ceva, să-ți pară rău pentru că de acum încolo o să fiu nevoit să evit

pivnițele, ca să nu-mi *aduc aminte de tine*.

— De ce? am întrebat, deodată supărată și puțin stânjenită. A fost chiar atât de rău că m-ai sărutat?

El șopti încet, diavolește:

— Nu, iubito. A fost chiar atât de bine.

A plecat el primul, iar eu am rămas în urma lui, sprijinindu-mă amețită de masa pentru degustări.

Am ieșit din nou în agitația din casă și m-am strecurat spre scara mare, care ducea la etaj. Liberty mă aștepta în camera care fusese a lui Gage când era mic. Intrasem de multe ori acolo, venind să cer atenție de la singurul care avea mereu timp pentru sora lui mai mică. Probabil că fratelui meu îi fusese tare greu cu mine, care vorbeam încontinuu în timp ce el își făcea temele sau îi aduceam să repare jucării stricate. Gage fusese mereu, îmi dădeam seama în sfârșit, foarte răbdător.

Mi-am amintit că, atunci când eram de vârsta lui Carrington sau poate chiar mai mică, Jack și Joe mi-au *aruncat* păpușa preferată pe fereastră, iar Gage a salvat-o. Am intrat în camera lui Jack, care era un haos de jucării, cărți și haine aruncate, și i-am văzut pe el și pe Joe îngenunchiați în fața ferestrei.

— Ce faceți? am întrebat, apropiindu-mă.

Cele două capete cu păr șaten închis s-au întors în același timp spre mine.

— Pleacă de aici, Haven, mi-a ordonat Jack.

— Tati a zis să mă lăsați să mă joc cu voi.

— Mai încolo. Pleacă.

— Ce-ai în mână?

M-am apropiat cu inima strânsă și am văzut în

mâinile lor ceva ce părea legat cu un elastic.

— Aia e Bootsie?

— O împrumutăm puțin, mi-a spus Joe, ocupat să lege cu niște sfoară o bucată de plastic.

— Nu se poate!

Am simțit cum mă cuprinde panica. Eram neputincioasă și revoltată, cum numai o fetiță deposedată de bunul său cel mai de preț poate să fie.

— Nu mi-ați cerut voie. Dă-mi-o înapoi! Dă-mi...

Glasul mi s-a subțiat și mi s-a transformat în țipăt când am văzut-o pe Bootsie atârând deasupra ferestrei, cu trupul roz și gol legat cu elastic și bandă adezivă și prins cu agrafe de birou. Păpușica mea fusese recrutată într-o misiune de parașutism.

— Nu!

— Pentru Dumnezeu, a spus Jack pe un ton scârbit, e doar o bucată de plastic!

Adăugând ofense și daune fizice, fratele meu s-a uitat răutăcios la mine și a aruncat păpușa.

Bootsie a căzut ca un pietroi la pământ. Cred că n-aș fi fost mai supărată nici dacă băieții ar fi aruncat pe geam un bebeluș adevărat. Am început să plâng în hohote desperade și m-am repezit spre scara cea mare, am coborât, am ieșit din casă, cu lacrimi de crocodil curgându-mi pe obraji, am trecut pe lângă părinții mei, pe lângă menajeră, pe lângă grădinar, și nu i-am băgat în seamă pe niciunul dintre ei.

Bootsie căzuse în mijlocul unei porțiuni înalte de gard viu. Nu se mai vedea din ea decât parașuta, agățată de partea de sus a tufei. Păpușa mea iubită atârna în desișul verde, nevăzută. Pentru că eram prea mică și nu

ajungeam s-o scot de acolo, n-aveam decât să rămân pe loc și să plâng, în timp ce căldura soarelui texan mă copleșea cu greutatea unei păături groase de lână.

Alertat de zgomot, Gage a coborât în grădină și a început s-o caute pe Bootsie. Până la urmă a reușit s-o scoată din gardul viu, a scuturat-o de praf, apoi m-a luat pe mine în brațe, ca să mă liniștească. Până la urmă m-am oprit din plâns, dar lacrimile mele îi pătaseră deja tricoul.

— Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, i-am șoptit.

— Și eu te iubesc pe tine, mi-a răspuns el tot în șoaptă, iar eu l-am simțit cum zâmbește cu buzele lipite de creștetul meu. Tot mai mult decât pe oricine altcineva.

Am intrat în camera lui Gage, unde Liberty stătea pe pat, înconjurată de organza sclipitoare, cu pantofii alături, pe podea, și cu voalul din dantelă așezat pe saltea lângă ea. Nu credeam că ar fi putut să fie mai frumoasă decât o văzusem în capelă, însămi s-a părut și mai atrăgătoare așa, cu ochii strălucitori și cu machiajul puțin șters.

Liberty era pe jumătate mexicană, avea pielea fină, niște ochi mari, verzi, și un trup care-ți amintea de vechea expresie „o damă pe cinste”. Era, de asemenea, timidă și precaută. Puteai să-ți dai seama ușor că dusesse o viață dificilă și că știa ce sunt greutatele.

Când m-a văzut, a făcut o grimasă comică.

— Salvatoarea mea! Trebuie să mă ajuți să ies din rochia asta, care are o mie de nasturi și pe toți la spate.

— Sigur, cu plăcere.

M-am așezat pe pat, iar ea s-a răsucit cu spatele la mine, ca să-mi fie mai ușor să-i desfac nasturii incomod poziționați. Mă simțeam stânjenită și mă luptam cu o senzație de tensiune pe care cumnata mea n-ar fi putut s-o liniștească, oricât de amabilă ar fi fost. Am încercat să mă gândesc la ceva politicos de spus.

— Cred că asta a fost cea mai frumoasă zi din viața lui Gage. E foarte fericit alături de tine.

— Și eu sunt fericită cu el. E un bărbat incredibil, cel mai...

Tăcu și ridică puțin din umeri, de parcă i-ar fi fost imposibil să pună în cuvinte ce simțea.

— Nu-i ușor să te căsătorești cu cineva din familia noastră. Toți avem personalități puternice.

— Eu vă iubesc așa, spuse ea fără să ezite niciun moment. Pe toți! Mi-am dorit întotdeauna o familie mare, fiindcă după ce a murit mama am rămas singură cu sora mea și nu ne-a fost prea ușor.

Nu mă gândisem niciodată că amândouă ne-am pierdut mamele în adolescență. Probabil că pentru ea fusese mult mai greu, fiindcă nu avusese, ca mine, o familie, o casă frumoasă și o viață ușoară. Pe deasupra, fusese nevoită să-și crească sora mai mică de una singură, lucru pe care îl admiram.

— Mama ta a fost bolnavă? am întrebat.

Ea a clătinat din cap.

— A murit într-un accident de mașină.

M-am îndreptat spre șifonier, am scos de acolo costumul care atârna pe un umerăș și i l-am dus lui Liberty, care între timp dezbrăcase rochia de mireasă.

Era foarte frumoasă așa, cu silueta voluptoasă cuprinsă în dantelă albă și cu sarcina mai vizibilă decât mă așteptam.

Liberty se îmbracă în pantalonii albi și sacoul la culoare, apoi încălță o pereche de pantofi bej, cu toc jos. Se îndreptă spre oglinda prinsă de ușa dulapului și se aplecă să șteargă cu un șervețel dermatograful care i se întinsese.

— Ei bine, spuse, asta e tot ce pot să fac.

— Arăți minunat, i-am răspuns.

— Mi s-a întins machiajul.

— Dar într-un fel minunat.

Ea îmi aruncă un zâmbet larg peste umăr.

— Nu mai ai ruj, Haven.

Îmi făcu semn cu capul spre oglinda de pe cealaltă ușă a dulapului.

— Te-a prins Nick într-un ungher, așa e?

Îmi întinse un tub mic, cu un conținut strălucitor, trandafiriu. Din fericire pentru mine, înainte să apuc să-i răspund se auzi o bătaie în ușă. Liberty merse să deschidă, iar Carrington intră însoțită de mătușa mea, Gretchen, sora mai mare a tatălui meu și ruda mea preferată. Ea nu fusese niciodată la fel de elegantă ca mama, fiindcă era născută la țară, și era dură ca oricare altă femeie care a trecut vreodată râul Roșu pe urma amerindienilor. Pe vremea ei, femeile texane învățau să aibă grijă de ele însele, fiindcă bărbații nu le erau alături când ar fi fost nevoie. Surorile lor contemporane rămăseseră la fel, cu o voință de fier bine ascunsă sub cosmeticele Mary Kay.

Mătușa Gretchen ar fi avut tot dreptul să fie o figură

tragică. Fusese logodită de trei ori și îi pierduse pe toți cei trei logodnici ai ei. Primul murise în războiul din Coreea, al doilea, într-un accident de mașină, iar al treilea, din cauza unei boli de inimă nediagnosticată la timp. De fiecare dată, mătușa mea suferise, ținuse doliu, apoi acceptase situația. Spunea că n-are de gând să se merite vreodată, fiindcă era dar că ei nu-i era sortit să aibă un soț.

Asta nu însemna, totuși, că viața îi era lipsită de culoare. Gretchen purta corai și roșu aprins, își asorta hainele cu rujul și avea bijuterii pe fiecare deget și la toate încheieturile. Părul ei alb era mereu tapat și ridicat într-o coafură care semăna cu o minge argintie. Când eram eu mică, ea călătorea mult și ne aducea mereu cadouri de prin locurile pe care le vizitase.

Oricând venea pe la noi ca să stea câte o săptămână sau două, mama găsea că e un moment nepotrivit pentru vizite. Să ai două femei încăpățânate în aceeași casă era ca și cum ai fi pus două trenuri pe aceeași șină și ai fi așteptat să se ciocnească. Mamei i-ar fi plăcut să-i ceară mătușii să-și scurteze vizitele, dar nu îndrăznise niciodată să spună ceva despre asta. Într-una dintre puținele ocazii în care l-am auzit pe tata răstindu-se la ea, mama tocmai se plânsese de sora lui, care se amesteca, pare-se, în treburile familiei noastre.

— Nu-mi pasă nici dacă întoarce toată casa cu susu-n jos, i-a spus el. Femeia asta mi-a salvat viața.

Când tata era încă mic, bunicul meu, adică tatăl lui, și-a părăsit familia, spunând că soția sa era o femeie foarte rea, nebună pe deasupra, și că el ar fi putut s-o suporte dacă ar fi fost numai nebunia, dar că nu exista

nimic mai rău decât să fii însurat cu o femeie rea. Bunicul a dispărut după aceea din Conroe, orașul unde locuiau cu toții, și nimeni n-a mai auzit niciodată de el.

Plecarea sa ar fi trebuit să fie un motiv bun ca bunica să se gândească la viața ei și, poate, să înceapă să fie mai blândă cu cei din jur. În loc de asta, ea a făcut exact pe dos și a început să-și bată copiii ori de câte ori era provocată, și o provoca aproape orice. Lua lingura de lemn sau câte o jordiță din grădină, orice-i era la îndemână, și îi bătea pe Gretchen și pe Churchill cu cruzime.

Pe atunci, lumea tolera astfel de lucruri, așa că nimeni nu se amestecase. Gretchen știa că ea și fratele ei mai mic ar fi murit dacă n-ar fi plecat de acolo, așa că a strâns bani, cosând și spălând haine, și într-o noapte, după ce împlinise șaisprezece ani, l-a trezit pe Churchill, a strâns pentru ei amândoi un bagaj pe care l-a înghesuit într-o valiză din carton și au mers împreună până în capătul străzii, unde-i aștepta iubitul ei. Băiatul acela i-a dus la patruzeci de kilometri depărtare de Conroe, în Houston, și i-a lăsat acolo, nu înainte să le promită că va veni în vizită cât curând. Nu l-au mai văzut niciodată, dar pe Gretchen n-a deranjat-o asta, fiindcă nici nu se așteptase ca el să se mai întoarcă. Curând după aceea, mătușa mea s-a angajat la o companie de telefonie, ca să poată să se întrețină pe ea și pe Churchill. Bunica nu i-a mai găsit niciodată și, de altfel, nimeni n-ar fi putut să spună cu siguranță dacă i-a căutat sau nu.

Ani buni după aceea, când Gretchen și-a dat seama că bunica era prea bătrână ca să poată să le mai facă vreun

rău, a rugat pe cineva să afle ce era cu ea. A găsit-o pe mama ei trăind într-o mizerie demnă de toată milă, într-o casă plină cu gunoi și năpădită de șobolani. Gretchen și Churchill au dus-o pe bătrână la un cămin, unde ea i-a agresat cu bucurie pe toți ceilalți locatari și pe membrii personalului până în ziua în care, zece ani mai târziu, a murit. Churchill n-a vizitat-o niciodată, dar Gretchen a mai fost pe la ea. Mergeau împreună la restaurantul Luby's și pe la magazinul Beall, ca bătrână să-și cumpere capoate noi, apoi mătușa o ducea înapoi la cămin.

— Se purta frumos cu tine când ieșeați în oraș? am întrebat-o odată pe Gretchen.

Întrebarea a făcut-o să zâmbească.

— Nu, scumpa mea. Mama n-a știut niciodată cum să se poarte frumos. Dacă făceai ceva pentru ea, ei i se părea că i se cuvine, ba chiar că ar fi fost cazul să faci și mai mult.

— Atunci de ce ai avut grijă de ea și de ce ai mai vizitat-o, dacă s-a purtat mereu așa urât cu tine? Eu aș fi lăsat-o să moară acolo.

— Ei bine...

Gretchen a ținut buzele într-o grimasă gânditoare.

— M-am gândit că nu-i vina ei că a devenit un om atât de rău. Era săracă lipită pământului când m-am întors la ea.

În ultimii ani, Gretchen începuse să se miște mai încet, să uite unele lucruri și să fie mai arțăgoasă. Se mișca de parcă încheieturile nu i-ar fi fost pe cât de sigure ar fi trebuit să fie, iar pielea i se subțiasse și devenise translucidă, cu vene vizibile, albastre,

semănând cu o schiță ce nu fusese ștersă de tot. După moartea mamei mele, mătușa s-a mutat la noi, dându-i un motiv de bucurie tatei, care oricum voia s-o aibă aproape ca să poată s-o îngrijească.

Odată cu sosirea lui Carrington, însă, Gretchen începuse să se simtă mai bine și parcă întinerise. Era evident că ea și fetița se iubeau foarte mult.

Îmbrăcată în roz și violet, cu părul blond deschis prins în coadă și legat cu o fundă mare și strălucitoare, Carrington era imaginea vie a modei pentru puștoaicele de nouă ani. Ducea buchetul miresei, versiunea mică, pe care Liberty avea să-l arunce spre domnișoarele de onoare.

— Arunc eu ăsta, anunță Carrington. Liberty nu se pricepe la fel de bine ca mine.

Gretchen se apropie de noi, strălucind de fericire.

— Ai fost cea mai frumoasă mireasă pe care-am văzut-o vreodată, spuse ea îmbrățișând-o pe Liberty. Cu ce te îmbraci pentru drum?

— Cu astea, răspunse cumnata mea.

— Ai de gând să mergi în pantaloni?

— E un costum Escada, mătușă, am spus eu. Foarte la modă.

— Îți trebuie mai multe bijuterii, continuă Gretchen. Hainele astea sunt prea simple.

— N-am prea multe bijuterii în general, spuse Liberty zâmbind.

— Ai un inel cu diamant imens, am remarcat eu. Cred că e un început foarte bun.

Am zâmbit larg când am văzut-o pe cumnata mea tresărind jenată din cauza inelului de logodnă care i se

părase de la început foarte mare. Fratele meu, Jack, îi accentuase stânjeneala, numind diamantul „piatra de companie”.

— Îți trebuie o brățară, i-a spus Gretchen pe un ton hotărât, întinzându-i un săculeț de catifea. Poftim. E ceva care o să-i anunțe pe oameni că te apropii.

Liberty a desfăcut atent săculețul. Când am văzut ce era înăuntru, mi s-a strâns inima: brățara cu amintiri, aceea pe care mătușa atârnase câte un simbol al fiecărui loc pe care-l vizitase. Cea pe care mi-o promisese mie, când aveam cinci ani.

Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Gretchen mi-a adus un set complet de unelte, cu o curea utilitară și instrumente funcționale, printre care o clemă, un fierăstrău, un clește, un poloboc, un ciocan, opt chei franceze și un set de șurubelnițe cu cap Phillips.

Când m-a văzut mama că-mi puneam cureaua utilitară, a făcut ochii mari, a deschis gura, dar, înainte să apuce ea să scoată vreun sunet, eu mi-am dat seama că voia să-i spună mătușii să ia cadoul înapoi, așa că am luat în brațe câteva unelte și am fugit spre tata, care tocmai intra în sufragerie.

— Uite ce mi-a adus mătușa Gretchen!

— Ce frumos, a spus el, zâmbindu-le mai întâi mătușii, apoi mamei.

Zâmbetul i-a înghețat pe buze când a dat cu ochii de chipul soției lui.

— Gretchen, a spus aceasta pe un ton aspru, aș vrea să fiu întrebată înainte să-i cumperi fiicei mele cadouri. N-am de gând s-o cresc ca să devină muncitor pe șantier.

Eu am rămas pe loc și-am spus pe un ton ursuz:

— Nu le dau înapoi.

— N-o supăra pe mama, m-a dojenit tata.

— Pentru Dumnezeu, a exclamat Gretchen. Sunt jucării, Ava. Lui Haven îi place să facă lucruri cu mâinile ei, și nu-i nimic rău în asta.

Mama i-a răspuns pe un ton tăios:

— Eu decid ce e mai bine pentru fiica mea, Gretchen. Dacă tot știi atât de multe despre copii, ar fi trebuit să faci și tu unul al tău.

Mama a ieșit din cameră cu pas apăsător, trecând pe lângă mine și pe lângă tata și lăsând o tăcere de gheață în urma ei.

Gretchen a oftat și a clătinat din cap, uitându-se spre fratele său.

— Pot să păstrez jucăriile? am întrebat eu.

Tata mi-a aruncat o privire exasperată și a ieșit s-o caute pe mama, iar eu m-am apropiat încet de mătușa mea, cu mâinile strânse în față. Ea n-a spus nimic, dar eu știam ce trebuia să fac. Mi-am scos cureaua și am așezat-o cu grijă înapoi în cutie.

— Trebuia să-mi aduci un serviciu de ceai, am spus supărată. Du-le înapoi, mătușă Gretchen. Oricum nu mă lăsa să mă joc cu ele.

Gretchen m-a bătut pe genunchi, iar eu m-am urcat la ea în brațe și m-am cuibărit mai aproape de mirosul de pudră, fixativ și parfum Rive Gauche. Văzând că privesc curioasă brățara pe care o purta, mătușa a scos-o de pe mână și m-a lăsat să mă uit la ea. Își cumpăra câte un simbol al fiecărui loc nou pe care-l vizita și-l atârna la brățară. Atunci avea un turn Eiffel, un ananas din

Hawaii, un puf de bumbac din Memphis, un matador cu o capă minusculă, schiuri din New Hampshire și prea multe altele ca să le enumer aici.

— Într-o bună zi, mi-a spus, o să-ți dau ție brățara asta, ca să-i pui și tu simbolurile tale.

— O să merg și eu în așa multe locuri ca tine, mătușă?

— S-ar putea să nu vrei să faci asta. Cei ca mine călătoresc fiindcă n-au destule motive ca să stea într-un singur loc.

— Când o să mă fac mare, am spus, n-o să stau niciodată într-un singur loc.

M-am gândit că Gretchen își uitase promisiunea. Nu era vina ei. În ultima vreme uita multe lucruri. *Nu-i nimic*, mi-am spus. *Lasă, uită*. Dar eu știam povestea fiecăruia dintre simbolurile de pe brățară, iar acum Gretchen îmi lua toate acele amintiri și i le dădea lui Liberty. Am reușit să zâmbesc forțat și n-am spus nimic.

Mătușa i-a prins lui Liberty brățara la încheietură, cu gesturi largi, demonstrative, iar Carrington a început să danseze în jurul lor, entuziasmată, cerând să vadă simbolurile. Eu aveam impresia că zâmbetul nu-mi mai face parte din chip, ci doar atârnă acolo, ca un tablou pe un perete, suspendat de cuie și sârmă.

— Cred că ar trebui să fac ceva cu asta, am spus, ridicând voalul de pe pat și așezându-l pe braț. Sunt o domnișoară de onoare foarte nepricepută, Liberty. Ar trebui să mă concediezi.

Ea s-a uitat repede la mine și, în ciuda măștii vesele, a văzut pe chipul meu ceva ce-a făcut-o să aibă o mină îngrijorată.

Am ieșit toate din încăpere, iar Carrington și Gretchen ne-au luat-o înainte. Liberty m-a tras puțin în spate, cu o mișcare blândă, făcând brățara să răsunе.

— Haven, a șoptit, nu cumva bijuteria asta trebuia să fie într-o bună zi a ta?

— Nu, nu, am spus imediat. Mie nu-mi plac brățările astea care se agață de lucruri.

Am coborât pe scări, în timp ce Gretchen și Carrington au chemat liftul. Când am ajuns pe ultima treaptă, de noi s-a apropiat cu pas lejer cineva. Am ridicat privirea spre o pereche de ochi albastru-strălucitor, iar când bărbatul s-a oprit și s-a sprijinit de balustradă, pe mine m-a străbătut un fior de alarmă și am simțit cum mă albesc ca aspirina. Era el, cel din pivnița de vinuri, domnul „om de rând în costum elegant”, mare, atrăgător și împăunat ca un câine de maidan. M-a privit scurt, impersonal, apoi s-a uitat imediat la Liberty.

Spre nedumerirea mea, ea l-a privit fără uimire sau curiozitate, i-a zâmbit resemnată, s-a oprit și a încrucișat brațele la piept.

— Un ponei pe post de cadou de nuntă?

El a zâmbit și a răspuns:

— Lui Carrington i-a plăcut când am mers cu toții la călărie.

Avea accentul mai pronunțat decât în pivniță, lichid ca smoala fierbinte, așa cum îl au cei creșcuți în orașe mici sau în parcuri de rulote.

— M-am gândit că tu ai deja tot ce-ți dorești, așa că am luat un mic cadou pentru sora ta.

— Știi cât costă să ții în grajd cadoul ăsta mic? întrebă

Liberty pe un ton calm.

— Îl duc înapoi dacă vrei.

— Carrington nu ne-ar ierta niciodată, știi bine. L-ai pus pe soțul meu într-o postură dificilă, Hardy.

El zâmbi blând și puțin batjocoritor.

— Știi cât de rău îmi pare când aud așa ceva.

Hardy. Am întors capul și am închis ochii cu spaimă, doar pentru o clipă. Rahat. Atât doar... Rahat. Nu numai că sărutasem un alt bărbat, dar acela se întâmpla să fie și inamic al familiei. Dușmanul fratelui meu, cel care îi stricase în mod deliberat o afacere foarte mare cu combustibil ecologic, afacere care însemna mult pentru Gage, atât personal cât și profesional.

Din puținul pe care-l știam, înțelegeam că Hardy Cates fusese cândva îndrăgostit de Liberty, dar că o părăsise, frângându-i inima, și că acum se întorsese să tulbure apele. Genul ăsta de bărbat făcea așa întotdeauna..

Am înțeles, umilită, că nu era atras de mine, că propunerea pe care mi-o făcuse în pivniță fusese doar o încercare să-mi facă familia de rușine, ba mai mult, că individul n-avea nicio problemă să se folosească de mine ca să-și atingă scopul.

— Haven, mi s-a adresat Liberty, fă cunoștință cu Hardy Cates, un vechi prieten de-al meu. Hardy, ea e cumnata mea, Haven Travis.

— Domnișoară Travis, a spus el încet.

Mi-am luat inima în dinți și l-am privit. Avea ochii de un albastru aproape șocant în contrast cu pielea sărutată de soare. Deși n-avea o expresie anume pe chip, am observat liniile fine, amuzate, care-i încrețiseră

colțurile ochilor. Mi-a întins mâna, dar eu n-am reușit să fac la fel. Mi-era frică de ce s-ar fi putut întâmpla, de ce-aș fi putut să simt, dacă-l atingeam din nou.

Hardy a zâmbit când m-a văzut ezitând și i-a spus lui Liberty, continuând să mă privească pe mine:

— Cumnata ta e foarte timidă.

— Dacă ai venit ca să faci o scenă... începu ea pe un ton calm.

El o privi din nou.

— Nu, doamnă. Voiam doar să-ți urez toate cele bune. Expresia de pe chipul ei se îmblânzi, și Liberty îi strânse scurt mâna.

— Mulțumesc.

Un glas nou se alătură conversației.

— Salut!

Era fratele meu, Jack, care părea degajat, dar avea o strălucire dură, de rău augur, în ochii negri.

— Domnule Cates. Mi s-a spus că n-ați fost trecut pe lista de invitați, așa că trebuie să vă rog să plecați.

Hardy l-a măsurat cu privirea, iar în tăcerea care a urmat eu am simțit cum tot trupul mi se încordează. M-am rugat în tăcere ca ei doi să nu înceapă să se bată la nunta lui Gage. I-am aruncat o privire lui Liberty, care pălise, și mi-am spus indignată că Hardy Cates era un nemernic egoist pentru că venise neinvitat la nunta lor.

— Nicio problemă, a rostit el pe un ton scăzut, insolent. Am obținut ce voiam.

— Dați-mi voie să vă conduc spre ieșire, spuse Jack.

Eu și Liberty am răsuflat ușurate când i-am văzut îndepărtându-se împreună.

— Sper să plece înainte să-l vadă Gage, a spus ea.

— Crede-mă, Jack o să se asigure de asta.

Înțelegeam în sfârșit de ce Liberty îl alesese pe fratele meu în locul aceluia ticălos.

— Cates este, evident, un tip hotărât să facă avere, am spus. Cred că ar fi în stare să vândă până și unt unor bovine, dacă ar vrea.

— Hardy e ambițios, recunosc Liberty, dar a pornit de jos. Dacă ai ști prin câte a trecut...

Oftă.

— Pun pariu că în cel mult un an o să se însoare cu vreo debutantă din River Oaks, care o să-l ajute să ajungă în vârf.

— Ar avea nevoie de foarte mulți bani pentru asta. Noi, debutantele din River Oaks, suntem foarte scumpe.

— Dintre toate lucrurile pe care și le dorește el, banii sunt cel mai ușor de obținut.

Carrington se apropie în fugă de noi, ieșind în sfârșit din lift.

— Hai! spuse fetița, entuziasmată. Toată lumea e afară. Încep artificiile!

Exact ce-mi lipsea, m-am gândit. Și mai multe artificii.

A doua zi *dimineață făceam* bagajele, la mine în dormitor, când în cameră a intrat Nick. Am stat separat la River Oaks, dar pe el nu l-a deranjat, fiindcă, mi-a spus, oricum n-avea de gând să se atingă de mine cât eram sub același acoperiș cu tata.

— E bătrân și are jumătate din înălțimea ta, i-am spus râzând. Crezi că o să te bată, sau ce?

— Acel „ce” mă sperie, mi-a răspuns.

Imediat cum a intrat în cameră mi-am dat seama că

vorbise cu tata, fiindcă trauma i se citea pe chip. Nu era primul care să arate așa după o conversație între patru ochi cu Churchill Travis.

— Ți-am spus că tata e imposibil. Nu te-ar fi acceptat indiferent cât de minunat ai fi fost.

— Aș fi fost? Întrebă el amuzat.

— Oricât de minunat ai fi.

L-am luat în brațe și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui.

— Ce ți-a spus? am șoptit.

— Variațiuni pe tema „nu vezi un ban de la mine”.

Nick mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi.

— I-am spus că tu ești pe primul loc și că o să fii mereu, că o să câștig suficient cât să am grijă de tine. I-am spus că vreau binecuvântarea lui numai ca să fiu sigur că între tine și familia ta nu există neînțelegeri.

— Dar ai mei iubesc neînțelegerile, am spus eu.

În ochii lui Nick a apărut o notă de amuzament, cu străluciri căprui deschis, verde și auriu. Pomeții îi erau puțin îmbujorați după confruntarea cu buldogul de tata. Mi-a dat părul la o parte și amuzamentul i-a dispărut din privire când mi-a cuprins obrajii în palme. Era chipeș, serios și îngrijorat.

— Sigur îți dorești asta, Haven? N-aș putea să trăiesc liniștit dacă aș ști că ți-am făcut rău.

Vocea îmi tremura de emoție când i-am spus:

— Singurul lucru care mi-ar face rău ar fi să știu că tu nu mă mai iubești.

— Imposibil. Tu ești aleasa mea, Haven. Tu ești pentru mine, întotdeauna.

A aplecat capul și gura lui a cuprins-o pe a mea

într-un sărut lung, lent, de vis. Eu i-am răspuns cu pasiune, ridicându-mă pe vârfuri.

— Hei, mi-a spus încet. Ce-ar fi să plecăm de-aici și să mergem să ne căsătorim?

Capitolul 3

Contrar așteptărilor mele cum că măritișul în secret însemna să ai parte de o ceremonie oficiată de cineva în costumul lui Elvis, undeva într-o capelă din Las Vegas, am descoperit că în Florida, Hawaii și Arizona existau hoteluri care ofereau pachete de căsătorii „secrete” ce includeau slujba, cazarea, masaje pentru mire și mireasă și masa inclusă în preț. Gage și Liberty au plătit pentru căsătoria noastră, care a avut loc în Keys. A fost cadoul lor de nuntă pentru noi.

Tata spusese că nu e de acord să mă mărit cu Nick, și când eu am trecut peste cuvântul lui, el s-a ținut de promisiune, nu mi-a mai dat niciun ban și n-a mai vorbit cu mine. Frații mei au încercat să mă convingă că o să își schimbe atitudinea cu timpul, dar eu am răspuns apăsător că n-aveam nevoie de așa ceva, că-mi ajunsese cât pentru tot restul vieții felul în care încercase să mă controleze.

Când Liberty a încercat să mă convingă că tata mă iubea și că avea să mă iubească întotdeauna, eu și cu ea ne-am certat pentru prima dată de când ne cunoșteam.

— Sigur, i-am spus pe un ton tăios. Mă iubește pe post de pion în jocul lui de șah. Mă iubește ca pe un copil, dar ca adult, cu opinii personale și preferințe, nu. El îi iubește numai pe aceia care-și petrec viața încercând să-i facă pe plac.

— Are nevoie de tine, a insistat Liberty. Într-o bună zi...

— Ba nu-i adevărat, i-am spus eu. Nu atâta timp cât te are pe tine.

N-a fost cinstit din partea mea să mă răstesc la ea, și am știut asta imediat, dar n-am reușit să mă stăpânesc.

— N-ai decât să fii tu fiica lui ascultătoare, i-am spus fără să mă gândesc prea mult. Mie mi-a ajuns cât pentru o viață.

A durat mult până când ne-am vorbit din nou.

M-am mutat împreună cu Nick în orașelul Piano, din nordul Dallas-ului, iar el s-a angajat ca economist la o firmă de construcții. Nu era ceva ce avea de gând să facă pentru foarte mult timp, dar slujba era bine plătită, iar salariul avea să-i crească după o vreme. Eu m-am angajat pe un post de coordonator de marketing la hotelul Darlington, unde îl ajutam pe directorul de comunicare la partea de relații publice și la proiectele de marketing.

Darlington-ul era un hotel modern, elegant, cu o structură eliptică. Părea un simbol falie@, iar exteriorul acoperit cu granit trandafirii nu făcea decât să amplifice efectul. Poate că din această cauză hotelul fusese ales drept cel mai romantic din oraș.

— Voi, cei din Dallas, și arhitectura voastră, i-am spus

lui Nick. Fiecare hotel din orașul ăsta seamănă ori cu un penis, ori cu o cutie de cereale.

— Cu toate astea, îți place calul roșu cu aripi, mi-a răspuns el.

A trebuit să recunosc că avea dreptate. Aveam o slăbiciune pentru Pegasul din neon, un simbol care trona deasupra clădirii Magnolia încă din 1934 și care dădea personalitate unui orizont altfel steril.

Nu eram sigură ce să cred despre Dallas. Comparativ cu Houston-ul, era foarte curat, cosmopolit și cu picioarele pe pământ. Acolo erau mai puține pălării de cowboy și mult mai mulți oameni binecrescuți. În plus, Dallas-ul era mult mai constant în vederile sale politice decât Houston-ul, care oscila puternic în preferințe de la un tur de alegeri la altul.

Dallas-ul, cu atât de mult bun-gust și atât de reținut, părea că încearcă să dovedească ceva, ca o femeie prea preocupată de ținuta pe care s-o îmbrace la o a doua întâlnire. Poate că asta avea de-a face și cu faptul că, spre deosebire de majoritatea orașelor mari ale lumii, Dallas-ul nu avea port. Devenise cunoscut în 1870, când două căi ferate importante, Houston Texas Central și Texas Pacific, se întâlniseră acolo într-un unghi de nouăzeci de grade, transformându-l într-un mare centru comercial.

Nick avea rude și în Dallas, și în împrejurimi. Părinții săi divorțaseră când el era doar un băiețel și se căsătoriseră fiecare cu altcineva. Avea atâtea surori, atâția frați vitregi și atâția frați buni încât mie mi-era greu să mai știu cine, al cui copil este. Oricum nu părea să conteze, fiindcă nu erau apropiați.

Eu și Nick am cumpărat un apartament mic, cu două spații de parcare și acces la piscina clădirii. Am decorat apartamentul cu mobilă ieftină, modernă, puternic colorată și am așezat pe ici, pe colo, câte un coș din rafie și câte un obiect din ceramică de Mexic. În sufragerie am atârnat o fotografie înrămată, făcută după un poster vechi de călătorie care înfățișa o fată cu părul negru ținând în brațe un coș cu fructe, sub un afiș mare pe care scria „*Vizitați Mexicul, țărâmul tuturor minunățiilor*”.

— E stilul nostru special, i-am spus lui Nick atunci când el s-a plâns că mobila noastră e de calitate proastă și că nu-i plăcea decorul sud-vestic. Eu îi spun „IKEA Loco” și cred că sună bine. Curând, toată lumea o să ne copieze. Ca să nu mai spun că doar atât ne permitem.

— Am putea să ne permitem și un palat, fir-ar al naibii, dacă taică-tu n-ar fi așa un nemernic, a răspuns Nick pe un ton posac.

M-a surprins atitudinea lui negativă, care mi s-a părut ca un fulger aprins din senin. Faptul că mie-mi plăcea apartamentul îl supăra pe Nick. Mi-a spus că mă joc de-a casa și că, după ce aveam să trăiesc ca o persoană din clasa de mijloc destulă vreme, era curios dacă o să mai fiu tot atât de fericită.

— Sigur că da, i-am spus. Te am pe tine. Nu-mi trebuie un conac ca să fiu fericită.

Uneori mi se părea că Nick era mult mai afectat de schimbarea statutului meu social decât eram eu însămi. Mi-a spus că nu poate să sufere situația noastră financiară precară, dar asta numai de dragul meu. Nu-i plăcea că nu puteam să ne luăm o a doua mașină.

— Chiar nu mă deranjează, i-am spus, iar asta l-a enervat, fiindcă, dacă pe el îl deranja, trebuia să mă supăr și eu.

După ce treceau furtunile însă, pacea era cu atât mai dulce. Nick mă suna de cel puțin două ori cât timp eram la serviciu, ca să vadă ce mai fac. Vorbeam tot timpul.

— Vreau să ne spunem totul, mi-a zis într-o seară, după ce băuserăm împreună o jumătate de sticlă de vin. Părinții mei au avut mereu secrete unul față de altul și cred că noi doi ar trebui să fim complet sinceri și deschiși.

Mi-a plăcut mult ideea, însă mi-era greu să o pun în practică fără să-mi ciobesc orgoliul. Sinceritatea completă s-a dovedit curând a nu fi prea ușor de dus.

— Ești așa de frumoasă! mi-a spus Nick într-o noapte, după ce am făcut dragoste.

M-a mângâiat cu blândețe, oprindu-și palma deasupra pieptului meu. Aveam sâni mici, cel mult cupa B. Chiar și înainte să ne căsătorim, Nick se plânsese în glumă de acest lucru, spunând că mi-ar fi luat implanturi dacă niște sâni prea mari n-ar fi arătat ridicol la o femeie atât de scundă și de subțire ca mine. Și-a dus vârful degetului spre chipul meu și mi-a desenat curbura obrazului.

— Ai ochii mari și căprui, nasul simpatic, gura frumoasă... Nu contează că n-ai un trup prea grozav.

— Ba am, i-am răspuns.

— Mă refeream la sâni.

— Am sâni, doar că nu sunt mari.

— Ei, eu te iubesc oricum.

Am vrut să-i atrag atenția că nici el nu are un trup

perfect, dar știam că aș fi început cearta, fiindcă Nick nu făcea prea bine față criticilor, nici măcar atunci când erau rostite pe un ton blând, bine intenționat. Soțul meu nu era obișnuit să-i fie găsite cusururi. Eu, pe de altă parte, crescusem cu un regim strict de critici și evaluări.

Mama îmi spunea mereu istorioare detaliate despre fiicele prietenelor ei, despre cât de politicoase erau acele fetițe, despre cât de cumiți stăteau la lecțiile de pian și despre cum știau să facă flori din șervețele pentru mamele lor sau să arate ce pași de balet au mai învățat. Când eram mică îmi doream din tot sufletul să semăn mai mult cu acele fetițe fermecătoare, însă mă revolta rolul care mi se impunea, acela de versiune mai mică a Avei Travis. Când a murit, mama m-a lăsat cu o mulțime de regrete și fără vreo cale să-mi repar numeroasele greșeli.

Primele noastre sărbători împreună, Ziua Recunoștinței, primul Crăciun, primul An Nou, au fost liniștite. Încă nu făceam parte din congregația nici unei biserici și se părea că toți prietenii lui Nick, cei despre care el îmi spusese că-i sunt ca o familie, erau ocupați cu propriile familii.

Am abordat prepararea cinei de Crăciun ca pe un proiect științific. Am studiat cărți de bucate, am desenat schițe, am potrivit cronometre, am măsurat ingrediente și am tăiat carnea și legumele la centimetru. Mi-am dat seama imediat că rezultatul eforturilor mele era acceptabil, deși neinspirat. Cu toate astea, Nick a spus că au fost cel mai bun curcan, cel mai bun piure și cea mai bună plăcintă cu nuci pecan pe care le-a mâncat vreodată.

— Cred că te-a zăpăcit imaginea mea cu mănuși de bucătărie, i-am spus.

El a început să mă sărute zgomotos în sus, pe braț, de parcă ar fi fost Pepe Le Pew.

— Ești „seița” bucătăriei.

Darlington-ul a fost aglomerat în perioada sărbătorilor, așa că eu a trebuit să lucrez peste program, în timp ce la Nick la serviciu a fost mai puțin de lucru până după Anul Nou. Cu programele nesincronizate, devenise frustrant și o pierdere de vreme pentru el să tot conducă înainte și înapoi prin oraș. Nu reușeam să terminăm nimic niciodată, în apartament era mereu dezordine, frigiderul era tot timpul gol, aveam rufe murdare peste tot.

— Nu ne mai permitem să ducem cămășile la spălătorie, mi-a spus Nick a doua zi după Crăciun. Trebuie să înveți să te ocupi tu de ele.

— Eu?

Nu călcasem nimic în toată viața mea. Pentru mine, călcatul corect al unei cămăși era unul dintre marile mistere ale universului, la fel ca găurile negre și materia întunecată.

— De ce nu poți să ți le speli și să ți le calci tu singur?

— Am nevoie să mă ajuți. Îți cer prea mult dacă vreau să mă ajuți cu hainele?

— Nu, sigur că nu. Îmi pare rău. Nu știu cum se face și mi-e frică să nu le stric.

— O să-ți arăt eu cum. O să înveți.

Nick mi-a zâmbit și m-a mângâiat pe fund.

— Trebuie doar s-o lași la lumină pe adevărata Martha Stewart care ești în interior.

I-am spus că o țineam legată cu lanțuri la subsol, dar că, de dragul lui, aveam să încerc s-o eliberez.

Nick a fost răbdător și mi-a arătat pas cu pas cum să fac, cum îi plăcea să aibă cămășile apretate și călcate. Ținea mult la detalii. La început mi s-a părut destul de distractiv, la fel cum e distractiv prima dată când chituiеști ceva, adică până când trebuie să te ocupi de chituitul întregii săli de baie, sau, în cazul meu, de un coș de rufe plin cu cămăși murdare. Oricât am încercat, n-am reușit niciodată să-i pregătesc cămășile exact așa cum îi plăceau lui.

Tehnica mea de călcat a devenit curând după aceea subiectul unei adevărate inspecții zilnice. Nick se apropia de dulap, se uita printre șirurile de haine călcate și îmi spunea unde am greșit.

— Trebuie să calci marginile mai lent, ca să îndrepti și cele mai mici pliuri.

Îmi spunea că trebuie să calc din nou mânecile, să folosesc mai puțin apret sau că pe spate cămășile nu erau suficient de bine călcate. Exasperată și simțindu-mă învinsă, într-un final am început să iau din banii mei personali – fiecare aveam aceeași sumă de cheltuit în fiecare săptămână, ca să-i duc cămășile la spălătorie. Mie mi s-a părut o soluție bună, dar când Nick a găsit un rând de cămăși acoperite cu folie de plastic, s-a enervat.

— Credeam că am căzut de acord, mi-a spus scurt, să înveți să le speli și să le calci tu însăși.

— Am plătit curățătoria din banii mei de cheltuială.

I-am zâmbit împăciuitor.

— Am o deficiență într-ale călcatului. Poate că

trebuie să iau ceva multivitamine.

El a refuzat să-mi zâmbescă.

— Nu încerci suficient.

Nu-mi venea să cred că ne certăm dintr-un motiv atât de trivial cum erau cămășile. Nu era vorba despre ele de fapt. Poate că simțea că eu nu contribuie destul la relație. Poate că trebuia să fiu mai iubitoare, mai înțelegătoare. Era stresat de sărbători, de muncă, de faptul că eram proaspăt căsătoriți.

— O să mă străduiesc mai mult, i-am spus, dar, scumpule, te mai deranjează și altceva? Ar trebui să mai vorbim și despre altceva în afară de călcat? Știi că așa face orice pentru tine.

Nick mi-a aruncat o privire glacială.

— N-am nevoie decât să faci și tu odată, dracului, ceva cum trebuie.

Am fost supărată cam zece minute cu totul. După aceea m-a cuprins teama. Aveam să eșuez în căsnicie, lucrul cel mai important pe care încercasem vreodată să-l fac.

L-am sunat pe Todd, care m-a înțeles și mi-a spus că toate cuplurile se ceartă din motive stupide. Am căzut de acord că e doar o parte normală dintr-o relație. N-am îndrăznit, totuși, să spun nimănui din familie, fiindcă așa fi preferat să mor decât să-i dau de bănuț tatei că relația mea nu mergea bine.

Mi-am cerut, nefericită, scuze de la Nick.

— Nu, a fost vina mea, mi-a răspuns el îmbrățișându-mă cald și ferm.

Am fost atât de ușurată că m-a iertat încât mi-au dat lacrimile.

— Îți cer prea mult, a continuat soțul meu. Nu ai nicio vină că ai fost crescută așa cum ai fost. Nu s-a așteptat nimeni de la tine să faci ceva pentru ceilalți, dar, în lumea reală, să știi că gesturile mici, lucrurile neimportante, sunt cele care-i arată unui bărbat că-l iubești. Aș aprecia dacă te-ai strădui mai mult.

După cină mi-a masat tălpile și mi-a spus să nu-mi mai cer scuze.

În ziua următoare am găsit o cutie de apret spray în dulapul de haine. Masa de călcat fusese lăsată desfăcută, pregătită pentru mine, ca să exersez cât timp Nick pregătea cina.

Într-o seară am ieșit cu două alte cupluri, colegi de-ai lui Nick de la firmă și soțiile lor. Mă bucuram că facem ceva social. Aflasem cu surprindere că, deși soțul meu crescuse în Dallas, nu avea prieteni vechi cărora să mă prezinte. Ori se mutaseră, ori nu meritau să-i bagi în seamă, îmi spusese. Abia așteptam să-mi fac prieteni în Dallas, așa că aveam de gând să fac impresie bună în acea seară.

La prânz am mers la salonul de coafură al hotelului unde lucram și am rugat-o pe una dintre stiliste să-mi taie câțiva centimetri din vârfuri. Când a terminat, podeaua era plină de şuvițe negre și ondulate, iar părul meu era scurt până la umeri și drept.

— N-ar trebui să porți niciodată părul mai lung de-atât, mi-a spus stilista. Înainte era prea lung pentru o femeie atât de mică. Îți acoperea chipul.

Nu i-am spus lui Nick că am de gând să mă tund. Lui îi plăcea foarte mult părul lung și știam că ar fi încercat să

mă convingă să nu-l tai. M-am gândit că, atunci când o să vadă ce bine-mi stă și o să afle ce ușor e de întreținut, o să se răzgândească.

Imediat ce m-a văzut, când a venit să mă ia cu mașina, Nick s-a încruntat.

— Se pare că ai fost tare ocupată azi, a spus strângând volanul în palme.

— Îți place? Mă simt minunat.

Am clătinat capul dintr-o parte într-alta, ca un fotomodel.

— Era momentul să mai tai puțin din el.

— Nu ai tăiat puțin. Ți-ai tuns aproape tot părul. Fiecare cuvânt era tivit cu dezaprobare și dezamăgire.

— Mă săturasem de stilul din facultate. Cred că așa e mai sofisticat.

— Părul tău lung era special. Acum arată banal.

M-am simțit de parcă mi-ar fi injectat o seringă plină cu anxietate lichidă în vene.

— Îmi pare rău dacă nu-ți place, dar era foarte greu de întreținut. Și oricum, e părul meu.

— Ei bine, da, dar eu trebuie să mă uit la tine în fiecare zi.

Pielea parcă mi s-a strâns, adunându-mi corpul ca-ntr-un plic sigilat.

— Stilista mi-a spus că așa lung îmi acoperea prea mult fata.

— Mă bucur că tu și cu ea credeți că lumea trebuie să-ți vadă mai mult din nenorocita aia de față, a spus el supărat.

Am îndurat cam cincisprezece minute de tăcere groasă, înecăcioasă, cât timp Nick a condus prin traficul

de la ora șase. Mergeam direct la restaurant, să ne întâlnim cu prietenii lui.

— Apropo, mi-a spus brusc soțul meu, ca să nu te miri, să știi că le-am spus că te cheamă Marie.

M-am uitat nedumerită la profilul său. Marie era celălalt prenume al meu, cel pe care-l foloseau numai ai mei atunci când făceam câte o năzbâtie. Când auzeam „Haven Marie”, știam că situația era critică.

— De ce nu le-ai spus că mă cheamă Haven? am reușit să întreb.

Nick nu s-a uitat la mine.

— Fiindcă te face să pari o țărăncuță.

— Îmi place numele meu. Nu vreau să fiu Marie. Vreau...

— Iisuse, nu pot și eu să am o soție normală, cu un nume normal?

Se înroșise, respira greu, iar în aerul dintre noi plutea ostilitatea. Toată situația mi se părea ireală. Eram măritată cu un bărbat căruia nu-i plăcea numele meu. Nu-mi spusese nimic despre asta înainte. *Ăsta nu e Nick*, mi-am spus. Adevăratul Nick era tipul cu care mă măritasem. M-am uitat la el pe sub gene. Arăta ca un soț obișnuit, care în acel moment se întâmpla să fie exasperat. El părea că-mi cere ceva banal, dar eu nu eram tocmai sigură ce însemna asta.

M-am străduit să respir normal. Eram aproape de restaurant și nu puteam să intrăm arătând de parcă tocmai ne-am fi certat. Aveam impresia că am chipul acoperit cu sticlă.

— Bine, am spus. Atunci în seara asta o să fim Nick și Marie.

— Bine.

A părut că se mai relaxează puțin. După acea seară, care a mers bine, Nick nu prea mi-a mai spus Haven nici măcar atunci când eram singuri. A zis că m-ar fi zăpăcit când ieșeam cu alții, dacă nu eram obișnuită să mi se spună Marie. Mi-am spus că această schimbare de nume ar putea să fie un lucru bun. Puteam să uit de toate problemele din trecut și să devin oricine voiam, cineva mai bun. Plus că-i făcea plăcere lui Nick, iar asta era ceva ce-mi doream cu disperare.

Sunt Marie, mi-am spus. Marie, femeia măritată care locuiește în Dallas, lucrează la Darlington și știe cum să calce cămăși. Marie, al cărei soț o iubea.

Căsnicia noastră era ca un aparat pe care învățasem să-l folosesc, deși nu înțelegeam care sunt mecanismele interne ce-l fac să meargă. Știam cum să fac ce trebuia ca să funcționeze fără cusur. Știam care sunt toate acele lucruri, mai mici sau mai mari, care-l ajutau pe Nick să-și păstreze echilibrul. Atunci când soțul meu era mulțumit, mă recompensa cu afecțiune, dar atunci când îl enerva ceva, se supăra și devenea iritabil. Dispoziția sa schimbătoare era termostatul după care se regla căsnicia noastră.

Se apropia aniversarea noastră de un an când mi-am dat seama că zilele proaste, acelea în care Nick avea nevoie ca eu să-l înțeleg și să compensez fiecare mică nedreptate care i se făcea, erau mai multe decât zilele bune. Nu știam cum să repar asta, dar bănuiam că era vina mea. Știam că alte femei aveau altfel de căsnicii, că nu se întrebau permanent cum să le anticipeze nevoile

soților lor, că nu călcau mereu ca pe ouă. Cu siguranță că mariajul alor mei nu fusese așa, ci dimpotrivă, toată lumea era la dispoziția nevoilor și dorințelor mamei, iar tata apărea din când în când ca s-o liniștească.

Nick era în permanență nervos pe familia mea și dădea vina pe tata, care nu ne-a dat bani ca să cumpărăm o casă. Insista să-i contactez pe tata și pe frații mei ca să le cer câte ceva și se enerva când îl refuzam.

— N-ar folosi la nimic, îi spuneam, deși nu era adevărat.

Indiferent de atitudinea tatei, frații mei mi-ar fi dat orice le-aș fi cerut. Mai ales Gage. În cele câteva ocazii în care vorbisem cu el la telefon, mă întrebuse dacă poate să ne ajute cu ceva pe mine și pe Nick, dar eu îi spuseseam că nu, absolut deloc, că ne mergea minunat. Mă temeam să-i dau lui Gage chiar și cel mai mic indiciu despre cum stăteau de fapt lucrurile. Un singur fir dus și totul s-ar fi putut destrăma definitiv.

— Tatăl tău o să fie nevoit să înceapă să ne ajute când o să avem copii, mi-a spus Nick. Ar fi o rușine publică să-și lase nepoții să stea într-o cocioabă. O să scoată niște bani atunci, al naibii zgârcit.

Mă îngrijora că Nick se gândea la viitorii noștri copii ca la niște unelte cu care trebuia să forțăm balamalele cuferelor familiei Travis. Mă gândisem întotdeauna că o să am copii când o să mă simt pregătită, însă situația în care eram noi nu se potrivea nicidecum unui nou-născut mofturos și dificil. Abia dacă reușeam să-l mulțumesc pe soțul meu cel mofturos și dificil.

Nu avusesem niciodată înainte probleme cu somnul,

dar în acea perioadă începusem să am vise care mă trezeau din somn în toiul nopții. Eram epuizată. Fiindcă agitația mea îl ținea treaz pe Nick, adesea plecam să dorm pe canapea, la miezul nopții, tremurând sub pătură. Visam dinți pierduți și căderi de pe clădiri înalte.

— A fost așa de ciudat, i-am spus lui Nick într-o dimineață în timp ce el își bea cafeaua. Aseară am visat ceva nou. Eram undeva, într-un parc, mă plimbam, și mi-a căzut piciorul drept. Nu mi-a curs sânge, nimic. Eram ca o păpușă Bărbie. Eram așa de supărată... Mă întrebam cum o să mă descurc fără picior, și atunci mi s-a rupt mâna, din cot, iar eu am ridicat-o și am încercat s-o țin la locul ei, și îmi amintesc că mă gândeam că am nevoie de ea și că trebuie să găsesc pe cineva care să mi-o pună la loc. Chiar atunci...

— Ți-ai luat anticoncepționalele în dimineața asta? m-a întrerupt Nick.

Luam anticoncepționale de când începusem să mă culc cu el.

— Nu. Le iau întotdeauna după micul dejun. De ce? Crezi că am coșmaruri din cauza hormonilor?

— Nu, cred că ai coșmaruri din cauza ta. Am întrebat fiindcă e momentul să renunți la ele. Trebuie să începem să facem copii acum, cât suntem încă tineri.

L-am privit nedumerită și m-a traversat un val imens de repulsie. Fiecare celulă din corpul meu respingea ideea neputinței hormonale care ar fi făcut totul imposibil de suportat. Dar nu puteam să spun nu, fiindcă i-aș fi provocat soțului meu o dispoziție proastă care ar fi durat zile întregi. Trebuia să fac în așa fel încât

să-l conving pe Nick să se răzgândească.

— Crezi că suntem pregătiți? am întrebat. S-ar putea să fie mai bine să strângem niște bani înainte.

— Nu e nevoie. Taică-tu o să fie mult mai rezonabil când o să afle că Gage și cu Liberty nu sunt singurii care pot să scoată un copil din pălărie.

Mi-am dat seama atunci că pe Nick îl interesa mai puțin copilul și mai mult rolul lui în a-l manipula pe Churchill Travis. Oare avea să simtă altfel după nașterea bebelușului? Oare avea să fie unul dintre acei bărbați care se topeau la vederea persoanei mititele la a cărei apariție pe lume participaseră?

Am încercat din răsuputeri să-mi imaginez asta, dar n-am reușit să-l văd pe Nick găsind destulă răbdare ca să-i facă față unui nou-născut care plângea tot timpul, unui preșcolar dezordonat, unui copil care avea nevoie de atenție. Mă speria gândul la cât de legată aș fi fost de el, cât de dependentă, odată cu apariția copilului.

Am intrat în baie ca să mă pregătesc să plec la serviciu, m-am dat cu mascara, mi-am aplicat ruj pe buze. Nick a venit după mine și a început să caute printre produsele cosmetice pe care le așezasem pe dulapul din fața oglinzii. A găsit containerul rotund, din plastic, în care erau anticoncepționalele și l-a deschis, dând la iveală roțița de tablete colorate în culori pastelate.

— Nu mai ai nevoie de astea, a spus, apoi le-a aruncat la gunoi.

— Trebuie să termin folia asta, am protestat eu. Și de obicei, înainte să încerci să rămâi gravidă mergi la un control medical...

— Ești sănătoasă. N-o să pățești nimic.

Mi-a pus o mână pe umăr și m-a ridicat în timp ce eu mă aplecasem să iau pastilele.

— Lasă-le.

Nu-mi venea să cred. Din gât mi s-a ridicat un hohot de râs. Fusesem condiționată de-a lungul ultimelor luni să-i tolerez toanele lui Nick, de dragul armoniei, dar întrecuse deja limita. Nu aveam de gând să mă las forțată să fac un copil pentru care niciunul dintre noi nu era pregătit.

— Nick, aș prefera să mai aștept.

Am ridicat o perie de păr și am început să-mi descurc șuvițele.

— Și nu e momentul să discutăm despre copii, acum, când amândoi ne pregătim să plecăm la serviciu și...

— Eu hotărâsc despre ce vorbim și când vorbim! Intensitatea explozivă a vocii sale m-a speriat, făcându-mă să scap peria din mână.

— Nu știam că trebuie să-mi fac o nenorocită de programare la tine ca să vorbim despre viața noastră personală!

Am pălit, alarmată, și inima a început să-mi bată într-un ritm violent.

— Nick...

— Tu te gândești vreodată și la altcineva sau la altceva în afară de tine însăși?

De furie i se încordaseră beregata și mușchii fini ai feței.

— Întotdeauna contează doar ce vrei tu, nemernică egoistă. Cum rămâne cu ce vreau eu?

S-a aplecat spre mine, înalt și furios, iar eu m-am

ghemuit mai aproape de oglindă.

— Nick, eu doar...

Mi se uscaseră atât de tare gura încât abia dacă reușeam să articulez cuvintele.

— Nu am spus că nu. Vreau doar... mi-ar plăcea să vorbim despre asta mai târziu.

Replica mi-a adus o privire plină de un dispreț în stare să-mi sfâșie inima.

— Nu știu. S-ar putea să nici nu merite efortul. S-ar putea ca mariajul ăsta să nu valoareze nici cât o grămăjoară de rahat. Crezi că mi-ai făcut vreo mare favoare că te-ai măritat cu mine? Eu ți-am făcut ție o favoare. Crezi că mai există cineva care ți-ar suporta toate rahaturile?

— Nick...

Panicată și confuză, l-am privit cum se îndreaptă spre dormitor. Am dat să merg după el, dar am rămas în urmă, de teamă să nu-l înfurii și mai tare. Bărbații din familia mea se înfuriau greu în general, și chiar și atunci când ajungeau să explodeze, se calmau repede. Temperamentul lui Nick era diferit, ca un foc ce se întreținea din sine însuși, crescând până când ajungea cu mult mai mare decât motivul care-l pornise. De data aceea nu mi-am putut da seama care era strategia cea mai bună. Dacă mă duceam după el ca să-mi cer scuze, era posibil să torn gaz pe foc, dar dacă rămâneam în baie ar fi putut să se simtă și mai ofensat fiindcă-l ignoram.

M-am mulțumit să rămân în prag, cu câte un picior în fiecare cameră, și să încerc să-mi dau seama ce voia Nick. Soțul meu s-a îndreptat spre dulap și a început să

caute printre haine cu mișcări rapide, furioase, vânând o cămașă anume. Eu am decis să mă retrag și am intrat înapoi în baie.

Obrajii îmi erau palizi și păreau amorțiți. Mi-am dat cu fard de obraz roz, în strat subțire, dar pudra colorată părea că rămâne cumva deasupra pielii, că nu se amestecă în fondul de ten. Pensula a prins din umezeala porilor și a început să lase dâre mai închise la culoare pe obrajii mei umezi. Am întins mâna spre un prosop, ca să mă șterg de tot fardul, și în acel moment mi s-a părut că lumea explodează.

Nick se întorsese. M-a încolțit, strângând ceva în pumn și strigând din toți rărunchii. Până atunci nimeni nu mai țipase așa la mine, și cu siguranță niciun bărbat. Am simțit că mor. M-a redus la starea unui animal atacat, incapabil să scape de valul alb al fricii, încremenit într-un moment de nedumerire mută.

Lucrul pe care-l ținea soțul meu în mână era cămașa sa în dungi, pe care se părea eu o distrusesem cumva.

Făcusem o greșală, dar Nick a spus că l-am sabotat, că am făcut-o special. Avea nevoie de cămașa aia pentru o ședință importantă în acea dimineață. Eu i-am spus că nu, n-am vrut s-o stric, că-mi pare rău, dar fiecare cuvânt al meu îi aducea pe chip o fierbințeală criminală, și până la urmă a ridicat brațul, iar lumea mea a izbucnit în flăcări.

Obrazul mi-a zburat într-o parte și parcă a luat foc, iar picături de sudoare și lacrimi au zburat în lături. După aceea am împietrit, cuprinsă de fierbințeală. Îmi simțeam vasele de sânge de pe față imense, pulsând.

Am înțeles cu greu că Nick mă lovise. Am rămas în

picioare, clătinându-mă puțin, cu mintea goală, și am început să-mi pipăi obrazul cu vârfurile degetelor, acolo unde căldura se transformase deja în amorțeală.

Nu vedeam din cauza lacrimilor, dar am auzit vocea lui Nick, plină de dezgust:

— Uite ce m-ai făcut să fac.

Soțul meu a intrat înapoi în dormitor. Nu aveam unde să mă retrag. Nu puteam să fug din apartament, fiindcă aveam o singură mașină, și oricum nu știam unde m-aș fi putut duce. Am ținut un prosop sub jetul de apă rece, m-am așezat pe capacul closetului și mi-am apăsat obrazul cu masa rece și umedă.

Nu puteam să spun nimănui. Todd și ceilalți prieteni ai mei n-aveau cum să mă încurajeze într-o astfel de situație, n-aveau cum să-mi spună că așa ceva face parte dintr-o relație normală. Rușinea mi s-a răspândit în tot corpul, curgându-mi parcă din măduva oaselor. Am simțit că, probabil, meritam ce pățisem, dacă se întâmplase. Știam că n-avea cum să fie adevărat, dar ceva din mine, din felul în care fusesem formată, făcea să-mi fie imposibil să scap de rușinea care mă copleșea. Acel ceva existase întotdeauna ascuns, așteptând ocazia să iasă la suprafață. Îl așteptase pe Nick, sau pe cineva ca el. Mă păta, precum cerneala invizibilă, și apărea în lumina potrivită.

Am așteptat fără să mă mișc în timp ce Nick s-a pregătit să plece la serviciu. Nici măcar nu am tresărit când l-am auzit că sună la Darlington și le spune că nu pot să ajung în acea zi. Soția lui era bolnavă, a rostit cu regret. Are gripă sau așa ceva, nu știa sigur. Părea plin de compasiune și îngrijorat. A râs puțin drept răspuns

la ceva ce i-a spus persoana de la celălalt capăt al firului.

— Da, a mai adăugat, o să am eu grijă de ea.

Am așteptat până când am auzit sunetul cheilor, apoi ușa de la intrare închizându-se. Mișcându-mă încet, ca o bătrână, am căutat în coșul de gunoi și am scos anticoncepționalele. Am luat o pastilă și am înghițit-o dureros cu niște apă pe care-am luat-o în căușul palmei.

Am găsit cămașa în dungi zăcând pe podeaua dormitorului, am ridicat-o și am întins-o pe saltea. Nu-mi dădeam seama ce nu era în regulă la ea. Nu găseam defectul care-l făcuse pe Nick să-și piardă cumpătul.

— Ce nu-i bine? am spus cu voce tare, atingând dungile cămășii cu degetele, de sus în jos, de parcă aș fi încercat să scap din spatele unor gratii de fier.

Ce greșisem oare?

Dorința de-a le face pe plac celorlalți era un fel de boală a mea. Știam asta, dar nu puteam să mă opresc. Am spălat, am apretat și am călcat din nou cămașa în dungi. Fiecare fir de bumbac era perfect drept, fiecare nasture strălucea de curățenie. Am atârnat-o în dulap și am verificat celelalte cămăși, i-am aliniat lui Nick pantofii și i-am aranjat cravatele în așa fel încât părțile lor de jos să fie toate la același nivel.

Când a ajuns el acasă, apartamentul era curat, masa pusă, iar la cuptor se încălzea o budincă de pui cu legume după rețeta King Ranch, cina lui preferată. Mi-era greu să mă uit la soțul meu.

Lui Nick îi părea rău. A intrat zâmbind în casă, cu un buchet de flori asortate. Mi-a întins cadoul parfumat, iar

petalele au foșnit, ascunse sub stratul de hârtie creponată și celofan.

— Poftim, scumpo.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obrazul pe care-l lovise mai devreme. Acea parte a feții îmi era încă trandafirie și umflată. Am rămas nemișcată când buzele lui mi-au atins pielea, deși îmi venea să mă smulg de lângă el. Îmi venea să-l lovesc la rândul meu, dar, mai mult decât orice, îmi venea să plâng.

În loc de toate astea am luat florile și le-am dus la chiuvetă, unde am început să le despachetez cu gesturi mecanice.

— N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut de dimineață, a rostit Nick de undeva din spatele meu. M-am gândit la tine toată ziua.

— Și eu m-am gândit la tine.

Am pus buchetul într-o vază pe care am umplut-o cu apă. Nu reușeam să fac față ideii de-a tăia și de-a aranja florile.

— Când am văzut ce mi-ai făcut la cămașă, a fost ultima picătură.

Am început să șterg încet dulapul, cu mișcări circulare, încordate.

— Nu înțeleg ce n-a fost în regulă.

— Avea cam de zece ori prea mult apret. Aș fi putut să tai o felie de pâine cu una dintre mânecile alea.

Nick a făcut o pauză lungă, apoi a oftat.

— Am exagerat, știu. Așa cum am spus, a fost ultima picătură. După toate celelalte lucruri care mă înnebuneau, când am văzut ce-ai făcut și cu cămașa...

M-am răsucit cu fața spre el și mi-am tras mânecile

bluzei în jos, până mi-am acoperit degetele, așa cum o pisică își ascunde ghearele.

— Care „celelalte lucruri”?

— Totul. Felul în care trăim. Casa asta nu e niciodată curată și ordonată. Nu avem niciodată mâncare gătită și peste tot sunt mereu grămezi de rahaturi.

A ridicat mâinile într-un gest de apărare când a văzut că încerc să-i răspund.

— Știu, acum arată foarte frumos, și văd că avem mâncare la cuptor. Mulțumesc. Dar așa ar trebui să fie mereu, și n-are cum să fie dacă lucrăm amândoi.

Am înțeles imediat ce voia Nick, dar n-am înțeles de ce ar fi vrut așa ceva.

— Nu pot să-mi dau demisia, am spus amorțită. Nu ne permitem să pierdem salariul meu.

— Curând o să fiu promovat. Ne descurcăm.

— Dar... eu ce să fac toată ziua?

— Să fii soție, să ai grijă de casă, de mine, de tine.

Nick s-a apropiat și a continuat:

— Iar eu o să am grijă de tine. Oricum curând o să fii gravidă, și atunci va trebui să stai acasă, așa că ai putea să renunți de pe acum.

— Nick, nu cred că...

— Suntem amândoi stresați, scumpa mea. Dacă faci asta o să ne fie mai ușor, fiindcă o să te ocupi tu de toate lucrurile pe care altfel n-avem timp să le facem.

Nick a întins mâna și a apucat-o pe a mea, ducând-o cu blândețe aproape de obrazul său.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut azi dimineață, a murmurat sărutându-mi palma. Jur că n-o să se mai întâmple niciodată. Indiferent ce-ar fi.

— M-ai speriat, Nick, am șoptit eu. Parcă nu erai tu însuși.

— Ai dreptate. Știi că eu nu sunt așa.

Mă cuprinse în brațe cu nemăsurată grijă.

— Nimeni n-ar putea să te iubească pe cât de mult te iubesc eu. Tu ești totul pentru mine, și o să avem grijă unul de celălalt, nu-i așa?

— Nu știu.

Vocea îmi era aspră și crispată. Nu mai fusesem niciodată atât de nehotărâtă, nu mi se întâmplase niciodată să vreau să rămân lângă cineva și să vreau la fel de mult să plec. Nu mai iubisem niciodată pe cineva de care să-mi fie în același timp și teamă.

— Poți să-ți găsești oricând altceva de lucru dacă vrei, a spus el pe un ton rezonabil. Hai să încercăm și așa. Vreau să mai fii și liberă.

M-am auzit șoptind:

— Te rog să nu mai faci asta, Nick.

— Niciodată, a spus el imediat, sărutându-mă pe creștet, pe ureche, pe gât..

Mi-a atins cu blândețe obrazul înroșit și a murmurat:

— Săraca de tine. Mă bucur că n-am strâns pumnul când am dat, altfel ai fi avut ditamai vânătaia.

Capitolul 4

Puțin câte puțin, căsnicia noastră a început să devină ca o cameră din ce în ce mai neîncăpătoare. La început mi s-a părut minunat să nu mai lucrez, fiindcă aveam tot timpul să fac apartamentul să arate perfect. Dădeam cu aspiratorul în așa fel încât carpeta din poliester să aibă firele aranjate în dungi simetrice și fiecare centimetru pătrat din bucătărie strălucea de curățenie. Petreceam ore întregi citind rețete culinare și îmi desăvârșeam talentul de bucătăreasă, ba chiar îi aranjam lui Nick șosetele pe culori, în rânduri ordonate, în sertar.

Cu puțin înainte să se întoarcă el de la birou, mă fardam și îmi schimbam hainele. Începusem să fac asta după ce-mi spusese, într-o noapte, că spera ca eu să nu fiu una dintre acele femei care nu se mai aranjează după ce au reușit să prindă un soț.

Dacă Nick ar fi fost bădăran tot timpul, probabil că nici eu n-aș fi încercat din răspuțeri să-i fac pe plac. Momentele în care nu se purta urât m-au determinat să rămân – serile în care ne ghemuiam îmbrățișați în fața televizorului, ca să vedem știrile, sau dansul neașteptat de după cină, atunci când la radio se auzea cântecul nostru preferat. Soțul meu putea să fie afectuos și amuzant, ba chiar iubitor, atunci când voia. El era prima persoană din viața mea care avea nevoie de mine. Eu eram publicul lui, oglinda lui, aceea care-l alina, cea fără de care n-ar fi fost complet. Îmi găsisese punctul cel mai

vulnerabil – eram unul dintre acei oameni care voiau cu disperare să aibă cineva nevoie de ei, să conteze pentru cineva.

Relația noastră avea multe lucruri frumoase, însă partea cu care mi-era greu să mă obișnuiesc era sentimentul constant că nu știam cum stau. Bărbații din viața mea, frații mei și cu tata, au fost întotdeauna previzibili. Nick, pe de altă parte, reacționa diferit în momente diferite, dar la același comportament al meu. Nu știam niciodată dacă am făcut ceva ce o să-mi atragă laude din partea lui sau dacă, dimpotrivă, avea să mă critice.

Nick își amintea tot ce-i spusese vreodată despre familia și copilăria mea, însă le dădea acelor povești o coloratură cu totul diferită de cea pe care o intenționasem eu. Mi-a spus odată că nimeni nu mă iubea cu adevărat în afară de el. Mi-a spus ce gândeam de fapt, cine eram cu adevărat, și asta pe un ton atât de autoritar încât am început să mă îndoiesc de propriile-mi simțuri. Mi se *întâmpla mai ales când soțul meu rostea fraze pe care* le auzisem și când eram mică: „Dai prea multă importanță. Exagerezi, iei totul prea personal”. Mama îmi spusese mereu lucrurile astea, iar acum Nick le repeta la rândul lui.

Exploda fără avertisment când îi făceam sendvișul greșit pentru prânz sau când uitam să cumpăr ceva ce-mi ceruse. Fiindcă eu nu aveam mașină, trebuia să merg pe jos sau cu bicicleta câte un kilometru, până la magazin, și nu aveam întotdeauna timp să fac tot ce aveam de făcut prin casă. Nick nu m-a mai lovit după acea primă dată, ci, în loc de asta, începuse să strice

lucrurile la care țineam. Mi-a smuls de la gât un lănțișor delicat, din aur, și a aruncat la gunoi o vază din cristal. Uneori mă împingea la perete și țipa la mine de foarte aproape, iar asta mă speria mai mult decât orice altceva. Forța vocii lui, care-mi scurtcircuita mintea și distrugea părți din mine pe care simțeam că nimic n-ar mai fi putut să le refacă vreodată.

Am început să mint compulsiv, de teamă să nu dau de gol vreun lucru, cât de mic, pe care-l spusese sau pe care-l făcuse și care lui Nick nu i-ar fi plăcut, care l-ar fi făcut să explodeze.

Am devenit o mare lingușitoare. Îl asiguram pe soțul meu că era mai inteligent decât toți ceilalți oameni la un loc, că era mai deștept decât șeful său, decât toți cei de la bancă, decât oricare dintre rudele noastre, i-am spus că avea dreptate chiar și atunci când era evident că greșise, în ciuda tuturor acestor lucruri, el n-a fost niciodată mulțumit.

Calitatea vieții noastre sexuale a scăzut mult, cel puțin din punctul meu de vedere, dar sunt aproape sigură că Nick nici n-a observat. Nu fusesem de la bun început prea potrivită în dormitor – eu nu aveam experiență, nu fusesem cu nimeni în afară de el și nu aveam de unde să știu ce să fac.

La începutul relației noastre mi se păruse oarecum plăcut să mă culc cu el, dar treptat Nick nu mai făcuse lucrurile care știa că-mi plac, iar sexul devenise o treabă expeditivă. Chiar dacă aș fi știut suficient încât să pot să-i explic ce îmi trebuia, tot n-ar fi contat, pentru că pe el nu-l interesa nimic din ceea ce însemna sexul mai departe de alipirea a două trupuri.

Am încercat să particip atât cât puteam și să fac orice era necesar ca să se termine mai repede. Poziția preferată a lui Nick era pe la spate, cu mișcări directe și egoiste, care nu mă stimulau deloc. Mă lăuda fiindcă eram una dintre acele femei care nu fac mare caz de preludiu. Adevărul era că preferam lipsa preludiului, care n-ar fi făcut decât să prelungească un act despre care simțeam că mă lăsa murdară, care era adesea neplăcut și total lipsit de romantism.

Mi-am dat seama că nu sunt o persoană foarte sexuală. Trupul bine construit al lui Nick nu mă făcea să tresar, așa tonifiat cum era după orele pe care le petrecea la sala de forță. Când ieșeam în oraș, alte femei îl priveau insistent pe soțul meu și-mi dădeam seama că mă invidiază.

Într-o seară am primit un telefon de la Liberty, și, după vocea ei, mi-am dat imediat seama că se întâmplase ceva rău.

— Haven, am niște vești proaste. E vorba despre Gretchen...

Ea a continuat să vorbească, iar eu am simțit întreaga greutate a șocului și disperării în timp ce mă străduiam să înțeleg ce spunea, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină. Gretchen avusese o durere de cap care durase două zile și leșinase la ea în cameră. Tata auzise zgomotul de pe coridor. Mătușa mea murise înainte să ajungă ambulanța la noi. Un anevrism cerebral, le spusese medicii.

— Îmi pare foarte rău, a spus Liberty pe un ton în care se auzea regretul.

Am auzit-o suflându-și nasul.

— A fost o persoană minunată și știu cât de mult v-ați iubit una pe cealaltă.

M-am așezat pe canapea și mi-am sprijinit capul de spătar, lăsând lacrimile să-mi curgă fierbinți pe obraji.

— Când e înmormântarea? am reușit să întreb.

— Peste două zile. Vii? Stai cu mine și cu Gage?

— Da. Mulțumesc. Eu... Tata cum se simte?

Oricum ar fi stat lucrurile între noi, îmi era foarte milă de tata. Pierderea lui Gretchen era, probabil, unul dintre cele mai grele lucruri pe care avea să le îndure vreodată.

— Cred că pe cât de bine se poate.

Liberty și-a suflat din nou nasul, apoi a șoptit chinuit:

— Nu l-am mai văzut niciodată plângând.

— Nici eu.

Am auzit cheia răsucindu-se în ușa de la intrare. Venise Nick acasă. Eram ușurată și îmi doream confortul îmbrățișării lui.

— Carrington cum se simte? am întrebat, fiindcă știam că sora mai mică a lui Liberty fusese apropiată de Gretchen.

— Mulțumesc că ai întrebat. E foarte supărată, dar o să-i treacă. Îi e greu să înțeleagă cum de totul s-a schimbat așa de brusc.

— E greu și pentru adulți să priceapă.

Mi-am apăsat mâneca pe pleoapele umede.

— Nu știu dacă o să vin cu avionul sau cu mașina. Te sun după ce vorbesc cu Nick.

— Bine, Haven.

Nick a intrat în apartament și și-a a lăsat servieta jos.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, încruntându-se și venind spre mine.

— A murit mătușa Gretchen, i-am răspuns, apoi am început din nou să plâng.

Nick a venit să se așeze lângă mine pe canapea și m-a cuprins cu brațul, iar eu m-am ghemuit aproape de umărul lui. După câteva minute în care m-a consolată, el s-a ridicat și a plecat spre bucătărie, ca să-și ia o bere din frigider.

— Îmi pare rău, dragă. Știu că e greu pentru tine. Probabil că-i mai bine că nu poți să te duci la înmormântare.

Am clipit surprinsă.

— Pot să merg. Dacă nu avem bani pentru biletul de avion, aş putea să...

— N-avem decât o singură mașină.

Vocea i se schimbase.

— Presupun că ai vrea să stai acasă tot weekendul, cât ești tu în Houston?

— De ce nu vii cu mine?

— Trebuia să-mi imaginez că o să uiți. Avem ceva de făcut la final de săptămână, Marie.

Mi-a aruncat o privire aspră, iar eu m-am uitat la el fără să pricep.

— Compania dă petrecerea anuală, la care se servește homar, acasă la patron. Cum ăsta e primul meu an la ei, n-am cum să lipsesc.

Am făcut ochi mari.

— Eu... Eu... Vrei să merg la o petrecere în loc să mă duc la înmormântarea mătușii mele?

— Nu ai de ales. Iisuse, Marie, vrei să-mi răpești orice

șansă la o promovare? Mă duc la petrecerea aia, și în niciun caz n-am de gând să mă duc singur. Am nevoie de o soție acolo, și am nevoie să faci impresie bună.

— Nu pot, am spus, mai mult nedumerită decât furioasă.

Nu-mi venea să cred că sentimentele mele pentru Gretchen contau atât de puțin în ochii lui.

— Trebuie să fiu cu familia mea. Oamenii o să înțeleagă dacă le spui că...

— Eu sunt familia ta!

Nick a aruncat berea, iar cutia plină a lovit marginea chiuvetei cu o explozie de spumă.

— Cine-ți plătește facturile, Marie? Cine-ți pune un acoperiș deasupra capului? Eu. Nimeni din nenorocita aia de familie a ta nu ne ajută cu nimic. Eu câștig pâinea în casa asta, așa că tu faci ce spun eu.

— Nu sunt sclava ta, m-am răstit la rândul meu. Am dreptul să merg la înmormântarea lui Gretchen, și asta am de gând să fac...

— Încearcă, a spus Nick cu ură, ajungând lângă mine din trei pași. Încearcă, Marie. N-ai bani, n-ai cum să ajungi acolo.

M-a apucat de brațe și m-a împins cu forță, iar eu m-am împiedicat și m-am lovit de peretele din spate.

— Dumnezeu știe cum o idioată ca tine a reușit să termine facultatea, mi-a spus. Lor nu le pasă de tine nici cât negru sub unghie, Marie. Încearcă să înțelegi odată, cu capul ăla defect al tău.

I-am trimis lui Liberty un e-mail în care i-am spus că nu pot să ajung la înmormântare. Nu i-am explicat de ce

și nici ea nu mi-a răspuns nimic. Fiindcă nu m-a sunat nimeni altcineva din familie, sunt destul de sigură că știu ce-au gândit despre mine când au aflat că nu vin. Orice ar fi fost, oricum, nu putea să fie la fel de rău ca lucrurile pe care le gândeam eu însămi despre mine.

Am mers la petrecerea șefului lui Nick și am zâmbit tot timpul. Toți mi-au spus Marie, iar eu am purtat o bluză cu mâneci până la cot, ca să acopăr vânătăile pe care le aveam pe brațe. N-am plâns nici măcar o lacrimă în ziua înmormântării lui Gretchen.

Am plâns însă luna următoare, când am primit un pachet micuț la cutia poștală. L-am deschis și am găsit înăuntru brățara mătușii mele, cu toate simbolurile el vesele și mobile. Pe bilețelul de la Liberty scria:

„Dragă Haven, știu că brățara asta trebuia să fie a ta.”

La jumătatea celui de-al doilea an al căsniciei noastre, Nick era atât de hotărât să mă lase gravidă încât parcă nu mai reușea să se gândească la nimic altceva. Bănuiam că ar fi fost în stare să mă omoare dacă ar fi știut că încă luam anticoncepționale, așa că le-am ascuns într-o poșetă pe care am pus-o într-un colț al șifonierului.

Convins că problema e la mine – doar n-avea cum să fie la el – Nick m-a trimis la medic. Am plâns o oră în cabinet și i-am spus că sunt speriată și mă simt rău, dar nu știu de ce, apoi m-am întors acasă cu o rețetă pentru antidepresive.

— Nu poți să iei porcăriile alea, a spus Nick, mototolind bucata de hârtie și aruncând-o la coș. Ar putea să-i facă rău copilului.

Copilul nostru inexistent. M-am gândit vinovată la

pastila pe care o luam în fiecare dimineață, un gest secret care ajunsese ultima mea încercare de autonomie. Era mai greu la sfârșit de săptămână, când Nick mă privea cu ochi de vultur. Trebuia să caut la rezezeală în șifonier când el făcea duș, să desfac în grabă ambalajul și să iau pastila fără apă. Dacă m-ar fi prins... Nu știam ce mi-ar fi făcut.

— Ce-a spus medicul despre sarcină? a întrebat soțul meu, privindu-mă atent.

— Că s-ar putea să dureze și un an.

Nu i-am spus că nu vorbisem nimic despre o posibilă sarcină, ci doar îl rugasem pe doctor să-mi reînnoiască rețeta de anticoncepționale.

— Ți-a spus care sunt cele mai potrivite zile? Cele în care ești mai fertilă?

— Chiar înainte de ovulație.

— Hai să ne uităm la calendar, să vedem când. În ce zi a ciclului ovulezi?

— În ziua a zecea, cred.

Am luat calendarul, pe care notam întotdeauna cu un X roșu zilele de menstruație. Faptul că eu nu-mi doream să facem copii nu părea să conteze pentru Nick. Aveam să fiu invadată, lăsată gravidă și forțată să nasc, doar pentru că el așa hotărâse.

— Nu vreau copii, m-am auzit rostind pe un ton ursuz.

— O să fii fericită după ce rămâi însărcinată.

— Tot nu vreau. Nu sunt pregătită.

Nick a trântit calendarul pe dulapul din bucătărie cu o forță atât de mare încât a sunat aproape ca un foc de armă.

— N-o să fii niciodată pregătită. N-o să se întâmple dacă nu te forțez eu. Pentru Dumnezeu, Marie, când ai de gând să te maturizezi și să fii și tu femeie?

Am început să tremur, sângele mi-a invadat obrajii și adrenalina a început să pompeze prin inima mea agitată.

— Sunt femeie. Nu trebuie să fac un copil ca să dovedesc asta.

— Ești o cățea răsfățată. Un parazit. De asta nu le pasă alor tăi de tine.

În acea clipă mi-am pierdut și eu cumpătul.

— Și tu ești un nemernic egoist!

M-a pălmuit atât de tare încât mi-a întors capul într-o parte și mi-a făcut ochii să lăcrimeze, iar urechile au început să-mi țiuie. Am înghițit în sec și mi-am dus palma la obraz.

— Ai spus că n-o să mai faci asta, am rostit.

Mi se uscaseră gura de spaimă. Nick respira greu și avea ochii holbați, ca un nebun.

— E vina ta, fiindcă mă scoți din minți. La naiba cu toate! Îți arăt eu ție!

M-a apucat de o mână și m-a tras de păr, apoi m-a târât în sufragerie. Urla cuvinte murdare. M-a împins cu fața în jos pe un taburet.

— Nu! am țipat, cu vocea înfundată în tapițerie. Nu!

Dar el mi-a tras blugii și lenjeria intimă și s-a împins în mine, așa uscată cum eram. M-a durut, o durere ascuțită și puternică, un foc brutal, iar eu am știut că rupsese ceva acolo, înăuntru. A început să se miște din ce în ce mai tare, mai repede, până când eu n-am mai spus nu și am rămas tăcută, cu lacrimile lăsând o urmă

sărată și fierbinte pe perna taburetului. Am încercat să gândesc mai departe de durere, mi-am spus că o să se termine repede, că trebuie să suport, că o să fie gata într-o clipă.

Încă o mișcare dureroasă, apoi Nick s-a cutremurat deasupra mea și m-a făcut să mă înfior la gândul lichidului cald dinăuntrul meu. Nu voiam să am de-a face cu vreun copil de-al lui. Nu voiam să mai am de-a face vreodată nici cu sexul.

Am răsuflat ușurată când s-a ridicat de deasupra mea și am simțit ceva fierbinte curgându-mi în jos, pe coapse. L-am auzit pe Nick cum se încheie la pantaloni.

— Ți-a venit ciclul, mi-a spus pe un ton supărat.

Știam amândoi că era prea devreme pentru așa ceva.

Nu de acolo era sângele. N-am spus nimic, ci doar m-am ridicat de pe taburet și mi-am tras blugii la loc.

Nick a vorbit din nou, pe un ton ceva mai normal:

— Termin eu de gătit cina cât te speli tu. Ce trebuie să mai fac?

— Să fierbi pastele..

— Cât?

— Douăsprezece minute.

Mă durea totul, de la talie până la genunchi. Nu mai făcusem niciodată sex atât de dur. *Ăsta a fost viol*, a spus o voce mică din mintea mea, dar m-am asigurat imediat că, dacă m-aș fi relaxat mai mult și n-aș fi fost atât de uscată, n-ar fi durut atât. *Dar n-am vrut să fac sex*, a insistat vocea.

M-am ridicat și am tresărit din cauza durerii care pulsa, apoi m-am îndreptat cu greu spre baie.

— Mai puțin dramatism dacă se poate, te rog! l-am

auzit pe Nick spunând.

Am mers tăcută spre baie și am închis ușa în urma mea. Am dat drumul la apă, cât de fierbinte suportam, m-am dezbrăcat și am intrat. Am rămas în picioare sub jet multă vreme, până când mi-am simțit corpul curat, fierbinte și îndurerat. Gândeam parcă printr-o ceață uimită, întrebându-mă cum de ajunsese viața mea în acel punct. Nick n-avea să se liniștească dacă nu rămâneam însărcinată, și după primul copil l-ar fi vrut pe al doilea, iar jocul în care încercam să-i fac pe plac și pe care nu puteam să-l câștig nu s-ar fi terminat niciodată.

Nu se punea problema să discut sincer cu cineva despre ceea ce simțeam. Asta ar fi funcționat numai dacă sentimentele mele ar fi contat. Nick, chiar și atunci când părea că mă ascultă, nu făcea decât să adune argumente pe care să le folosească mai târziu împotriva mea. Durerea altcuiva, fizică sau emoțională, nu ajungea până la el. Crezusem că mă iubea. Oare se schimbase atât de mult de la căsătorie, sau îl judecasem eu foarte greșit?

Am închis apa, mi-am înfășurat un prosop în jurul trupului și m-am apropiat de oglindă. Am șters cu palma o porțiune din ea. Chipul îmi era deformat, cu unul dintre ochi umflat în colțul exterior.

S-a auzit o bătaie la ușă.

— Ești acolo de prea multă vreme. Vino să mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Deschide naibii ușa și nu mai sta supărată!

Am descuiat, am deschis ușa și m-am trezit față în față cu el, acest bărbat furios, parcă gata să mă facă mici

fărâme. Mi-era frică de el dar, mai mult decât atât, mă simțeam învinsă pe de-a-ntregul. Încercasem din rășputeri să joc după regulile lui, dar el le tot schimba.

— De data asta n-o să-mi cer scuze, mi-a spus. Ai cerut-o. Știi că nu trebuie să-mi vorbești așa.

— Dacă am avea copii, i-am zis, i-ai lovi și pe ei.

O furie nouă a început să-i coloreze obrajii.

— Taci din gură.

— Așa ai face, am insistat, l-ai lovi oricând ar face vreun lucru care nu-ți place. Țsta e unul dintre motivele pentru care nu vreau să am copii cu tine.

Lipsa lui de reacție m-a speriat. Era atât de liniște în cameră încât până și picuratul dușului m-a făcut să tresar. Soțul meu m-a privit fără să clipească. Ochiul săi căprui mi se părea lipsiți de expresie și strălucitori ca niște nasturi. Pic, pic, pic. Pielea mi s-a făcut ca de găină sub prosopul umed și rece cu care mă acoperisem.

— Unde sunt? a întrebat deodată, apoi m-a dat la o parte ca să intre.

A început să caute prin sertarele din baie, aruncând truse de farduri, agrafe și perii pe podeaua udă.

— Unde sunt ce? am întrebat cu inima cât un purice, bățându-mi atât de repede încât mă dureau coastele.

Mă miram că vocea îmi păruse atât de calmă, când teroarea mă ardea pe interior precum acidul de baterie.

— Nu știu despre ce vorbești.

El a aruncat un pahar gol pe podea, spărgându-l, apoi a continuat să golească sertarele, ca un apucat.

— Știi bine ce te întreb!

Dacă găsea anticoncepționalele, avea să mă omoare. O resemnare ciudată, bolnavă, m-a cuprins. Era ceva

mai presus de frică. Pulsul mi s-a potolit. Eram amețită și înghețată.

— Mă duc să mă îmbrac, i-am spus pe un ton în continuare calm, în timp ce el spârgea, rupea, arunca, distrugea și vărsa lichid și pudre care începuseră să se amestece și să facă bălți pastel pe podea.

M-am îndreptat spre șifonier, am scos o pereche de blugi, niște lenjerie și un tricou, deși era târziu și ar fi trebuit să mă îmbrac în pijama. Cred că, pe undeva, știam că n-aveam să dorm în acea noapte. Am terminat, iar Nick a intrat ca o vijelie în dormitor și m-a împins la o parte. A început să scoată sertarele și să le răstoarne pe jos, făcând grămezi din hainele mele.

— Nick, oprește-te.

— Spune-mi unde sunt!

— Dacă încerci să găsești un motiv ca să dai iar în mine, am spus, n-ai decât s-o faci pur și simplu.

Nu i-am vorbit pe un ton sfidător. Nici măcar nu-mi mai era frică. Mă simțeam obosită, așa cum ajungi să fii când toate gândurile și toate emoțiile îți sunt secate. Nick, însă, era hotărât să găsească o dovadă că-l trădasem și să mă pedepsească până când mă făcea să-mi fie frică permanent. A terminat cu sertarele și s-a îndreptat spre șifonier, de unde a început să-mi arunce pantofii și să-mi rupă gențile. Eu n-am încercat să fug sau să mă ascund, ci am rămas pe loc, amorțită, așteptând execuția.

S-a întors spre mine cu pastilele în mână și cu o expresie ca din iad pe chip. Am înțeles ca prin vis că nu-și controla comportamentul, la fel cum nici eu nu-l mai controlam pe al meu. În el trăia un monstru care

trebuia hrănit, iar Nick n-avea să se oprească până nu-l satisfăcea.

M-a apucat și m-a lovit de perete, iar eu am auzit un țuit prelung când ceafa mi-a atins suprafața tare. Nick a dat în mine cu mai multă forță decât oricând înainte, cu pumnul strâns, iar eu am simțit cum mi se fisurează mandibula. Am înțeles doar câteva dintre cuvintele pe care le spunea, ceva despre pastile și cum puteam să iau toate pastilele pe care le voiam. A desfăcut ambalajul și mi-a îndesat în gură câteva pastile, apoi a încercat să mă facă să le înghit, în timp ce eu scuipam speriată. M-a lovit în stomac, iar eu m-am încovoiat de durere, apoi m-a târât prin apartamentul de la primul etaj, până jos, la ușa de la intrarea în clădire.

Am căzut la pământ și m-am lovit de prag, apoi o durere ascuțită mi-a săgetat coastele când Nick m-a lovit cu piciorul.

— Stai aici până dimineață, s-a răstit la mine, și gândește-te la ce-ai făcut.

Ușa s-a închis cu o pocnitură, iar eu am rămas culcată pe asfaltul încălzit de soare și aburind chiar și noaptea. În Texas, luna octombrie e fierbinte ca miezul verii. Greierii cântau, iar trilurile lor umpleau aerul. După multă vreme, m-am ridicat și am scuipat un lichid sărat, apoi am încercat să-mi dau seama cât eram de rănită. Mă dureau stomacul, coastele, zona pelviană și ceafa. Din gură îmi curgea sânge și falca mă ustura, dar cel mai mult mi-era teamă ca nu cumva Nick să deschidă ușa și să mă tragă înapoi înăuntru.

Am încercat să gândesc, în ciuda durerii violente de cap, să-mi dau seama ce opțiuni aveam. Eram fără

geantă, fără bani și fără carnetul de conducere, fără telefon și fără chei de la mașină, ba chiar și desculță. M-am uitat în jos, la picioarele mele goale, și mi-a venit să râd, deși mă durea gura umflată. Rahat! Nu era bine. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fiu nevoită să aștept afară toată noaptea, precum o pisică aruncată de Nick în prag. De dimineață m-ar fi lăsat înăuntru, iar eu m-aș fi târât înapoi, umilă și învinsă.

Îmi venea să mă ghemuiesc și să plâng, dar m-am ridicat în picioare, luptându-mă să-mi păstrez echilibrul. *La naiba cu tine*, m-am gândit, uitându-mă la ușa închisă. Puteam să merg pe jos.

Dacă aș fi putut să mă duc la oricine în acea clipă, acela ar fi fost prietenul meu cel mai bun, Todd. Aveam nevoie de înțelegerea și compasiunea lui. Dar în situația aceea un singur om putea să mă ajute cu adevărat. Gage. Toată lumea, din McAllen până în El Paso, îi datora câte o favoare sau dorea să-l îndatoreze pe el. Fratele meu putea să rezolve orice problemă repede, eficient, fără tăărăboi. Și nu aveam mai multă încredere în nimeni altcineva.

Am mers spre magazinul care era la un kilometru depărtare, în picioarele goale. Se întuneca din ce în ce mai mult și o lună portocalie se ridicase pe cer și juca în fața ochilor mei, ca o parte din decorul unei scenete de la școală, atârnată în niște cârlige. Luna vânătorului. Mi-era rușine și mă speriam de fiecare dată când pe lângă mine trecea câte o mașină, dar curând durerile și înțepăturile m-au copleșit, făcându-mă să uit de orice altceva. Trebuia să mă concentrez ca să pășesc mai departe. Mi-era frică să nu leșin. Mi-am ținut capul în

jos, fiindcă nu voiam să se oprească nimeni lângă mine. Nu voiam întrebări, străini, poliție. Dacă m-ar fi dus înapoi la soțul meu? Nick devenise atât de puternic în mintea mea, încât credeam că ar fi fost în stare să explice totul în așa fel încât ceilalți să-l creadă, să mă ducă înapoi în apartamentul ăla și, poate, să mă omoare.

Durerea de mandibulă era cel mai greu de suportat. Am încercat să-mi țin dinții perfect aliniați, ca să-mi dau seama dacă era ruptă sau strâmbă, dar chiar și cea mai mică mișcare era agonizantă. Când am ajuns în sfârșit la magazin, mă gândeam la modul cel mai serios să-mi ofer verigheta contra unei pastile de analgezic. Nu aveam, însă, cum să intru în magazinul luminat puternic din care ieșeau și în care intrau atâția oameni. Știam cum arăt, câtă atenție aș fi atras, și numai asta nu voiam.

Am găsit un telefon cu plată afară și am sunat cu taxă inversă, apăsând fiecare buton cu nemăsurată atenție. Știam numărul de telefon al lui Gage pe de rost. *Te rog, răspunde*, m-am gândit, întrebându-mă ce aveam să fac dacă nu răspundea. *Te rog, răspunde. Te rog...*

Apoi i-am auzit vocea, iar operatoarea a întrebat dacă acceptă convorbirea.

— Gage?

Țineam receptorul cu amândouă mâinile, strâns, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

Ideea că trebuie să-i răspund, să-i explic, mi s-a părut atât de copleșitoare încât pentru un moment n-am fost în stare să vorbesc.

— Am nevoie să vii să mă iei, am reușit să șoptesc.

Vocea lui a devenit extraordinar de calmă și de

blândă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

— Ce s-a întâmplat, drăguța mea? Te simți bine?

— Nu.

O tăcere scurtă, electrizantă, apoi el a întrebat pe un ton urgent:

— Unde ești, Haven?

O clipă n-am putut să-i răspund. Ușurarea pe care o simțeam ia auzul numelui meu, pe deasupra rostit de vocea aceea cunoscută, a străpuns prin amorțeală. Am înghițit în sec de mai multe ori și am simțit cum lacrimi calde îmi alunecau pe obraji și-mi înțepau pielea zgâriată.

— La un magazin, am reușit să spun până la urmă, înecată..

— În Dallas?

— Da.

— Haven, ești singură? l-am auzit întrebând.

— Îhm.

— Poți să iei un taxi până la aeroport?

— Nu, am rostit, suspinând și înghițind cu greu. Nu am geanta la mine.

— Unde ești? a repetat Gage răbdător.

I-am spus numele magazinului și strada pe care eram.

— Bine. Vreau să aștepți aproape de intrare. Ai unde să stai jos?

— E o bancă aici.

— Bravo, fetiță. Haven, du-te și așează-te pe banca aia, și nu te clinti de acolo. Trimit pe cineva cât pot de repede. Nu pleca nicăieri, ne-am înțeles? Stai acolo și așteaptă.

— Gage, am șoptit. Să nu-l suni pe Nick, bine?

L-am auzit respirând întretăiat, dar când a vorbit, a făcut-o pe un ton egal:

— Nu te teme, scumpa mea. Nu o să se mai apropie niciodată de tine.

M-am așezat pe bancă și am așteptat. Știam că atrag priviri curioase. Aveam fața tumefiată, un ochi atât de umflat încât era aproape închis și o falcă imensă. Un copil a întrebat-o pe mama lui ce se întâmplase cu mine, iar ea l-a făcut să tacă și i-a spus să nu se mai uite așa la mine. Am fost recunoscătoare că nu s-a apropiat nimeni să mă întrebe nimic, că instinctul natural al oamenilor era să evite genul de probleme pe care era clar că le aveam eu.

Nu știam cât timp a trecut. Ar fi putut să fie câteva minute sau o oră, dar până la urmă un bărbat s-a apropiat de bancă, un tânăr de culoare, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din pânză și o bluză cu nasturi. S-a aplecat în fața mea, iar eu m-am uitat obosită în ochii lui căprui, în care se citea îngrijorarea. A zâmbit ca să mă facă să mă simt în siguranță.

— Domnișoară Travis?

Avea o voce caldă și bogată ca un sirop.

— Sunt Oliver Mullins, prieten cu fratele dumneavoastră. M-a sunat și mi-a spus că aveți nevoie să vă duc la aeroport.

Uitându-se atent la mine, bărbatul a adăugat încet:

— Acum mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mergem la urgențe.

Am clătinat din cap speriată.

— Nu. Nu vreau așa ceva. Nu mă duceți acolo...

— Bine, a rostit el pe un ton liniștitor. Bine, nicio

problemă. Vă duc la aeroport. Hai să vă ajut să mergeți la mașină.

Eu am rămas nemișcată.

— Promiteți-mi că nu mergem la urgență.

— Promit. Pe cuvânt de onoare.

Eu tot nu m-am urnit.

— Nu pot să urc în avion, am spus cu greu, fiindcă începuse să-mi fie dificil să vorbesc. Nu am acte la mine.

— E un avion privat, domnișoară Travis.

M-a privit cu bunătate și cu milă.

— Nu aveți nevoie de acte și nici de bilet. Hai să...

S-a oprit când a dat cu ochii de picioarele care-mi sângerau.

— Iisuse, a șoptit.

— Nu la spital, am spus abia inteligibil.

Fără să-mi ceară voie, Oliver s-a așezat lângă mine. M-am uitat cum își scoate pantofii și șosetele, cum îi pune pe primii la loc și cum îmi pune mie șosetele sale.

— V-aș da pantofii, mi-a spus, dar n-aveți cum să mergeți fără să vă scape. Îmi dați voie să vă duc în brațe la mașină?

Am clătinat din cap în semn că nu. Eram destul de sigură că n-aș fi putut tolera să fiu dusă în brațe de cineva, din orice motiv, pentru oricât de puțin timp.

— Bine, a murmurat Oliver. Atunci nu vă grăbiți.

S-a ridicat și a așteptat răbdător în timp ce eu m-am chinuit să mă ridic, cu mâinile pe jumătate ridicate, de parcă încerca să se stăpânească și să nu mă sprijine.

— Mașina e acolo. Cadillac-ul alb.

Am mers împreună, încet, spre vehicul, un sedan de culoarea perlei, iar Oliver mi-a ținut ușa deschisă cât

m-am străduit eu să intru.

— V-ar fi mai comod cu spătarul scaunului coborât? a întrebat.

Eu am închis ochii, prea obosită ca să răspund. Oliver s-a aplecat, a apăsat pe un buton și a lăsat scaunul pe spate până când am ajuns la jumătatea distanței spre orizontală.

S-a îndreptat spre cealaltă parte a mașinii, a urcat și a pornit motorul. Cadillac-ul a început să toarcă încet și am ieșit din parcare în strada principală. Am auzit sunetul clapetei unui celular și pe cel al tastelor care formau un număr.

— Gage, spuse Oliver după o clipă. Da, am luat-o. Mergem acum la aeroport. Trebuie să-ți spun, totuși, că a lovit-o destul de tare. E puțin amețită.

După o pauză lungă, Oliver a răspuns încet:

— Știu, omule.

De cealaltă parte, fratele meu a spus din nou ceva.

— Da, cred că poate să zboare, dar când ajunge acolo... Da, cred că da, sigur. Te anunț când decolează avionul. Nicio problemă.

Nu există nimic mai plăcut decât mersul unui Cadillac, care seamănă foarte mult cu o saltea pe roți, dar fiecare mișcare delicată pe care o făcea automobilul îmi trimitea fiori de durere prin tot corpul. Am încercat să strâng din dinți, dar am tresărit violent la focul care a izbucnit imediat în falca mea.

Printre pulsațiile zgomotoase din urechi i-am auzit vocea lui Oliver:

— Credeți că o să vi se facă rău de la stomac, domnișoară Travis?

Eu am scos un sunet slab, dezaprobativ. Nu se putea, fiindcă m-ar fi durut prea tare. Un coș mic de gunoi, din plastic, mi-a fost așezat cu grijă în poală.

— Dacă e cazul.

N-am spus nimic și am rămas cu ochii închiși în timp ce Oliver conducea. Luminile mașinilor pe lângă care treceam trimiteau străluciri roșiatice prin pielea pleoapelor mele. Eram puțin îngrijorată din cauză că mi-era atât de greu să gândesc... Nu reușeam să-mi dau seama ce avea să se întâmple în continuare. Încercam să prind câte un gând coerent, dar era ca și cum aș fi stat sub un nor imens și aș fi încercat să prind picături de ploaie într-o linguriță. Aveam impresia că n-o să mai am niciodată control asupra nici unui lucru.

— Știți, l-am auzit pe Oliver spunând, pe sora mea o bătea soțul ei. Destul de des și fără niciun motiv. De fapt, din orice motiv. Eu n-am știut atunci, altfel l-aș fi omorât pe nenorocit. Până la urmă ea l-a lăsat și i-a adus pe cei doi copii la mama acasă, unde a rămas până când s-a redresat. A mers și la psihoterapie. Sora mea mi-a spus că a ajutat-o cel mai mult să audă că nu a fost vina ei. Avea nevoie să audă des asta, așa că vreau să fiu primul care vă spune că nu a fost vina dumneavoastră.

Nu m-am mișcat și nici n-am vorbit, dar am simțit cum lacrimile îmi scapă de sub pleoapele închise.

— Nu sunteți de vină, a repetat Oliver pe un ton ferm, apoi a condus în tăcere tot restul drumului.

Am adormit puțin și m-am trezit câteva minute mai târziu, când mașina s-a oprit și Oliver a deschis portiera. Zgomotul unui avion care decola a străpuns liniștea din Cadillac, și mirosul de combustibil și echipamente,

amestecat cu acela umed al aerului din Texas, au plutit pe deasupra mea. Am clipit și m-am ridicat încet, apoi mi-am dat seama că eram deja pe pistă.

— Dați-mi voie să vă ajut să coborâți, a spus Oliver întinzând mâna spre mine.

Eu m-am ferit de brațul întins și am clătinat din cap. Mi-am pus o palmă peste coastele pe care Nick le lovise cu piciorul și m-am chinuit să cobor singură din mașină. Când am ajuns în picioare, am amețit și o ceață cenușie mi-a întunecat privirea. M-am clătinat, iar Oliver m-a prins de brat, ca să mă susțină.

— Domnișoară Travis, a spus, continuând să mă țină, deși eu am încercat să-l dau la o parte. Domnișoară Travis, vă rog, ascultați-mă. Nu vreau decât să vă ajut să urcați în avion. Trebuie să-mi dați voie să vă ajut. Dacă alunecați de pe scară, sigur o să fie nevoie să mergeți la spital. Și ar trebui să merg și eu tot acolo, fiindcă fratele dumneavoastră mi-ar rupe amândouă picioarele.

Am dat din cap și i-am acceptat sprijinul, deși instinctul îmi spunea să-l împing la o parte. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu atinsă de alt bărbat, oricât de prietenos sau amabil ar fi fost în aparență. Pe de altă parte, voiam să urc în avionul ăla. Voiam să plec naibii din Dallas, să fiu departe de Nick.

— Bine, a murmurat Oliver, ajutându-mă să merg încet spre avion.

Nava era un Lear 31A, construită pentru șase pasageri. Cu aripile înalte și aripioarele de pe coadă, arăta precum o pasăre gata să-și ia zborul.

— Nu mai e mult, a spus Oliver, și o să puteți să stați iar jos, și Gage o să vină să vă ia din partea cealaltă.

Am urcat treptele cu o încetineală chinuitoare, iar Oliver a continuat să vorbească, de parcă ar fi încercat să-mi distragă atenția de la durerea agonizantă din coaste și din mandibulă.

— E un avion frumos, care aparține unei companii de software cu sediul în Dallas. Îl cunosc bine pe pilot, e bun, o să vă ducă în siguranță.

— A cui e compania? am întrebat întretăiat, curioasă dacă-l cunoșteam pe patron.

— A mea.

Oliver a zâmbit și m-a ajutat cu mare grijă să mă așez pe unul dintre scaune, apoi mi-a pus centura de siguranță. S-a apropiat de minibar, a împăturit niște gheață într-o bucată de material și mi-a întins-o.

— Pentru obraz. Odihniți-vă. Eu vorbesc puțin cu *pilotul și după aceea o să plecați*.

— Mulțumesc, am șoptit, ducând cârpa la obraz.

M-am așezat mai bine, apăsând încet pachetul cu gheață deasupra părții umflate a chipului meu.

Zborul a fost oribil, dar din fericire scurt. Am aterizat în sud-estul Houstonului, pe aeroportul Hobby. Am reacționat încet odată ce motorul s-a oprit, iar degetele mi-au alunecat de mai multe ori peste catarama centurii de siguranță. După ce a fost adusă scara la avion, copilotul a ieșit din carlingă și a deschis ușa. În câteva secunde, fratele meu a urcat la bord.

Ochii lui Gage erau de un cenușiu neobișnuit de deschis la culoare, nu ca gheața sau fumul, ci ca fulgerul. Genele negre și sprâncenele îi ieșeau în evidență pe chipul palid de îngrijorare. A încremenit o secundă când a dat cu ochii de mine, apoi a înghițit în sec și s-a

apropiat.

— Haven, a spus pe un ton răgușit.

S-a așezat în genunchi și mi-a cuprins scaunul cu brațele, privindu-mă din cap până-n picioare. Am reușit să mă eliberez din centura de siguranță și m-am aplecat spre parfumul lui atât de cunoscut. Brațele lui m-au cuprins cu grijă, altfel decât de obicei, și mi-am dat seama că încerca să nu-mi facă rău. Am simțit cum tremură pe interior, deși în afară era nemișcat.

Copleșită de ușurare, mi-am pus obrazul neatins pe umărul lui.

— Gage, am șoptit. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva.

El și-a dres vocea înainte să poată să vorbească.

— Și eu te iubesc, fetiço.

— Nu mă duce la River Oakes.

El a înțeleles imediat.

— Nu, scumpo. Vii acasă cu mine. Nu i-am spus tatei că ești aici.

M-a ajutat să merg până la mașina lui, un Maybach elegant, argintiu.

— Să nu adormi, mi-a spus pe un ton aspru când am închis ochii și m-am sprijinit de spătarul banchetei.

— Sunt obosită.

— Ai o umflătură la ceafă. Probabil că ai o contuzie, și asta înseamnă că nu trebuie să dormi.

— Am dormit în avion, i-am răspuns. N-am nimic, vezi? Lasă-mă să...

— Ba ai ceva, a spus Gage cu o înflăcărare care m-a făcut să tresar. Ești...

S-a întrerupt și a continuat pe un ton mai potolit

după ce a văzut efectul pe care-l avusese asupra mea.

— La dracu', îmi pare rău. Nu-ți fie frică. N-o să țip. Doar că... Nu mi-e ușor să rămân calm când văd ce ți-a făcut.

A respirat adânc, întretăiat.

— Rămâi trează până ajungem la spital. Nu durează decât câteva minute.

— Fără spital, am spus, revenindu-mi din toropeală. O să întrebe ce s-a întâmplat.

Ar fi anunțat la poliție, și de acolo s-ar fi depus plângere împotriva lui Nick, iar eu nu eram nici pe departe pregătită să fac față la așa ceva.

— Mă ocup eu de tot, a spus Gage.

Și așa ar fi făcut. Avea putere și bani destui cât să treacă peste procedura uzuală. Avea să împartă bani și favoruri, ca oamenii să se uite în altă parte exact atunci când trebuia. În Houston, numele Travis era o cheie care deschidea toate ușile, sau le închidea, dacă așa era de preferat.

— Vreau să merg undeva și să mă odihnesc.

Am încercat să par hotărâtă, dar vocea mi s-a auzit sfârșită și plângăcioasă, iar capul mă durea prea tare ca să reușesc să mă contrazic cu cineva.

— S-ar putea să ai mandibula fracturată, a spus Gage încet. Și naiba știe ce ți-a mai făcut.

A oftat din greu.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap. Uneori, întrebările simple aveau răspunsuri foarte complicate. Nu eram foarte sigură cum sau de ce se întâmplase, ce din Nick sau din mine, sau poate din relația noastră, dusesse la un asemenea

dezastru. M-am întrebat dacă soțul meu își dăduse seama că nu mai eram, dacă ieșise în pragul de unde eu dispărusem, sau dacă dormea comod în patul nostru.

Gage n-a mai spus nimic tot restul drumului spre Centrul Medical Houston, cel mai mare de felul lui din lume. Aici erau mai multe spitale diferite, instituții academice și de cercetare. Nu mă îndoiam că familia mea donase bani pentru construirea de aripi întregi și echipamente noi cel puțin câtorva dintre ele.

— Asta a fost prima dată? m-a întrebat Gage când am ajuns în parcare de camera de gardă.

— Nu.

Fratele meu a rostit ca pentru sine câteva cuvinte bine alese, apoi mi-a spus:

— Dacă aș fi crezut vreodată că nenorocitul o să dea în tine, nu te-aș fi lăsat să pleci cu el.

— N-ai fi putut să mă oprești, i-am spus cu greu. Eram hotărâtă. Am fost proastă.

— Nu spune asta.

Gage m-a privit cu angoasă și furie.

— N-ai fost proastă. Ai riscat alături de cineva, iar el s-a dovedit a fi... Rahat, nu există cuvinte pentru asta. Un monstru, a adăugat pe un ton rău-prevestitor. Oricum, e mort deja, fiindcă odată ce pun mâna pe el...

— Te rog.

Îmi ajunseseră supărarea și violența din seara aceea.

— Nu știu dacă Nick și-a dat seama cât m-a rănit.

— O singură vânătăie micuță pe pielea ta și ar fi fost suficient ca să justifice să-l omor.

Gage m-a ajutat să cobor din mașină luându-mă în brațe și ducându-mă ca și cum aș fi fost un copil.

— Pot să merg, am protestat.

— Nu mergi prin parcare în șosete. Fir-ar să fie, Haven, încetează.

M-a dus până la urgență, în sala de așteptare, unde erau cel puțin alți doisprezece oameni, și m-a așezat cu grijă lângă biroul de la recepție.

— Gage Travis, a spus, arătându-i o carte de vizită femeii din spatele peretelui de sticlă. Am nevoie s-o vadă cineva pe sora mea imediat.

Ochii femeii s-au mărit o secundă, apoi ea a făcut semn din cap spre o ușă din stânga recepției.

— Vă urmez, domnule Travis. Intrați.

— Nu, i-am șoptit fratelui meu. Nu vreau să intru înaintea tuturor. Vreau să aștept alături de ceilalți.

— Nu ai de ales.

Ușa s-a deschis, iar eu m-am trezit împinsă și trasă în coridorul zugrăvit într-un bej foarte deschis. M-am înfuriat când am văzut cum se poartă fratele meu. Nu-mi păsa cât de bine-intenționat era.

— Nu e cinstit, am spus apăsât, în timp ce de noi se apropia o asistentă. Nu intru. Nu sunt mai importantă decât oricine altcineva de aici...

— Ba ești mai importantă pentru mine.

Eram revoltată în numele celor din sala de așteptare, care stăteau la rând, în timp ce eu intram direct în cabinet, și eram extrem de stânjenită în rolul moștenitoarei privilegiate.

— Sunt și câțiva copii acolo, afară, am spus împingându-i brațul lui Gage. Și pe ei trebuie să-i vadă doctorul, la fel ca și pe mine.

— Haven, a rostit el pe un ton inexorabil, toți cei din

sala de așteptare sunt într-o stare mai bună decât tine. Taci din gură, potolește-te și mergi cu asistenta.

Cu forța dată de adrenalină m-am smucit de lângă el și m-am lovit de perete. Durerea, prea multă, prea rapidă, s-a repezit spre mine din mai multe direcții. Am salivat, ochii au început să-mi lăcrimeze și am simțit cum un val de fiere mi se ridică din stomac.

— Vomit, am șoptit.

Cu o viteză miraculoasă, un vas din plastic în formă de rinichi a apărut ca prin minune, iar eu m-am aplecat deasupra lui gemând. Fiindcă nu mâncasem nimic în acea seară, nu prea aveam ce să vărs. Am vomitat dureros, încheiat cu câteva spasme seci.

— Cred că are o contuzie, l-am auzit pe Gage spunându-i asistentei. Are o umflătură la cap și nu vorbește tocmai bine. Acum i s-a făcut și greață.

— O să avem grijă de ea, domnule Travis.

Asistenta m-a condus la un scaun cu rotile. De atunci înainte n-am mai făcut decât să mă supun procesului. Am fost radiografiată, trecută printr-un aparat de rezonanță magnetică nucleară, fiecare os mi-a fost verificat, ca să nu fie fracturat, au căutat după orice hematom, m-au dezinfectat, m-au bandajat și mi-au dat medicamente.

Între proceduri au fost lungi perioade în care n-am făcut decât să aștept, așa că totul a durat aproape până dimineață.

Aveam o fractură de coastă, însă mandibula mi-era numai lovită, nu și ruptă. Aveam o contuzie ușoară, nu destul de periculoasă încât să fie nevoie să rămân în spital, și mi s-a dat suficient Vicodin încât să amețescă

și un elefant.

Eram prea supărată pe Gage, și prea obosită, ca să spun prea multe după ce am fost externată. Am dormit cele cincisprezece minute de drum până la apartamentul lui de la 1800 Main, o clădire a familiei Travis, construită din sticlă și oțel. Era o structură cu dublu scop, care avea apartamente de mai multe milioane de dolari la etajele superioare și birouri sau spații de închiriat la cele inferioare. Piramida din sticlă, așezată deasupra clădirii, ridicase construcția de la 1800 Main aproape la statutul de monument al orașului.

Intrasem acolo de câteva ori, ca să iau prânzul la unul dintre restaurantele de jos, dar nu văzusem niciodată apartamentul lui Gage. Fratele meu își prețuia intimitatea.

Am urcat cu un lift silențios până la etajul al optsprezecelea, iar ușa locuinței s-a deschis înainte să ajungem noi la capătul coridorului. Liberty era în prag, îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii și cu părul prins în coadă de cal.

Mi-am dorit să nu fi fost acolo, cumnata mea superbă, perfectă, care făcuse numai alegeri potrivite, femeia pe care toți cei din familia mea o adorau. Era una dintre ultimele persoane care aș fi vrut să mă vadă în halul în care eram. M-am simțit umilită și mi s-a părut că semăn cu un căpcăun, așa cum mergeam chinuit pe coridor, spre ea.

Liberty ne-a tras pe amândoi în apartament și a închis ușa. Am văzut-o cum se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Gage și cum se răsuțește spre mine.

— Sper că nu te superi, am început să spun, dar apoi am tăcut când ea m-a îmbrățișat.

Era moale și mirosea a pudră parfumată și a pastă de dinți, iar pielea gâtului ei era caldă și fină. Am încercat să mă retrag, dar ea nu mi-a dat drumul. Trecuse multă vreme de când nu mă ținuse în brațe o femeie în toată firea. Ultima care mă îmbrățișase așa fusese mama. Aveam nevoie de asta.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, a murmurat.

Am simțit cum mă relaxez. Liberty n-avea să mă judece, ci doar să fie blândă. M-a condus în camera de oaspeți și m-a ajutat să-mi pun o cămașă de noapte, apoi m-a învelit, de parcă aș fi fost de-o vârstă cu sora ei, Carrington.

Dormitorul era curat și decorat în nuanțe de albastru deschis și cenușiu.

— Poți să dormi oricât de mult vrei, mi-a șoptit Liberty, apoi a închis ușa în urma ei.

Am rămas întinsă, amețită și nedumerită. Mușchii încordați mi s-au destins precum niște corzi elastice împletite strâns. Undeva în apartament, un bebeluș a început să plângă, dar a fost liniștit repede, i-am auzit vocea lui Carrington, care întreba unde-i sunt tenișii violet. Probabil că se pregătea să plece la școală. Câteva clinchete de farfurii, o tigaie... se pregătea micul dejun. Erau sunete liniștitoare. Sunetele unei familii.

Am adormit recunoscătoare. O parte din mine își dorea să nu mă mai trezesc niciodată.

După ce ai fost abuzată sistematic, judecata ți se deteriorează până în punctul în care ajunge să-ți fie

aproape imposibil să iei decizii. Lucrurile mici ți se par la fel de greu de hotărât ca și cele mari. Până și să alegi cerealele pentru micul dejun pare o sarcină periculoasă. Ți-e atât de frică să nu greșești, să nu fii învinovățită și pedepsită pentru asta, încât ai prefera să-și asume altul această responsabilitate.

Pentru mine nu a existat nicio ușurare după ce l-am părăsit pe Nick. Deși nu mai eram cu el, m-am trezit îngropată sub un sentiment greu de lipsă de valoare. Soțul meu dăduse vina pe mine, spusese că eu l-am făcut să mă abuzeze, și convingerea lui se răspândise în sufletul meu ca un virus. Poate chiar fusesem de vină. Poate o meritasem.

Un alt efect secundar după traiul cu Nick a fost că realitatea devenise la fel de concretă și de stabilă pentru mine ca o meduză. Mă îndoiam de mine însămi și de reacțiile mele la orice. Nu mai știam ce e adevărat și ce nu. Nu îmi dădeam seama dacă sentimentele mele erau normale.

După ce am dormit aproape douăzeci și patru de ore, timp în care Liberty a venit de câteva ori să se asigure că sunt bine, am coborât în sfârșit din pat. M-am dus la baie și mi-am inspectat chipul în oglindă. Aveam un ochi învinețit, dar mai scăzuse umflătura. Mandibula era încă tumefiată și o simțeam ciudat, plus că arătam de parcă aș fi fost implicată într-un accident de mașină. Cu toate astea mi-era foame, ceea ce mi s-a părut un lucru bun, și clar mă simțeam mai aproape de umanitate și nu la fel de asemănătoare cu un animal strivit sub roți, pe autostradă.

M-am îndreptat încet spre sufragerie, amețită, cu

dureri peste tot, și l-am găsit pe Gage așezat la masa din sticlă. De obicei era îmbrăcat impecabil, dar în clipa aceea purta un tricou vechi și o pereche de pantaloni de sport, iar ochii îi erau subliniați de cearcăne întunecate.

— Vai, am spus, așezându-mă alături de el, arăți cam rău.

El nu a zâmbit la încercarea mea de glumă, ci doar mi-a aruncat o privire îngrijorată. Imediat, Liberty a intrat în cameră, cu un copil în brațe.

— Uite-l, a spus veselă.

Nepotul meu, Matthew, era grăsuț, avea un zâmbet fără dinți, ochii mari, cenușii, și o coamă de păr des și negru.

— L-ați tuns punk? am întrebat-o pe Liberty, care s-a așezat lângă mine cu băiatul în brațe.

Ea a zâmbit larg și l-a sărutat pe creștet.

— Nu, dar i-a căzut în părți și a rămas deasupra. Mi s-a spus că până la urmă o să-i crească la loc.

— Îmi place. Se simte sângele Comanche din moștenirea lui genetică.

Am vrut să-l iau în brațe pe copil, dar m-am gândit că, probabil, coastele mele fracturate n-ar fi suportat greutatea nici măcar cu ajutorul fașei elastice care le susținea, așa că m-am mulțumit să mă joc cu piciorușele lui, în timp ce el râdea și gângurea.

Liberty m-a măsurat cu privirea.

— Trebuie să-ți iei iar medicamentele. Crezi că poți să mănânci niște ouă cu pâine prăjită înainte?

— Da, te rog.

Cumnata mea l-a lăsat pe Matthew în scaunul lui înalt și a presărat câteva cereale Cheerios pe tăblița din fața

lui. Copilul a început să le adune în pumn, apoi să le bage în gură.

— Cafea? m-a întrebat Liberty. Un ceai cald?

De obicei preferam cafeaua, dar m-am gândit că în acea clipă mi-ar fi făcut rău la stomac.

— Mi-ar plăcea un ceai.

Gage și-a terminat cafeaua, a lăsat jos ceașca și a întins mâna ca să-și pună palma peste palma mea.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Imediat ce m-a atins, un sentiment neplăcut de amenințare m-a copleșit. N-am reușit să nu-mi trag mâna la o parte. Fratele meu, care nu fusese în viața lui agresiv cu o femeie, m-a privit cu gura căscată de uimire.

— Îmi pare rău, am spus, stânjenită la vederea reacției sale.

El s-a uitat în altă parte, cuprins parcă de o luptă interioară grea, și am văzut cum se înroșește la față.

— Nu ție trebuie să-ți pară rău, a spus încet.

După ce Liberty mi-a adus ceaiul și pastilele, Gage și-a dres glasul și a întrebat pe un ton hotărât:

— Haven, cum ai scăpat de Nick seara trecută? Cum ai ajuns pe stradă, fără geantă și desculță?

— Ei bine, el... M-a dat afară. Cred că se aștepta să rămân acolo până când mi-ar fi dat voie să intru înapoi în casă.

Am văzut-o pe Liberty cum s-a oprit o clipă din ce făcea, apoi s-a apropiat ca să-i mai toarne cafea lui Gage. M-a surprins privirea ei șocată. Fratele meu a întins mâna după un pahar cu apă, atât de repede încât aproape că l-a vărsat. A luat câteva înghițituri

deliberate.

— Te-a bătut și te-a dat afară, a repetat.

Nu era o întrebare, ci o afirmație pe care încerca să se convingă s-o creadă. Am dat din cap aprobator și am întins mâna ca să împing un Cheerio mai aproape de Matthew.

— Nu știu ce-o să facă Nick când o să vadă că nu mai sunt acolo, m-am auzit spunând. Cred că ar trebui să-l sun, deși aș prefera să nu-i spun unde sunt.

— O să vorbesc imediat cu unul dintre avocații noștri, a spus Gage. Să aflu ce-i de făcut mai departe.

A continuat să vorbească pe un ton măsurat despre cum s-ar putea să fie nevoie să fotografiem rănila pe care mi le făcuse soțul meu și cum să încheiem divorțul cât mai repede, cum să nu fiu implicată mai mult decât era nevoie, ca să nu-l văd pe Nick și să nu vorbesc cu el...

— Divorț? am întrebat prosteste, în timp ce Liberty așeza o farfurie în fața mea. Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta.

— Nu crezi că ești pregătită? Te-ai uitat în oglindă, Haven? Cât de bătută trebuie să fii ca să te simți pregătită?

L-am privit, așa mare, hotărât și încăpățânat cum era, și totul în mine s-a revoltat.

— Gage, abia am ajuns aici. Poți să mă lași puțin? Doar o pauză mică? Te rog.

— Poți să iei pauză doar dacă divorțezi de ne...

Gage făcu o pauză și aruncă o privire spre fiul său.

— De bărbatul ăsta.

Știam că fratele meu încerca să mă apere, că-și dorea

să-mi fie bine, dar atitudinea lui protectoare semăna prea mult cu agresivitatea. Și îmi amintea de tata.

— Știu, am spus. Vreau doar să mă gândesc bine înainte să vorbesc cu avocatul.

— Doamne apără, Haven, dacă ai de gând să te întorci la el...

— Nu. Dar am obosit să mi se spună ce să fac și când să fac. Tot timpul! Simt că sunt într-un tren scăpat de sub control. Nu vreau să iei tu decizii legate de ce trebuie să fac eu în continuare.

— Bine, atunci ia tu decizii. Dar repede. Altfel le iau eu.

Liberty a intervenit înainte să pot eu să răspund.

— Gage, a murmurat ea, așezându-și degetele subțiri pe bicepsul lui încordat și mângâindu-l încet.

Imediat, atenția lui s-a îndreptat asupra ei. A privit-o, iar liniile figurii i s-au destins. A respirat adânc. Nu văzusem pe nimeni care să aibă atâta putere asupra fratelui meu cel autoritar și am fost impresionată.

— E un proces, i-a spus Liberty cu blândețe. Știu că vrem ca Haven să sară peste partea de mijloc și să ajungă direct la final, dar cred că singura cale să iasă cu bine din situația asta e să o proceseze, să treacă prin ea. Pas cu pas.

El s-a încruntat, dar n-a contrazis-o. Au schimbat o privire cu înțeleș. Era clar că aveau să mai discute despre subiect mai târziu, nu de față cu mine. Gage s-a întors din nou spre mine.

— Haven, a spus încet, ce-ai spune dacă o prietenă de-a ta ți-ar povesti că soțul ei a aruncat-o afară din casă într-o seară? Ce sfat i-ai da?

— I-aș spune să-l părăsească imediat, am recunoscut. Dar e altceva dacă-i vorba de mine.

— De ce? a întrebat el, sincer uimit.

— Nu știu, am răspuns neajutorată.

Gage și-a frecat obrajii cu amândouă mâinile, apoi s-a ridicat de la masă.

— Mă duc să mă îmbrac și plec la birou o vreme. Nu o să dau niciun telefon.

A făcut o pauză deliberată înainte să adauge:

— Nu încă.

S-a îndreptat spre scaunul pentru copii, l-a ridicat pe Matthew și l-a ținut sus, făcându-l să râdă încântat, apoi l-a strâns la piept, l-a sărutat și l-a alintat.

— Amice, să fii cuminte și să n-o superi pe mami cât sunt eu plecat. Când mă întorc, promit să petrecem ceva timp ca băieții, doar noi doi.

Gage l-a pus pe fiul său la locul lui, pe scaun, și s-a aplecat ca să-și sărute soția, cuprinzându-i capul în palmă. Era mai mult decât un sărut banal și a devenit mai apăsător, mai insistent, până când ea a ridicat mâna și l-a mângâiat cu degetele pe obraz. El s-a ridicat, dar a continuat s-o privească, parcă între ei ar fi avut loc o conversație întreagă.

Liberty a așteptat până când Gage s-a dus să facă un duș și abia atunci mi-a spus cu blândețe:

— A fost atât de supărat după ce te-a adus acasă... Te iubește și îl înnebunește gândul că ai fost rănită de cineva. Abia dacă reușește să se stăpânească și să nu se ducă în Dallas ca să facă vreun lucru care n-ar fi în interesul tău.

Am pălit.

— Dacă se duce la Nick...

— N-o să se ducă. Gage știe să se controleze ca să obțină ce vrea. Crede-mă că o să facă tot ce e nevoie să te ajute, indiferent cât de greu ar fi.

— Îmi pare rău că v-am implicat în problemele mele. Știu că e ultimul lucru de care aveai nevoie, tu și Gage.

— Suntem familia ta.

S-a aplecat și m-a îmbrățișat lung, reconfortant.

— O să ne descurcăm. Și nu-ți face griji din cauza lui Gage, n-o să-i dau voie să te forțeze să faci nimic din ce nu vrei să faci. Își dorește doar să fii în siguranță, dar trebuie să te lase să alegi cum să procedezi.

Am simțit un val de afecțiune și recunoștință pentru ea. Dacă mai exista vreun pic de resentiment sau de gelozie în inima mea, în acel moment au dispărut.

Când am început să vorbesc în sfârșit, n-am mai putut să mă opresc, i-am spus lui Liberty tot, cum Nick lua toate deciziile, cum trebuia să-i calc cămășile, cum îmi spunea Marie. La ultima mea replică, ea a făcut ochii mari și a spus pe un ton scăzut:

— Vai, Haven. Parcă ar fi încercat să te șteargă de pe fața pământului.

Pe jos era întinsă o pătură tricotată, cu model rustic, iar Matthew s-a târât printre animalele desenate pe ea până când a adormit deasupra unei turme de oi. Liberty a deschis o sticlă de vin alb.

— Pe prospectul medicamentelor tale scrie că alcoolul ar putea să le amplifice efectul, m-a avertizat.

— Foarte bine, am spus eu întinzându-i paharul. Nu te sfii.

Întinsă pe pătură, alături de băiețelul adormit, am

încercat să găsesc o poziție comodă pe pernele aduse de Liberty pentru mine.

— Ce mă nedumerește, i-am spus, încă gândindu-mă la relația mea cu Nick, sunt momentele în care e în regulă. Atunci ți se pare că o să fie mai bine. Știi ce să eviți, ce să nu spui. Dar după aceea apar lucruri noi, și oricât de rău ți-ar părea, oricât de mult ai încerca, tot ce spui și tot ce faci amplifică tensiunea, până când are loc o explozie.

— Iar exploziile sunt din ce în ce mai puternice de fiecare dată, a spus ea cu o siguranță care mi-a atras atenția.

— Da, exact. Ai ieșit vreodată cu un tip ca ăsta?

— Mama a fost cu cineva așa.

Privirea din ochii ei verzi era pierdută în depărtare.

— Îl chema Louis și era genul dr. Jekyll și domnul Hyde. La început a fost șarmant și amabil, a atras-o pe mama, pas cu pas, într-o relație cu el, iar când lucrurile au ajuns destul de rele încât s-o facă să-l părăsească, stima ei de sine era franjuri. Pe atunci eram prea tânără ca să înțeleg de ce îl lăsa s-o trateze atât de rău.

Privirea i s-a îndreptat spre trupul adormit al fiului ei, moale și greu ca un sac de făină.

— Cred că ar fi bine să te întrebi dacă Nick și-ar schimba comportamentul primind ajutorul unui psihoterapeut. Dacă faptul că l-ai părăsit tu e suficient să-l facă să vrea să se schimbe.

Mi-am sorbit vinul și m-am gândit o vreme la ce spusese cumnata mea. Oare agresivitatea lui Nick era ceva ce ar fi putut dat la o parte, un strat superficial, precum coaja unei portocale? Sau era ceva esențial din

el, prea puternic ca să fie îndepărtat?

— Cred că Nick o să vrea întotdeauna să controleze tot, am spus până la urmă. Nu cred că o să recunoască vreodată că e de vină pentru ceva, sau că trebuie să se schimbe în vreun fel. Vina ar fi mereu a mea.

Am pus deoparte paharul gol și m-am frecat pe frunte.

— Mă tot întreb dacă m-a iubit vreodată. Am fost, oare, mai mult decât cineva pe care să-l abuzeze și să-l manipuleze? Fiindcă dacă nu i-a păsat niciodată de mine, înseamnă că eu sunt și mai proastă că l-am iubit.

— Poate că a ținut la tine pe cât de mult a putut, mi-a răspuns Liberty.

Am zâmbit fără umor.

— Ce noroc pe mine!

Mi-am dat seama că vorbeam despre relația cu Nick la trecut.

— Dacă l-aș fi cunoscut de mai multă vreme, am continuat, dacă am fi ieșit împreună mai mult înainte să ne căsătorim, poate că aș fi văzut în spatele fațadei. A fost vina mea, fiindcă m-am grăbit să mă mărit cu el.

— Ba nu, a insistat Liberty. Uneori un simulacru de iubire poate să fie destul de convingător.

Cuvintele ei mi-au amintit ceva ce auzisem demult, în noaptea nunții lor. Părea că trecuse o viață de atunci.

— Așa cum a fost între tine și Hardy Cates?

Ea a aprobat din cap cu o expresie gânditoare.

— Da, deși nu l-aș compara pe Hardy cu Nick. Hardy n-ar face niciodată rău unei femei. De fapt, el avea exact problema opusă, fiindcă voia mereu să salveze pe câte cineva. Nu mai știu cum se numește...

— Sindromul cavalerului pe cal alb.

— Da. Însă după ce le salva pe fete, nu știa cum să-și ia mai repede tălpașița.

— N-a fost chiar mare cavaler când i-a stricat afacerile lui Gage, n-am rezistat să nu-i atrag atenția.

Zâmbetul lui Liberty deveni poznaș.

— Ai dreptate, dar cred că Hardy a considerat acel gest drept o lovitură la adresa lui Gage, nu a mea.

Clătină din cap de parcă ar fi vrut să încheie subiectul.

— Cât despre tine și despre Nick, ei bine, nu e vina ta că te-a abuzat. Am citit că bărbații ca el aleg femei pe care pot să le manipuleze ușor, că au un fel de radar pentru ele. De exemplu, dacă ai umple o sală imensă cu oameni, și ai pune printre ei un bărbat abuziv și o femeie vulnerabilă, ei doi s-ar găsi unul pe celălalt.

— Minunat, am spus indignată. Sunt o țintă în mișcare.

— Nu ești o țintă, ci doar... o persoană încrezătoare. Iubitoare. Orice bărbat normal ar aprecia asta, dar cred că unul ca Nick crede că iubirea e o slăbiciune de care poate să profite.

Indiferent ce-aș fi vrut să aud, replica ei m-a atins. Era un adevăr pe care nu puteam să-l ocolesc, îmi stătea în cale, blocând orice drum înapoi la soțul meu.

Oricât l-aș fi iubit sau orice aș fi făcut pentru el, Nick n-avea să se schimbe. Cu cât încercam mai mult să-l mulțumesc, cu atât m-ar fi disprețuit mai tare.

— Nu pot să mă mai întorc la el, am spus încet. Nu-i așa?

Liberty n-a făcut decât să aprobe din cap.

— Pot să-mi imaginez ce-o să zică tata dacă divorțez,

am spus ca pentru mine. În primul rând, cu toată gura, „ți-am spus eu”.

— Nu, rosti Liberty convinsă de ce spunea. Serios. Am vorbit cu Churchill de mai multe ori despre felul în care s-a purtat și îi pare rău că a fost atât de aspru.

N-am crezut-o.

— Tata adoră să fie așa.

Liberty a ridicat din umeri.

— Orice spune sau crede Churchill nu e important acum. Contează ce vrei tu.

Mă pregăteam să-i spun că s-ar putea să dureze mult până o să-mi dau seama, dar în timp ce mă întindeam lângă copil și-l cuprindeam în brațe, am înțeles câteva lucruri. Nu voiam să mai fiu lovită sau să se mai țipe la mine. Voiam să mi se spună pe nume, voiam ca trupul meu să-mi aparțină. Voiam toate lucrurile pe care le merita orice om. Inclusiv iubire.

Și în adâncul sufletului știam că nu era iubire atunci când unul dintre parteneri deține tot controlul, iar celălalt e complet dependent. Adevărata iubire nu e posibilă într-o ierarhie..

L-am sărutat pe Matthew pe creștet. Nimic altceva pe lume nu miroase mai frumos decât un bebeluș curat. Cât de nevinovat și de încrezător era, așa, adormit pe pătură! Cum s-ar fi purtat Nick cu o creatură atât de neajutorată?

— Vreau să vorbesc cu avocatul, am spus pe jumătate adormită. Nu vreau să fiu ca femeia aia din mulțime, pe care o găsește agresorul.

Liberty ne-a învelit pe amândoi cu un gest blând.

— Bine, a șoptit. Tu decizi, Haven.

Capitolul 5

În Texas există o perioadă obligatorie de șaizeci de zile înainte să se pronunțe un divorț. Cândva, cineva din legislativ a decis că e o idee bună ca soții să aștepte să se liniștească lucrurile înainte să divorțeze. Aș fi preferat să mă lase pe mine să hotărâsc dacă am sau nu nevoie să mă liniștesc, fiindcă, odată luată decizia, mi-am dorit să se termine cât mai repede.

Pe de altă parte, recunosc că am folosit bine cele două luni de așteptare. M-am vindecat pe exterior, vânățile mi-au dispărut, și am început să merg la un terapeut de două ori pe săptămână. Nu mai fusesem niciodată la terapie, așa că mă așteptam să mi se ceară să mă întind pe o canapea și să vorbesc, în timp ce un profesionist îmbrăcat într-un halat alb, impersonal, lua notițe.

În loc de asta, am fost primită într-un cabinet mic, intim, cu o canapea înflorată, galbenă, de o terapeută care nu părea cu mult mai în vârstă decât mine. Numele ei era Susan Byrnes, avea părul negru, ochii strălucitori și era foarte sociabilă. A fost o ușurare extraordinară să-i povestesc totul. Era înțelegătoare și inteligentă, și pe măsură ce-i descriam lucrurile pe care le simțisem și prin care trecusem, mi se părea că ea are puterea să-mi dezlege misterele universului.

Susan mi-a spus că Nick se comporta ca o persoană cu tulburare narcisistică de personalitate, des întâlnită în rândurile soților abuzivi. În timp ce ea-mi povestea

despre această tulburare, eu aveam impresia că povestește despre viața cu soțul meu în decursul ultimului an. Cei afectați erau dominatori, dădeau vina pe ceilalți, erau absorbiți de sine, lipsiți de înțelegere pentru nevoile celorlalți... și foloseau furia ca pe o tactică de control. Nu respectau limitele nimănui altcuiva, ceea ce însemna că se simțeau îndreptățiți să agrezeze și să critice până când își distrugeau emoțional victimele.

O tulburare de personalitate e diferită de nebunie, mi-a explicat Susan, fiindcă, spre deosebire de cineva cu o problemă mintală gravă, un narcisist poate să controleze momentul și locul în care să-și piardă cumpătul. Nu l-ar bate niciodată pe șef, la serviciu, de exemplu, fiindcă asta ar fi împotriva propriului său interes. În loc de asta, merge acasă, își bate nevasta și-i dă un șut câinelui, fără să se simtă vinovat, fiindcă își găsește justificări și scuze. Numai durerea sa personală contează.

— Vrei să spui că Nick nu e nebun, ci sociopat? am întrebat-o pe Susan.

— Ei bine, da, în esență. Dar ține minte că majoritatea sociopaților nu sunt criminali, ci doar lipsiți de empatie și foarte manipulatori.

— Se poate vindeca?

Ea a clătinat imediat din cap în semn că nu.

— E trist să te gândești la abuzurile și neglijarea care l-au făcut să fie așa, dar rezultatul e că Nick este cine este. Narcisiștii sunt rezistenți la terapie, fiindcă, din cauza ideilor de grandoare, nu văd de ce ar trebui să se schimbe.

Susan a zâmbit trist, de parcă și-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Crede-mă că niciun terapeut nu vrea să-i intre un narcisist pe ușa cabinetului. Terapia cu ei nu duce decât la frustrare și la pierdere de vreme.

— Dar eu? am reușit să întreb. Eu pot să mă vindec?

În acel moment mi-au dat lacrimile și a trebuit să-mi suflu nasul, așa că Susan a fost nevoită să repete răspunsul.

— Sigur că da, Haven. O să lucrăm împreună și o să reușim.

La început m-am temut că o să fie nevoie să învăț să-l iert pe Nick, așa că am fost foarte ușurată când Susan mi-a spus că nu, nu e nevoie să rămân prinsă în cercul vicios al abuzului și iertării. Victimele abuzurilor se simțeau adesea datoare să-și ierte, ba chiar să-și reabiliteze agresorii. Nu era treaba mea să fac asta, mi-a spus Susan. Mai târziu puteam să încercăm să găsim un fel de echilibru și în sensul ăsta, ca otrava relației cu Nick să nu se reverse în celelalte zone ale vieții mele, dar în acel moment aveam alte lucruri de care să ne ocupăm.

Am descoperit că am limite neclare. Fusesem învățată de părinți, mai ales de mama, că să fiu o fiică bună însemna să nu am limite deloc. Fusesem crescută în așa fel încât să nu mă opun la criticile mamei și să-i fac mereu pe plac, s-o las să decidă în locul meu lucruri care n-ar fi trebuit s-o privească deloc.

— Dar frații mei n-au avut o relație din asta cu ea, i-am spus lui Susan. Ei aveau granițe personale și nu o lăsau să se amestece în viețile lor.

— Uneori, așteptările părinților față de fii sunt diferite de acelea față de fiice, mi-a spus ea pe un ton trist. Părinții mei insistă ca eu să am grijă de ei la bătrânețe, dar nici nu le-ar trece prin cap să-i ceară același lucru fratelui meu.

Eu și Susan am făcut multe jocuri de rol, care la început mi se păreau stânjenitoare și prostesti, dar, pe măsură ce ea se prefăcea că e Nick, tata, o prietenă, unul dintre frații mei sau chiar mama mea demult pierdută, eu am început să învăț să-mi apăr limitele. Era o muncă anevoioasă, care mă făcea să mă încordez și să transpir.

— „Nu”-ul e ca o vitamină.

Cuvintele acelea mi-au devenit mantră. Mă gândeam că, dacă-mi spun destul de des lucrurile astea, o să încep să le și cred.

Gage s-a ocupat de divorț atât cât i-am dat eu voie. Probabil datorită influenței lui Liberty, fratele meu și-a schimbat atitudinea față de mine. În loc să-mi spună cum aveau să stea lucrurile, el a început să-mi explice răbdător care erau opțiunile, fără să se opună nici unei decizii pe care o luam. Când Nick a îndrăznit să sune la apartament și să ceară să-mi vorbească, iar eu am spus că sunt de acord, Gage s-a străduit să-mi întindă receptorul.

A fost o conversație pe cinste, mai mult un monolog, în care Nick a vorbit, iar eu am ascultat. Soțul meu i-a dat înainte, trecând de la vinovăție la furie, apoi la rugăminți, spunându-mi că era și vina mea la fel de mult ca și a lui.

Nu puteai să renunți la căsnicie dacă dădeai de greu, mi-a zis. Eu i-am răspuns că era mai mult decât atât.

Oamenii care se iubesc găsesc o cale să se înțeleagă, a insistat el. Eu i-am spus că nu mă iubea. El m-a contrazis și a adăugat că, poate, n-a fost cel mai bun soț, dar că nici eu nu fusesem cea mai bună soție.

I-am spus că sunt sigură că are dreptate, dar că nu cred că merit să mi se fisureze coastele pentru asta. El a răspuns că nu crede că mi-a fisurat coastele, că probabil s-a întâmplat accidental, când am căzut, i-am spus că m-a împins, că m-a lovit, și am rămas șocată când el a răspuns că nu-și amintește să mă fi lovit, dar că, poate, îi alunecase palma.

M-am întrebat dacă într-adevăr nu-și amintea, dacă rescrisese realitatea în mintea lui, sau dacă pur și simplu mințea. Mi-am dat seama aproape imediat că nu conta, i-am spus că nu mă întorc la el, și am repetat asta după fiecare comentariu al lui. „Nu mă mai întorc la tine. Nu mă mai întorc.”

După aceea am închis telefonul și m-am dus la Gage, care stătea jos, în sufragerie, cu degetele atât de încordate încât lăsase urme pe căptușeala fină a fotoliului, în ciuda supărării, mă lăsase să-mi duc singură bățalia, așa cum aveam nevoie.

L-am iubit întotdeauna pe Gage, dar niciodată mai mult decât în acel moment.

Am depus cerere de divorț pe motiv de insuportabilitate, adică mariajul devenise insuportabil din cauza unor diferențe de caracter care distruseseră „scopurile legitime ale relației maritale”. Era cea mai rapidă cale, așa mi-a spus avocatul. Asta dacă Nick nu contesta cererea de divorț. Altfel, avea să aibă loc un

proces, și ambele părți urmau să fie umilite public.

— Haven, am încercat din răspuțeri să stau deoparte și să fac lucrurile așa cum ai vrut, dar acum vreau să-ți cer și eu ceva, mi-a spus Gage în particular, privindu-mă blând cu ochii lui cenușii, dar purtând o expresie severă pe chip.

— Ce?

— Știm amândoi că Nick nu o să accepte divorțul fără să-l conteste, dacă nu îi dăm ceva în schimb.

— Vrei să-l plătim, am spus, cu sângele fierbând de furie la gândul că Nick avea să primească o recompensă bănească după ce mă tratase cum mă tratase.

— Ei bine, n-ai decât să-i amintești că am fost dezmoștenită. Sunt...

— Faci încă parte din familia Travis, și Nick o să-și joace rolul până la capăt. Bietul băiat muncitor care s-a însurat cu o fată bogată și răsfățată și care acum e aruncat la o parte precum otreapa unui chelner. Dacă vrea, Haven, poate să facă procesul foarte lung și cât se poate de public.

— Dă-i partea mea de apartament, atunci. E singura proprietate comună pe care o avem.

— Nick o să vrea mai mult de-atât.

Știam unde vrea să ajungă fratele meu. Voia să-l plătească pe Nick și să-l facă să tacă până se termina divorțul. Soțul meu avea să primească ditamai recompensa după tot ce-mi făcuse. M-am enervat destul încât să încep să tremur.

— Jur că, dacă reușesc să scap de el, n-o să mă mai mărit niciodată, am spus cu o sinceritate usturătoare.

— Nu spune asta.

Gage a dat să mă îmbrățișeze, fără să se gândească la ce face, iar eu m-am ferit. Încă nu-mi plăcea să fiu atinsă, mai ales de bărbați. Susan îmi spusese că era un mecanism de apărare și că, în timp, avea să se estompeze. L-am auzit pe Gage blestemând în timp ce se retrăgea.

— Scuze, a spus încet, apoi a oftat. Știi, ar fi mult mai ieftin și mai rapid să-i tragem un glonț în cap.

L-am privit obosită.

— Glumești, nu?

— Da.

A arborat o expresie calmă, dar mie nu mi-a plăcut privirea din ochii lui.

— Hai să rămânem la divorț, am spus. Prefer ca Matthew și Carrington să nu fie nevoiți să te viziteze la închisoare. Care sunt condițiile la care te gândești? Vrei să-l rog pe tata să-mi dea bani pentru Nick? Fiindcă eu chiar nu am niciun sfânt.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta, și te revanșezi altă dată.

Mi-am dat seama că fratele meu voia să plătească nu doar pentru cheltuielile de divorț, ci și pentru înțelegerea părților, și i-am aruncat o privire nefericită.

— Gage...

— Nu-i nimic, a spus el încet. Și tu ai face la fel pentru mine. Nu îngreunezi viața nimănui, draga mea.

— Nu-i corect să plătești tu pentru greșelile mele.

— Haven, să fii puternic înseamnă să accepți că ai nevoie de ajutor uneori. Te-ai măritat singură, ai suferit singură, n-ai de ce să divorțezi tot singură. Lasă-mă să fiu fratele tău mai mare.

Siguranța lui potolită a făcut ca pământul de sub picioarele mele să pară mai solid și mi-a dat speranța că poate, într-o bună zi, lucrurile aveau să meargă bine din nou.

— O să-ți dau banii înapoi cândva.

— Bine.

— Cred că nu ți-am fost mai recunoscătoare decât atunci când ai scos-o pe Bootsie din gardul viu.

Mi-am călcat pe mândrie și l-am sunat pe tata în ziua de după pronunțarea divorțului, în februarie. Spre marea mea ușurare, Nick nu a apărut la tribunal când judecătorul a semnat decretul. Era nevoie de doi oameni ca o căsătorie să devină legală, dar de unul singur pentru un divorț. Gage m-a asigurat că Nick o să stea departe de tribunal în ziua respectivă.

— Ce-ai făcut, l-ai amenințat că-i rupi picioarele? am întrebat.

— I-am spus că, dacă dau cu ochii de el, îi atârnam măruntaiele de poarta tribunalului în mai puțin de cinci minute.

Am zâmbit puțin, până când am înțeles că Gage nu glumea. El și Liberty le spusese alor mei că m-am întors în Houston, dar că nu voiam să văd pe nimeni și nici să vorbesc la telefon, cel puțin o vreme. Bineînțeles că tata, care voia să fie în centrul a orice s-ar fi întâmplat, s-a simțit jignit de alegerea mea și i-a spus lui Gage că oricând sunt pregătită să cobor din turn, ar vrea să merg să-l vizitez.

— I-ai spus că divorțez? am întrebat.

— Da. Nu pot să spun că a fost surprins.

— Dar i-ai spus de ce?

Nu voiam să știe nimeni ce se întâmplase între mine și Nick. Poate că, în timp, aveam să le spun lui Jack sau lui Joe, dar în acel moment aveam nevoie să rămână secret. Nu voiam să mai fiu văzută niciodată ca slabă sau neajutorată, o victimă. Și mai ales nu voiam să-i fie nimănui milă de mine.

— Nu, a rostit Gage pe un ton care mi-a dat încredere, i-am spus tatei doar că n-a mers între voi și că, dacă vrea să aibă vreo relație cu tine, să nu spună nimic despre asta.

L-am sunat în sfârșit pe tata, cu palmele transpirate de emoție.

— Salut, tată.

Am încercat să vorbesc pe un ton degajat.

— N-am vorbit de ceva vreme și mi-am zis să văd ce mai faci.

— Haven.

Sunetul vocii sale grave era familiar și încurajator.

— Ți-a luat ceva până să mă suni. Ce-ai mai făcut?

— Am divorțat.

— Așa am auzit, da.

— Ei bine... s-a terminat între mine și Nick.

Fiindcă tata nu putea să mă vadă, am făcut o grimasă de parcă aș fi mâncat verdețuri amare și m-am forțat să recunosc:

— A fost o greșeală.

— Uneori nu simt nicio plăcere când am dreptate.

— Ba pe naiba, am spus, făcându-l să râdă pe un ton răgușit.

— Dacă ai scăpat într-adevăr de el, a spus tata, îmi

sun avocatul în după-amiaza asta și te trec din nou în testament.

— Ce bine! De asta te sunasem.

I-a luat o clipă să-și dea seama că fusesem sarcastică.

— Tată, am zis, nu o să poți să mă șantajezi cu testamentul ăla tot restul vieții. Datorită ție am o educație foarte bună și pot să găsesc un serviciu stabil, așa că nu-l suna pe avocat, că nu vreau să fiu trecută în testament.

— Ba o să fii dacă așa spun eu, a răspuns tata, iar eu n-am putut să-mi opresc râsul.

— Cum zici tu. Te-am sunat ca să-ți spun că aș vrea să te văd. Nu m-am certat de mult cu cineva.

— Bine, a răspuns el. Hai pe la mine.

Și cu asta, relația noastră și-a reluat cursul, plin de obstacole și frustrant cum fusese întotdeauna. Acum aveam însă limite, mi-am reamintit, și nimeni n-avea să le încalce. Aveam să fiu ca o fortăreață cu un singur locuitor.

Eram o persoană nouă în aceeași lume de dinainte, ceea ce era cu mult mai greu decât să fii aceeași persoană într-o lume nouă. Oamenii credeau că mă cunosc, dar nu mă cunoșteau. Cu excepția lui Todd, vechii mei prieteni nu mai erau importanți pentru mine, așa că le-am cerut susținerea fraților mei, și am descoperit că se maturizaseră frumos.

Joe, fotograf comercial, a dorit cu tot dinadinsul să-mi spună că are o casă mare, în care puteam să stau dacă voiam. Mi-a spus că el oricum e plecat mult și că nu ne-am deranja unul pe celălalt, i-am răspuns că apreciez

foarte mult oferta lui, dar că aveam nevoie de un loc numai al meu. Cu toate astea, nu cred că ar fi fost prea rău să locuiesc cu el. Joe era un tip relaxat. Nu l-am auzit niciodată plângându-se de nimic. Lua viața așa cum era, o calitate rar întâlnită la cei din familia noastră.

Adevărata surpriză, însă, a venit din partea lui Jack, fratele cu care nu mă înțelesesem niciodată, cel care mă tunsese strâmb când aveam numai trei ani și care mă speriasse mereu cu gândaci și șerpi de grădină. La maturitate, Jack s-a dovedit a fi un aliat neașteptat. Un prieten. În compania lui puteam să mă relaxez, iar anxietatea și teama se evaporau precum picăturile de apă pe un grătar încins.

Poate din cauză că Jack era atât de direct. Susținea că e cel mai puțin complex dintre toți membrii familiei noastre, și probabil că avea dreptate. Fratele meu era vânător și se simțea confortabil în rolul lui de omnivor prădător. Era de asemenea un susținător al mediului și nu vedea niciun conflict între cele două. Orice vânător, spunea el, ar face bine să protejeze natura în care îi place să petreacă atâta timp.

Cu Jack știai mereu cum stai. Dacă îi plăcea ceva, spunea fără ezitare, iar dacă nu-i plăcea, îți spunea și asta. Nu se abătea de la lege, deși recunoștea că unele lucruri erau mai plăcute atunci când erau ilegale. Îi plăceau femeile ieftine, mașinile rapide, nopțile pierdute și băuturile tari, dar mai ales combinația dintre ele. În opinia lui, sâmbătă seara trebuia să păcătuiești ca să ai pentru ce să te căiești duminică dimineața. Altfel, spunea, l-ai lăsa pe pastor fără slujbă.

După ce absolvise Universitatea din Texas, fratele

meu începuse să lucreze pentru o companie mică de gestionare a proprietăților imobiliare, și până la urmă ajunsese să o cumpere, luând un împrumut, și s-o extindă până la de patru ori mărimea inițială.

Era ocupația perfectă pentru Jack, căruia îi plăcea să repare lucruri, să caute soluții și să rezolve probleme. La fel ca și mine, nu era deloc interesat de investiții și de toate strategiile financiare sofisticate pe care le adorau tata și Gage. Jack prefera problemele mai simple ale vieții și ale muncii. Se pricepea la afaceri făcute rapid, știa cum să ocolească birocrația și cum să vorbească de la bărbat la bărbat. Pentru el, nimic nu era mai important decât o promisiune pentru care se bătuse palma și ar fi preferat să moară, literalmente, decât să-și calce cuvântul.

Pentru că aveam experiența de lucru de la hotelul Darlington, Jack mi-a spus că m-aș potrivi foarte bine pe un post de coordonator pentru ramura rezidențială a companiei sale, care avea birourile în clădirea de la 1800 Main. Directoarea pe care o avea în acel moment pleca în concediu de maternitate și îl avertizase că avea să petreacă primii ani din viața copilului său acasă.

— Mulțumesc, dar nu pot, i-am spus când m-a anunțat ce idee îi venise.

— De ce nu? Te-ai descurca de minune.

— E nepotism, am spus.

— Și ce dacă?

— Există oameni mai calificați decât mine pentru postul ăsta.

— Și?

Am început să zâmbesc văzând cât e de insistent.

— Și o să se plângă dacă tu o angajezi pe sora ta.

— Vezi, a spus Jack pe un ton calm, de asta am compania mea. Pot să-l angajez și pe Bozo clovnul dacă vreau.

— Ce compliment, Jack.

El a zâmbit larg.

— Hai, încearcă. O să fie distractiv.

— Îmi oferi un post ca să poți să fii cu ochii pe mine?

— De fapt, abia dacă ne-am vedea, fiindcă o să fim amândoi foarte ocupați, tot timpul.

Îmi plăcea cum suna. Să fiu ocupată tot timpul. Voiam să muncesc, să realizez lucruri, după ultimii doi ani în care fusesem sclava personală a lui Nick.

— O să înveți multe, m-a ademenit Jack. O să te ocupi de bani: asigurări, salarii, facturi către furnizori. Ai negocia contracte de servicii, ai cumpăra echipamente și ai lucra cu un agent de leasing și cu un asistent. Ca director, ai putea să locuiești într-un apartament de două camere în clădirea unde avem sediul. Oricum, n-ai fi mereu la birou, fiindcă ai avea multe întâlniri în locații diferite. Mai târziu, când o să fii pregătită, o să poți să te implici și în partea comercială a lucrurilor, ceea ce m-ar ajuta, fiindcă am de gând să încep să mă ocup și de gestionarea construcțiilor, și atunci, poate...

— Cine mi-ar plăti salariul? am întrebat suspicioasă. Tu, sau tata?

Jack a părut jignit.

— Eu, bineînțeles. Tata n-are a face cu firma mea.

— Dar clădirea e a lui, am punctat eu.

— Tu ești angajata mea, a companiei mele. Crede-mă, 1800 Main nu e singurul client pe care-l avem. Absolut

deloc.

Jack m-a privit cu o răbdare exagerată.

— Gândește-te, Haven. Ar fi perfect pentru noi amândoi.

— Sună foarte bine, am spus, și nici nu știi cât apreciez oferta, dar nu pot să încep de sus, Jack. Nu am destulă experiență, și nu dă bine pentru niciunul dintre noi să-mi dai o slujbă așa de bună când eu n-am muncit suficient pentru ea. Ce-ar fi să încep ca asistenta directorului? Aș putea să învăț începând de jos.

— Nu trebuie să muncești ca să ajungi sus, s-a opus fratele meu. E cazul să obții și tu ceva fiindcă faci parte din familia Travis.

— Ba tocmai fiindcă fac parte din familia Travis ar trebui să muncesc și mai mult.

El m-a privit și a clătinat din cap, apoi a spus ceva, ca pentru sine, despre rahaturile liberale, bune doar pentru yankei, i-am zâmbit.

— Știi că așa e cel mai bine. E normal ca postul de director să fie al cuiva care chiar îl merită.

— Aici e vorba de afaceri, mi-a răspuns Jack. Dreptatea n-are nimic de-a face cu afacerile.

Până la urmă, fratele meu a cedat și a spus că nu vrea să mă împiedice tocmai el să încep de jos, dacă într-adevăr asta îmi doresc.

— Taie-l pe tot, i-am spus lui Liberty, așezată la ea în baie și înfășurată într-un sac de plastic. M-am săturat de atâta păr. Mi se face cald mereu și nu știu niciodată ce să fac cu el.

Voiam o înfățișare nouă, care să se potrivească noii

slujbe pe care o aveam. Fiindcă fusese stilist, Liberty se pricepea. M-am gândit că oricum m-ar fi tuns ar fi fost mai bine decât înainte.

— Poate că ar fi bine s-o luăm treptat, mi-a spus ea. S-ar putea să fie un șoc dacă tăiem prea mult deodată.

— Nu. N-ai cum să-l donezi dacă e mai scurt de douăzeci și cinci de centimetri. Fă-ți de cap cu el!

Aveam de gând să donez părul asociației umanitare „Locks of Love”, care fabrica peruci pentru copii cărora le cădea părul din motive medicale. Liberty m-a pieptănat cu îndemânare.

— Odată scurtat o să se onduleze, mi-a spus. Toată greutatea asta îl trage în jos.

L-a împletit, apoi l-a tăiat de la ceafă. Eu am ținut coada cât timp Liberty a adus o pungă de plastic, în care a sigilat-o.

— Mult noroc oricui o să-l poarte de acum înainte, am spus.

Liberty mi-a udat părul cu apă dintr-un pulverizator și a început să-l fileze cu o lamă, despicând șuvițe întregi, până când podeaua s-a umplut de grămăjoare de păr.

— Să nu-ți fie teamă, mi-a spus ea când m-a văzut uitându-mă la o șuviță care-mi căzuse în poala acoperită cu plastic. O să arăți minunat.

— Nu mi-e teamă, am spus sincer.

Nu mă interesa cum arătam, atâta vreme cât era altfel decât înainte. Cumnata mea mi-a uscat părul cu un uscător și cu o perie rotundă, apoi și-a trecut degetele prin el, ca să-i dea volum, și a zâmbit mulțumită.

— Uită-te și tu.

M-am ridicat și am simțit un mic șoc, mi-a plăcut când mi-am văzut reflexia în oglindă. Liberty îmi făcuse un breton mai lung, care-mi traversa fruntea, și mă tunsese bob, cu vârfurile puțin răsucite. Era o tunsoare elegantă și îmi dădea un aer de încrezător.

— E ușor, am spus jucându-mă cu șuvițele.

— Poți să răsucești vârfurile și spre interior, și spre în afară, mi-a spus zâmbind. Îți place?

— Foarte mult!

M-a întors cu spatele, ca să vedem tunsoarea în oglindă.

— E sexy, mi-a spus.

— Crezi? Sper că nu.

Mi-a zâmbit întrebător, apoi a spus:

— Da, chiar așa cred. De ce nu vrei să arăți sexy?

— E publicitate falsă, i-am răspuns.

Directoarea pe care o adusese Jack de la celelalte birouri ale companiei sale se numea Vanessa Flint. Era una dintre femeile acelea foarte aranjate și puse la punct, care probabil că arătase de treizeci și cinci de ani când era de douăzeci și avea să arate de treizeci și cinci chiar și la cincizeci de ani. Deși era de înălțime medie, faptul că era subțire și avea o postură bună te păcăleau și te făceau să crezi că e cu mult mai înaltă. Avea o figură delicată și senină sub coama de păr blond deschis, i-am admirat atitudinea reținută, pe care o purta ca pe o bluză cu nasturi încheiată până sub bărbie.

Vocea nu îi era prea puternică, ci dimpotrivă, moale și cu toate astea răspicată, de parcă ar fi fost gheață

îmbrăcată în catifea. Cumva, asta te făcea să fii și mai atent, de parcă ai fi avut și tu parte din responsabilitatea ca ea să se facă înțeleasă.

La început am plăcut-o, sau cel puțin am vrut s-o plac. Vanessa era prietenoasă, înțelegătoare, și când am ieșit să bem ceva după prima zi de muncă, m-am trezit că-i povestesc mai multe despre căsnicia mea eșuată și despre divorț decât ar fi trebuit. Și ea divorțase de curând și foștii noștri soți semănau suficient încât să fie plăcut să ne comparăm experiențele.

Vanessa a fost sinceră și și-a exprimat îngrijorarea din cauza relației mele cu Jack, iar eu i-am apreciat onestitatea. Am asigurat-o că nu aveam nici cea mai mică intenție să lenevesc sau să alerg la Jack cu orice ocazie, doar pentru că era fratele meu. Dimpotrivă, aveam de gând să muncesc mult mai mult, fiindcă aveam ceva de dovedit. Ea a părut mulțumită de declarațiile mele făcute pe un ton serios și mi-a spus că are încredere că o să lucrăm bine împreună.

Și eu, și Vanessa am primit câte un apartament în clădirea de la 1800 Main. Eu m-am simțit puțin vinovată, fiindcă nicio altă asistentă n-ar fi primit locuință, dar a fost singura concesie pe care i-am făcut-o lui Jack. El a insistat, și adevărul era că îmi plăcea să mă simt în siguranță, atât de aproape de Gage.

Ceilalți angajați locuiau în alte clădiri și veneau pe 1800 Main dimineața, inclusiv secretara mignonă și blondă pe nume Kimmie, agentul de închirieri, Samantha Jenkins, agentul de vânzări, Phil Bunting, și Rob Ryan, contabilul. Luam legătura cu biroul comercial al lui Jack când aveam nevoie de informații legale, când

aveam întrebări despre ceva ce ținea de tehnologie sau orice altceva pentru care nu eram pregătiți noi înșine.

La biroul comercial se părea că toată lumea adoptase stilul lui Jack, relaxat, aproape jovial în comparație cu biroul nostru. Vanessa conducea cu mai multă rigoare, ceea ce însemna că nu aveam voie să ne îmbrăcăm lejer nici măcar vinerea și trebuia să nu greșim niciodată, deși nu ni se spusese asta în mod explicit. Oricum, toți o consideram o șefă bună. Dură, dar cinstită. Eu eram pregătită să învăț de la ea și să-i urmez exemplul, fiindcă mi se părea că putea să fie o influență bună în viața mea.

Cu toate astea, în numai câteva zile mi-am dat seama că eram din nou victima unui abuz emoțional, a încercării de a-mi submina încrederea în propria-mi sănătate mintală. Cunoșteam tactică, fiindcă Nick o folosea foarte des. Un agresor sau cineva cu o tulburare de personalitate are nevoie să le inducă victimelor sale o stare de confuzie și dezechilibru, ca acestea să fie mereu nesigure de sine. În acest fel, el sau ea pot să manipuleze mai ușor. Genul ăsta de abuz include orice strategie care o face pe victimă să se îndoiască de sine. De exemplu, agresorul spune un lucru, apoi, când tu ești de acord cu el, se răzgândește și nu mai este el însuși de acord cu afirmația inițială. Te face să crezi că ai pierdut ceva ce n-ai pierdut, de exemplu, sau te acuză că ai uitat să faci ceva ce nici nu ți-a cerut vreodată să faci.

Mă îngrijora că păream să fiu singura țintă a Vanesei. Nimeni altcineva nu avea o problemă cu ea.

Ascundea câte un dosar, apoi mă trimitea să-l caut și crea tensiune în birou, până când eu aproape că intram

în panică. Dacă nu-l găseam, mă acuza că l-am ascuns pe undeva, apoi dosarul apărea în câte un loc în care nu avea ce să caute, ca de exemplu sub câte un ghiveci sau deasupra câte unui dulap, sau chiar în spațiul dintre imprimantă și biroul ei. Lăsa oamenilor impresia că eu sunt împrăștiată și dezorganizată, iar eu nu aveam nicio dovadă a acțiunilor sale răuvoitoare. Singurul lucru care mă ajuta era că eram întrucâtva sigură că nu-mi pierdusem încă mințile.

Nu aveai cum să știi dinainte ce o să-ți ceară Vanessa ori în ce dispoziție o să fie. Am învățat să păstrez tot ce făceam, după ce, odată, mi-a cerut să scriu trei modele diferite de scrisoare, apoi l-a ales pe primul, după ce eu apucasem să-l șterg din computer. Îmi spunea să ajung la o ședință la unu și jumătate, și când ajungeam, constatam că am întârziat jumătate de oră, iar ea jura că mi-a spus să vin la unu și că, probabil, nu fusesem eu atentă.

Într-una dintre discuțiile cu ea mi-a vorbit despre o fostă asistentă, pe nume Helen, cu care lucrase ani buni și pe care ar fi adus-o la biroul nostru, dar postul se ocupase deja. Mie nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar putea să destram o relație veche de muncă și să-i răpesc altcuiva un post binemeritat. Când Vanessa mi-a cerut s-o sun pe Helen, care lucra încă la celălalt birou al firmei fratelui meu, ca să aflu numele și numărul de telefon al manichiuristei preferate a șefei, am profitat de ocazie ca să-mi cer scuze.

— Doamne, să nu-ți pară rău, mi-a spus Helen. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Am vrut să-mi dau demisia chiar atunci, deși nu

puteam, lucru pe care și eu, și Vanessa îl știam bine. Cu CV-ul meu scurt nu îmi permiteam să demisionez de pe un post pe care abia fusesem angajată, și nu știam cât mi-ar fi putut lua să găsesc un altul. Nu puteam să mă plâng de Vanessa, ca să nu par o sclifosită, nebună sau amândouă, așa că am decis să rezist măcar un an. Aveam de gând să-mi extind rețeaua de cunoștințe și să scap de acolo așa.

— De ce eu? am întrebat-o pe psihoterapeuta mea, Susan, după ce i-am descris situația cu Vanessa. Ar fi putut să își aleagă drept țintă pe oricine altcineva de la birou. Transmit eu semnale că sunt o victimă potrivită? Par slabă?

— Nu cred, a răspuns Susan pe un ton serios. De fapt, probabil că Vanessa se simte amenințată de tine. Probabil te vede ca pe cineva care trebuie stăpânit și neutralizat.

— Eu, o amenințare?

Am clătinat din cap nedumerită.

— Nu cred. Nu pentru una ca ea, atât de încrezătoare în sine și de adunată. Este...

— Oamenii care au încredere în ei înșiși nu sunt agresivi. Pun pariu că încrederea ei aparentă nu e decât o mască, un sine construit ca să-i acopere defectele.

Susan a zâmbit când mi-a văzut expresia sceptică.

— Și da, sigur că poți să reprezinți o amenințare pentru cineva nesigur de sine. Ești inteligentă, educată, frumoasă... și mai e mica problemă a numelui tău de familie. Să pună la colț pe cineva ca tine ar însemna un pas mare pentru egoul Vanesei.

În prima zi de vineri de când am început să lucrez la Travis Management Solutions, Jack a venit la biroul meu ducând o pungă mare de hârtie, legată cu o fundă.

— Poftim, mi-a spus, așezând-o peste mormanul de hârtii de pe biroul meu. Ți-am adus un cadou pentru prima săptămână de muncă.

Am deschis punga și am scos o servietă din piele de culoarea ciocolatei.

— Jack, e foarte frumoasă. Mulțumesc.

— În seara asta ieși cu mine și cu Heidi, m-a informat fratele meu. Asta e cealaltă parte a cadoului.

Heidi era una dintre femeile din haremul cu care se întâlnea Jack. Fiindcă el recunoștea deschis că nu vrea să fie legat de nimeni, niciuna dintre ele nu părea să aștepte ca el să-și asume vreodată o relație mai serioasă.

— Nu vreau să fiu a cincea roată la căruță, am protestat.

— N-o să ne deranjezi deloc, a răspuns fratele meu. Și nici măcar nu ești cât o roată întreagă. Poate doar cât una de rezervă.

Am dat ochii peste cap, fiindcă acceptasem de mult că nu puteam să scap de glumele despre înălțime făcute de frații mei cei uriași.

— Sunt obosită, am spus. Crede-mă că nu mă simt în stare să petrec cu tine și cu Heidi. Probabil că după un singur pahar o să leșin.

— Atunci o să te urc într-un taxi și o să te trimit acasă, mi-a spus Jack, aruncându-mi o privire neînduplecată. Te iau pe sus dacă trebuie, Haven. Nu glumesc.

Deși știam că n-ar face asta niciodată, am simțit cum pălesc și cum tot corpul mi se încordează pe scaunul pe care stăteam. *Nu pune mâna pe mine*, îmi venea să spun, dar cuvintele îmi erau încuiate în minte, zbătându-se ca niște păsări în colivie.

Jack a clipit surprins, uitându-se nedumerit la mine.

— Hei, glumeam, draga mea. Pentru Dumnezeu, nu te uita așa la mine. Mă simt vinovat și nici măcar nu știu de ce.

M-am străduit să zâmbesc și să mă relaxez.

— Scuze, am amintiri urâte.

M-am gândit că Nick n-ar fi vrut să merg cu el și cu Heidi, să mă distrez, să cunosc oameni noi, ci ar fi vrut să stau în casă, izolată. Numai din motivul ăsta am decis să ies, în ciuda lui.

— Bine, m-am auzit spunând. Poate vin puțin. Sunt îmbrăcată cum trebuie?

Purtam o helancă neagră, o fustă simplă și pantofi cu toc.

— Sigur, e un bar cu ținută lejeră.

— Nu e genul de bar la care mergi ca să-ți faci cunoștințe noi?

— Nu. **E** unul unde mergi să bei un pahar după muncă și să te destinzi. Abia după aceea mergi într-un bar în care să cunoști oameni și, dacă găsești pe cineva interesant acolo, mergi într-un loc liniștit, intim, și abia după aceea, dacă totul merge bine, te întorci acasă cu persoana pe care ai cunoscut-o.

— Mi se pare prea mare efortul, am spus.

Vanessa a apărut la marginea biroului meu, subțire, elegantă și calmă.

— Ce frumos, a spus, uitându-se de la Jack la cadoul de pe birou.

M-a derutat, zâmbind cald.

— Cred că meriți o răsplată, Haven. Te-ai descurcat foarte bine săptămâna asta.

— Mulțumesc.

Am fost surprinsă și bucuroasă că m-a lăudat în fața fratelui meu.

— Bineînțeles, a adăugat încă zâmbind, trebuie să facem în așa fel încât să-ți folosești timpul într-un mod mai productiv.

I-a făcut cu ochiul lui Jack.

— Știi pe cineva căreia îi place să le scrie e-mail-uri prietenilor când ar trebui să muncească.

Nu era adevărat și m-am simțit revoltată, dar nu puteam să mă cert cu ea de față cu Jack.

— Nu știu de unde ai tras concluzi asta, am spus pe un ton calm..

Vanessa a râs blând și a spus:

— Am văzut cum ascunzi ce faci atunci când trec pe lângă tine.

S-a răsucit spre Jack și a întrebat:

— Am auzit cumva că ieșiți în oraș?

M-am speriat când mi-am dat seama că voia să fie invitată cu noi.

— Da, a spus Jack pe un ton amabil. Avem nevoie să petrecem ceva timp ca în familie.

— Ce frumos. Ei bine, eu o să merg acasă, o să mă odihnesc și o să mă pregătesc pentru săptămâna viitoare.

Mi-a făcut scurt cu ochiul.

— Să nu petreci prea mult, Haven. Am nevoie să fii la capacitate maximă luni.

Implicația era, m-am gândit supărată, că până atunci nu fusesem la capacitate maximă.

— Un sfârșit de săptămână plăcut, i-am spus în timp ce-mi închideam laptopul.

Jack avusese dreptate. La bar era o atmosferă destinsă, chiar dacă parcare arăta precum o expoziție ad-hoc de mașini de lux. Interiorul era decorat modern, deloc romantic, cu tapet închis la culoare și lumină scăzută, și în fiecare ungher era câte cineva, fiindcă în acea seară barul era tare aglomerat. Heidi, iubita lui Jack, s-a dovedit a fi veselă și prietenoasă.

Era una dintre acele seri de iarnă în care nici măcar vremea Houstonului nu se putea hotărî cum să fie. Ploua de ceva vreme, și câteva râulețe urbane ne-au udat pantofii în timp ce Jack ne conducea înăuntru sub umbrela lui încăpătoare. Am înțeles că fratele meu mergea des în acel loc, fiindcă îl cunoștea pe paznic, pe doi dintre chelneri, pe câteva chelnerițe și cam pe toți cei care au trecut pe lângă masa noastră mică. De fapt, și Heidi părea să știe pe toată lumea. Mi-au fost prezentați nenumărați tineri texani oboșiți după o săptămână de muncă, toți nerăbdători să bea primul cocteil de vineri seara.

De câteva ori, Heidi mi-a făcut semn pe sub masă când de noi se apropia câte un tânăr atrăgător.

— E simpatic, nu? îl cunosc, pot să vă aranjez o întâlnire. Și cel de-acolo, și el e simpatic. Care ți se pare mai atrăgător?

— Mulțumesc, am spus, apreciind efortul pe care-l depunea, dar încă nu mi-am revenit după divorț.

— Trebuie să găsești un tip cu care să te întâlnești doar o vreme, până când te simți mai bine, a spus ea. Relațiile de felul ăsta sunt cele mai bune.

— Da?

— Da, fiindcă bărbatului nici nu-i trece prin cap să ia relația în serios. Toată lumea știe că nu trebuie să începi ceva serios imediat după un divorț. El nu vrea decât să-ți ureze bun-venit înapoi printre burlaci. E momentul să experimentezi, fată dragă!

— Lumea-i laboratorul meu, am spus, ridicând paharul.

După ce am băut încet un martini și jumătate, m-am simțit pregătită să plec acasă. Barul devenise mult prea aglomerat, și grupurile care treceau încontinuu pe lângă masa noastră îmi aminteau de migrația somonului în amonte, i-am privit pe Jack și pe Heidi, care nu păreau grăbiți să plece, și am simțit genul de singurătate pe care o simți uneori într-o cameră plină de oameni, când toată lumea în afară de tine pare a fi binedispusă.

— Jack, Heidi, eu o să plec.

— Nu se poate, a spus Jack încruntându-se. Nu-i nici ora opt.

— Jack, am băut două martini și am cunoscut trei sute douăzeci și opt de oameni.

Am făcut o pauză și i-am zâmbit larg lui Heidi, apoi am adăugat:

— Inclusiv câțiva potențiali parteneri.

— Îți aranjez o întâlnire cu unul dintre ei, a spus ea cu entuziasm. Ieșim toți patru în oraș!

Când o îngheța iadul și jumătate din Texas odată cu el, am gândit, dar n-am făcut decât să zâmbesc și să spun:

— Sună bine. Mai vorbim despre asta. Pa-pa!

Jack a dat să se ridice.

— Te ajut să oprești un taxi.

— Nu, nu. Rămâi cu Heidi. Îl rog pe unul dintre băieții de la intrare să mă ajute.

Am clătinat din cap, exasperată, când i-am văzut expresia în continuare îngrijorată.

— Pot să ajung la intrare și să iau un taxi. De fapt, 1800 Main e destul de aproape și ca să merg pe jos.

— Să nici nu-ți treacă prin cap așa ceva, a spus fratele meu.

— Nu am de gând să fac asta, spuneam doar că... Nu contează. Distracție plăcută în continuare!

Ușurată la gândul că o să ajung acasă și o să-mi scot pantofii cu toc, m-am strecurat prin înghesuală, lucru care m-a făcut să mă simt destul de rău. Eram prea aproape de prea mulți oameni.

— Nu cred că e chiar o fobie, mi-a spus Susan când i-am spus că am „sexofobie”. Ar însemna să fie tulburare, și nu sunt convinsă că problema e atât de profundă. După experiențe ca aceea a ta cu Nick, inconștientul decide să asocieze anxietatea și teama cu sexul opus, ca nu cumva să mai fii vreodată rănită. E doar o problemă de reorganizare.

— Aș vrea să mă reorganizez, atunci, fiindcă nu cred că pot să fiu lesbiană.

— Nu e nevoie de asta, mi-a spus Susan zâmbind. Trebuie doar să găsești bărbatul potrivit, care o să apară când o să fii pregătită.

Când mă gândeam la trecut, îmi doream să mă fi culcat și cu altcineva înainte de Nick, fiindcă mi-ar fi fost de folos să asociez și o experiență pozitivă cu sexul, ca să pot să-mi continui viața. M-am întrebat fără speranță cu câți bărbați trebuia să mă culc ca să încep să-mi placă. N-aveam înclinație către gusturile dobândite.

Masa de oameni în care mă aflam s-a apropiat de bar. Toate scaunele erau ocupate și sute de băuturi stăteau frumos aliniat pe faianța cu care era acoperit barul. Nu aveam cum să ajung la ușă altfel decât să urmez fluxul mulțimii. De fiecare dată când mâna, șoldul sau abdomenul cuiva mă atingea involuntar, simțeam câte un fior de repulsie. Ca să-mi distrag atenția, am încercat să calculez câte persoane erau în plus înăuntru față de numărul maxim permis de cei de la direcția pentru prevenirea incendiilor.

Cineva din cireadă s-a împiedicat sau a mers mai încet, și asta a avut efect de domino, făcându-i pe mai mulți să cadă. Am simțit impactul unui umăr care se lovea de umărul meu, iar forța lui m-a împins spre unul dintre scaunele de la bar și m-a făcut să-mi scap poșeta. M-aș fi lovit de bar dacă persoana de pe scaun nu ar fi întins mâna să mă ajute să-mi recapăt echilibrul.

— Mă scuzați, doamnă! a strigat cineva din mulțime.

— Nu-i nimic, am spus cu răsuflarea tăiată, căutându-mi febril geanta.

— Dă-mi mie voie, a spus bărbatul de pe scaunul de la bar aplecându-se să o ridice.

— Mersi.

Când s-a ridicat și mi-a întins poșeta, i-am văzut ochii albaștri și totul în jur a părut că se oprește. N-am mai

auzit pe nimeni, muzica din difuzoare parcă a pierit, niciun pas, niciun clipit și nicio bătaie de inimă nu s-au mai auzit. O singură persoană din câte știam avea ochi de culoarea aceea amețitoare, diavolească.

Am reacționat cu greutate, fiindcă încercam să-mi conving inima să bată în continuare. Imediat după aceea pulsul mi-a luat-o razna, iar eu n-am mai putut să mă gândesc decât că ultima dată, singura dată, de fapt, când îl văzusem pe Hardy Cates, el mă îmbrățișase pasional în pivnița familiei mele.

Capitolul 6

Oamenii se înghesuiau în spatele meu, încercând să-i atragă atenția barmanului. Era cât pe ce să fiu călcată în picioare. Hardy Cates a murmurat ceva și m-a condus spre scaunul pe care-l ocupase până atunci, apoi m-a ridicat, ajutându-mă să mă așez. Eram prea amețită ca să obiectez. Pielea tapițeriei era caldă, încălzită de trupul lui. El a rămas în picioare, cu o mână sprijinită pe bar și cu cealaltă pe spătarul scaunului, protejându-mă. Prinzându-mă în capcană.

Hardy era ceva mai subțire decât mi-l aminteam, ceva mai matur, mai temperat. Îi stătea bine așa, mai ales fiindcă undeva, adânc în ochii lui, încă se mai ascundea invitația periculoasă de dinainte. Avea o atitudine încrezătoare, masculină, care era de o mie de ori mai

atrăgătoare decât simpla frumusețe. Se poate ca un bărbat foarte frumos să te lase rece, dar genul lui de carismă, atât de sexy, îți înmuia genunchii. Nu aveam nicio îndoială că fiecare femeie singură de la bar îl privise cu jind măcar o clipă.

De fapt, din spatele lui am văzut-o pe blonda cu picioare lungi cum se uită urât la mine. Mă împiedicaser și nimerisem, literalmente, în mijlocul conversației lor.

— Domnișoară Travis.

Hardy m-a privit de parcă nu-i venea să creadă că sunt acolo.

— Mă scuzi. Vreau să spun doamnă Tanner.

— Nu... Mă cheamă Travis din nou.

Mi-am dat seama că mă bâlbâiam și am rostit cu amărăciune:

— Am divorțat.

Expresia lui nu s-a schimbat aproape deloc, dar ochii aceia albastru-în-albastru s-au mărit puțin. Hardy și-a ridicat băutura și a luat o înghițitură. Când s-a uitat din nou la mine, mi s-a părut că-mi vede până-n suflet. Am roșit puternic, fiindcă mi-am amintit din nou de episodul din pivniță.

Blonda încă mă mai privea cu obidă. Am făcut un gest stânjenit spre ea și am spus:

— Îmi pare rău că v-am întrerupt. N-am vrut. Vă rog, continuați-vă... Mi-a părut bine să te revăd, domnule...

— Hardy. Nu ai întrerupt nimic. Nu suntem împreună.

A aruncat o privire peste umăr, iar lumina galbenă de la bar i-a strălucit în părul negru și lucios.

— Mă scuzi, i-a spus el femeii. M-am întâlnit cu o prietenă veche.

— Sigur, i-a răspuns ea, zâmbind cu gropițe în obraji.

Hardy s-a întors din nou spre mine, iar figura femeii din spatele lui s-a schimbat. Judecând după privirea pe care mi-a aruncat-o, ar fi trebuit să mor pe loc.

— Nu vreau să-ți iau locul, i-am spus, începând să alunec de pe scaunul de bar. Tocmai încercam să ies. E atât de aglomerat aici...

Mi s-a oprit răsuflarea când picioarele mele le-au atins pe ale lui și m-am ridicat la loc pe scaun.

— Mai așteaptă puțin, a răspuns Hardy. O să se elibereze curând.

I-a făcut semn barmanului, care a apărut lângă el cu o viteză uimitoare.

— Da, domnule Cates?

Hardy s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată.

— Ce bei?

Trebuie să plec neapărat, voiam să-i spun, dar ce-a ieșit a fost:

— Dr Pepper, te rog.

— Dr Pepper cu cireșe în plus, i-a spus el barmanului.

L-am întrebat surprinsă:

— De unde ai știut că-mi plac cireșele maraschino?

Buzele i s-au curbat lent, într-un zâmbet fierbinte.

Pentru o clipă eu am uitat să respir.

— M-am gândit că ești genul care preferă ceva în plus.

Era prea mare. Prea aproape. Încă nu scăpasem de obiceiul de-a evalua bărbații în funcție de cât rău ar fi putut să-mi facă.

Nick îmi lăsase vânătăi și îmi fracturase oasele, dar bărbatul acela ar fi putut să omoare un om normal numai cu dosul palmei. Știam că una ca mine, cu toate problemele din trecut și cu posibila sexofobie, nu avea ce să caute în preajma lui Hardy Cates.

Încă își ținea mâinile de-a stânga și de-a dreapta mea, pe mânerul scaunului și pe bar. Am simțit tensiunea celor două porniri din inima mea – dorința să mă feresc de el și atracția care năștea artificii. Cravata lui gri-argintiu era slăbită la gât, iar nasturele de sus al cămășii îi era desfăcut, lăsând la vedere puțin din maioul alb de dedesubt. Pielea îi era fină și arămie, iar eu m-am întrebat o secundă cum îi era corpul pe sub straturile de bumbac și de stofă, dacă era la fel de puternic cum îmi aminteam. Un tumult de curiozitate și spaimă m-a făcut să mă mișc stânjenită.

Recunoscătoare, m-am răsucit spre bar când barmanul mi-a adus băutura, un pahar înalt cu Dr Pepper acidulat. La suprafață pluteau cireșe roșu-aprins. Am scos una din pahar și i-am rupt codița cu dinții. Era moale și lipicioasă, dulce pe limba mea.

— Ai venit singură, domnișoară Travis? m-a întrebat Hardy.

Mulți bărbați au voci subțiri, incongruente cu mărimea lor, dar el avea o voce adâncă, făcută parcă special ca să umple un piept larg.

M-am gândit să-i spun că poate să-mi spună pe nume, dar aveam nevoie să păstrez ridicate toate barierele posibile între noi, oricât de firave ar fi fost.

— Am venit cu fratele meu, Jack, și cu iubita lui, am răspuns. Lucrez la compania lui de gestionare de

proprietăți. Sărbătoream finalul primei mele săptămâni de muncă.

Am luat încă o cireașă din pahar și am mâncat-o încet. Hardy se uita la mine fascinat, cu o privire ușor pierdută.

— Când eram mică nu mă mai săturam de cireșe din astea, am spus. Furam borcanul din frigider, mâncam fructele ca pe bomboane și îmi turnam sucul în Cola.

— Pun pariu că ai fost o fetiță drăgălașă. O băiețoaică.

— Absolut, am spus. Voiam să fiu ca frații mei și de fiecare Crăciun îi ceream Moșului o trusă de scule.

— Și ți-a adus vreodată?

Am clătinat din cap, zâmbind amuzată.

— Primeam mereu păpuși, costume de balet, chiar un cuptor de jucărie.

Am luat o înghițitură de Dr Pepper după încă o cireașă.

— Mătușa mea mi-a adus până la urmă o trusă de scule pentru copii, dar a trebuit să o dau înapoi, fiindcă mama a spus că nu era un cadou potrivit pentru fetițe.

Colțul gurii lui Hardy a desenat un zâmbet.

— Nici eu n-am primit niciodată ce mi-am dorit.

M-am întrebat ce își dorise, dar nici nu se punea problema să discut subiecte personale cu el. Am încercat să mă gândesc la ceva banal. Ceva despre serviciu.

— Cum mai merge afacerea? am întrebat.

Din câte știam, Hardy deschisese o mică afacere împreună cu doi amici, de recuperare a resurselor petroliere. Mergeau la puțuri petroliere teoretic secate, după ce marile companii terminau cu ele și, folosind

tehnici specializate de recuperare, localizau rezervele rămase, numite „venituri trecute cu vederea”. Puteai să faci mulți bani așa.

— Ne merge destul de bine, a răspuns el pe un ton amabil. Am cumpărat contractele de închiriere pentru câteva locații și avem rezultate bune până acum avem și ceva acțiuni pentru o proprietate din Golf, care se dovedește bănoasă.

M-a privit cum beam din Dr Pepper.

— Te-ai tuns, a rostit încet.

Am ridicat o mână și mi-am trecut degetele prin şuvițele scurte.

— Mă încurca, așa lung.

— E frumos.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai primisem un compliment de vreun fel, încât am rămas mută. Hardy m-a privit atent.

— Nu credeam că o să am ocazia să-ți spun vreodată asta, dar în noaptea aceea...

— Prefer să nu vorbim despre asta, am spus repede. Te rog..

Hardy a tăcut, amabil. Eu m-am uitat la mâna pe care o ținea pe bar. Avea degetele lungi și capabile, degetele cuiva muncitor. Unghiile îi erau tăiate aproape din carne. M-au mirat cicatricile mici, în formă de stea, de pe pielea lui.

— De unde sunt semnele astea? am întrebat.

El a flexat puțin degetele.

— Când eram tânăr am montat garduri din sârmă ghimpată după orele de la școală și în vacanțele de vară, pentru fermierii din împrejurimile orașului.

Am tresărit la gândul sârmei dure săpând în pielea lui.

— Ai lucrat cu mâinile goale?

— Doar până când mi-am permis să cumpăr mănuși.

Vorbise pe un ton calm, dar eu am simțit un fior de rușine, conștientă de cât de diferită fusesem eu, cu privilegiile de care mă bucurasem. M-am întrebat cât de ambițios și hotărât trebuie să fi fost ca să ajungă, de la o viață într-un parc de rulote, ghetoul de aluminiu, până unde ajunsese în afacerile cu petrol. Nu mulți bărbați puteau să facă asta. Era muncă grea și trebuia să fii lipsit de scrupule. Mi-l imaginam fiind așa.

Privirile ni s-au întâlnit, ne-am uitat unul la celălalt, iar electricitatea dintre noi aproape că m-a făcut să cad de pe scaun. Am roșit și căldura mi s-a adunat pe sub haine, în pantofi, și în același timp m-a cuprins un fior de teamă. Nu îmi dorisem niciodată atât de mult să scap de lângă cineva.

— Mulțumesc pentru băutura, am spus tremurând. Trebuie să plec. Eu... Mi-a părut bine să te revăd. Mult noroc în toate.

Am coborât de pe scaun și am văzut ușurată că mulțimea se mai risipise. Puteam să ajung la ieșire.

— Te conduc la mașină, mi-a spus Hardy aruncând o bancnotă pe bar.

Și-a ridicat sacoul costumului de pe spătarul scaunului.

— Nu, mulțumesc. Iau un taxi.

El a mers cu mine oricum.

— O să-ți pierzi locul la bar, am spus ca pentru mine.

— Pot oricând să găsesc alt loc.

I-am simțit palma așezată pe talia mea și m-am retras instinctiv. Atingerea ușoară a dispărut imediat.

— Se pare că încă mai plouă, mi-a spus. Ai o haină la tine?

— Nu, am spus scurt. Nu-i nimic. Nu mă deranjează să mă ud.

— Pot să te duc eu cu mașina undeva?

Îmi vorbise pe un ton mai blând decât înainte, de parcă și-ar fi dat seama că mă simțeam incomod, deși sigur nu înțelegea de ce. Am clătinat repede din cap.

— E destul să-mi chemi un taxi.

Hardy i-a spus ceva unuia dintre portari.

— Putem să așteptăm înăuntru până vine mașina, mi-a spus.

Dar eu nu mai puteam să aștept. Trebuia să scap de lângă el; Eram atât de speriată încât mă temeam să nu cumva să fac un atac de panică. Îmi zvâcnea obrazul, fără niciun motiv, iar coastele mă dureau în locul în care mă lovise Nick, deși mă vindecasem. Ecoul rănilor trecute. O să *renunț la terapie*, m-am gândit. *N-ar trebui să fiu așa de tulburată după cât timp am petrecut cu ea.*

— A fost un divorț urât? m-a întrebat Hardy uitându-se la mâinile mele.

Mi-am dat seama că-mi țineam poșeta cu o strânsoare letală.

— Nu, divorțul a fost minunat, am spus. Căsnicia a fost rea de tot.

M-am străduit să zâmbesc și am continuat:

— Trebuie să plec. Ai grijă de tine.

Nu mai puteam să rămân înăuntru, așa că m-am repezit afară, deși taxiul nu ajunsese încă. Am rămas în

ploaie ca o toantă, respirând greu, cu mâinile strânse la piept. Mi se părea că pielea mi-e prea strâmtă, de parcă aş fi fost strânsă în celofan. Cineva s-a apropiat din spate şi, după felul în care m-am înfiorat, mi-am dat seama că Hardy venise după mine.

Fără să spună niciun cuvânt, şi-a pus sacoul pe umerii mei şi m-a acoperit în stofa căptuşită cu mătase. Senzaţia era atât de minunată încât m-am cutremurat de plăcere. Parfumul lui mă înconjură, acea aromă însoţită, picantă, pe care n-o uitasem. Doamne, ce bine era! Reconfortantă şi atrăgătoare în acelaşi timp. Feromoni de prima mână. Îmi doream să iau cu mine sacoul ăla. Nu pe el. Numai sacoul.

M-am răsucit şi l-am privit. Din părul castaniu închis i se scurgeau picături de ploaie. Apa mi-a atins chipul cu lovituri minuscule, reci. Hardy s-a mişcat încet, de parcă ar fi crezut că o mişcare bruscă m-ar fi speriat, i-am simţit una dintre palme curbându-mi-se pe obraz şi degetul lui mare a şters picăturile de ploaie de parcă ar fi fost lacrimi.

— Te-aş întreba dacă-mi dai voie să te sun; l-am auzit spunând, dar cred că ştiu care-i răspunsul.

Mâna i-a alunecat spre gâtul meu şi Hardy m-a mângâiat cu dosul palmei. M-am gândit ameţită că mă atinge, dar în acea clipă nu-mi păsa. Stăteam în ploaie, acoperită de sacoul lui, şi mă simţeam mai bine decât mă simţisem în ultimul an.

S-a aplecat spre mine, dar n-a încercat să mă sărute, ci a rămas aproape, privindu-mă, iar eu m-am uitat în ochii lui atât de albaştri. Degetele sale mi-au explorat pielea şi s-au apropiat de partea de sus a obrazului. Avea vârful

degetului mare puțin bătătorit și atingerea lui semăna cu aceea a limbii unei pisici. Am simțit cum în mine se aprinde un foc rușinos când m-am gândit la cum ar fi dacă el ar...

Nu.

Nu, nu. Aveau să fie necesari *ani* de terapie înainte să fiu pregătită pentru așa ceva.

— Dă-mi numărul tău de telefon, a șoptit.

— Nu-i o idee bună, am reușit să-i răspund.

— De ce?

Fiindcă n-am cum să-ți fac față, am gândit, dar am spus:

— Familia mea nu te place.

Hardy a zâmbit larg, fără nicio remușcare, cu dinții albi contrastând cu pielea bronzată.

— Nu-mi spune că încă mai sunt supărați din cauza afacerii aceleia mititele?

— Familia Travis e sensibilă la așa ceva. În plus...

M-am oprit ca să-mi șterg o picătură de ploaie din colțul gurii, cu limba, iar el m-a urmărit atent.

— Nu sunt o înlocuitoare pentru Liberty.

Zâmbetul lui Hardy a dispărut.

— Nu. Tu n-ai putea să fii înlocuitoare pentru nimeni. Și treaba aia a fost acum multă vreme.

Ploua mai tare, părul lui devenise la fel de întunecat și de lucios ca blana de nurcă, iar genele i se lipiseră deasupra ochilor albaștri și strălucitori. Arăta bine așa. Mirosea bine, a piele curată și a bumbac ud. Pielea îi părea caldă pe sub ceața de picături. De fapt, cum stăteam acolo, în mijlocul orașului, cu apa care cădea din cer, în noapte, el părea singurul lucru cald din toată

lumea..

Mi-a dat la o parte o buclă udă de pe obraz, apoi încă una, cu o expresie încremenită, severă. Era mare și puternic, dar mă atingea cu o blândețe de care Nick nu fusese niciodată în stare. Eram atât de aproape încât puteam să văd textura bărbii lui proaspăt rase și să-mi imaginez că finețea aceea ar fi fost delicioasă sub buzele mele. Am simțit un fior ascuțit, dulce-dureros, undeva sub cutia toracică. M-am gândit cu regret cât de mult mi-aș fi dorit să fi plecat cu el în acea noapte, la nuntă, ca să bem șampanie sub luna plină și trandafirie. Oricum s-ar fi terminat, tot îmi doream s-o fi făcut.

Dar era prea târziu. Trecuse o viață de atunci. Risipisem o mie de alte dorințe între timp.

Taxiul a oprit lângă noi, dar chipul lui Hardy a rămas deasupra chipului meu.

— Vreau să te revăd, a spus încet.

Inima mi s-a strâns și în suflet mi-a explodat un mic Cernobâl. Nu înțelegeam ce era cu mine, de ce voiam atât de mult să rămân cu el. Orice om rațional ar fi știut că Hardy Cates nu era cu adevărat interesat de mine. Voia să îi enerveze pe ai mei și să-i atragă atenția cumnatei mele, iar dacă asta însemna să se culce cu o fată de bogătaș, cu atât mai bine. Era un prădător și, pentru binele meu, trebuia să scap de el.

Am arborat un zâmbet disprețuitor, în ciuda panicii pe care o simțeam, și i-am aruncat o privire care spunea „am eu numărul tău, amice, dacă e nevoie”.

— Ți-ar plăcea la nebunie să te culci cu cineva din familia Travis, așa e?

Chiar în timp ce vorbeam am simțit cum mi se

strânge stomacul din cauza replicii dure. Hardy mi-a aruncat o privire lungă, care mi-a scurtcircuitat toate sinapsele, apoi a spus încet:

— Numai cu o singură fetiță micuță din toată familia voastră.

Am roșit violent și am simțit cum mușchi interiori pe care nu știam că-i am tresar. M-am mirat că picioarele încă-mi răspundeau, m-am îndreptat spre taxi și am urcat.

— Unde stai? a întrebat Hardy, iar eu, ca proasta, i-am spus.

El i-a întins șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari, mult prea mult, dat fiind că 1800 Main era la numai câteva străzi distanță.

— Condu prudent cu ea, a spus, de parcă aș fi fost fabricată dintr-o substanță fragilă care s-ar fi putut dezintegra la orice șoc.

— Da, domnule!

Abia după ce mașina s-a îndepărtat mi-am dat seama că încă aveam pe umeri sacoul lui Hardy.

Normal ar fi fost să duc imediat sacoul la curățătorie

— Aveam una chiar în clădire, și să pun pe cineva să i-l ducă înapoi lui Hardy chiar luni. Uneori, însă, normalul pur și simplu nu se întâmplă. Uneori, nebunia e prea plăcută ca să-i rezisti. Am păstrat sacoul, necurățat, tot weekendul, și m-am tot dus în locul în care-l pusesem, ca să-i miros parfumul. Al naibii sacou, cu parfumul lui Hardy Cates pe el, era ca un drog. Până la urmă am cedat și l-am purtat câteva ore, cât m-am uitat la un film pe DVD.

După aceea l-am sunat pe prietenul meu cel mai bun, Todd, care mă iertase de curând fiindcă nu vorbisem cu el de luni întregi, și i-am explicat toată situația.

— Am o relație cu un sacou, i-am spus.

— Au fost reduceri la Neiman's?

— Nu, nu e al meu. E sacoul unui bărbat.

I-am povestit totul despre Hardy Cates, ba chiar i-am descris și întâmplarea de la nunta lui Gage, de cu aproape doi ani înainte, apoi i-am spus că ne-am revăzut într-un bar.

— Așa că mi-am pus sacoul și m-am uitat la un film, am încheiat. De fapt, îl port și acum. Cât de anormală sunt? De la unu la zece, cât de tare am înnebunit?

— Depinde. La ce film te-ai uitat?

— Todd, am protestat, fiindcă așteptam un răspuns serios de la el.

— Haven, nu-mi cere să definesc limitele normalului. Știi cum am fost crescut. Tata a lipit odată fire din părul lui pubian pe o lucrare pe care apoi a vândut-o cu un milion de dolari.

Îmi plăcuse întotdeauna tatăl lui Todd, Tim Phelan, dar nu îi înțelesesem niciodată arta. Cea mai bună explicație pe care o auzisem spunea că omul era un geniu revoluționar, ale cărui sculpturi aruncau în aer noțiunile convenționale despre artă și prezentau lucruri banale, ca guma de mestecat și banda adezivă, în contexte cu totul noi.

Atunci când eram mică, mă uimea schimbarea de roluri din casa Phelan, în care părinții păreau copii, iar singurul lor copil, Todd, era mereu adultul.

Numai la insistența lui familia începuse să respecte

orele standard pentru mese și somn. El îi dusesese aproape cu forța la ședințele cu părinții, deși ei nu credeau în sistemul de notare tradițional. Todd nu reușise, însă, deloc să le amelioreze stilul decorativ. Uneori, domnul Phelan trecea prin hol și schița sau picta ceva direct pe perete, apoi pleca mai departe. Casa lor era plină de graffitti-uri neprețuite. De sărbători, doamna Phelan atârna bradul de Crăciun, căruia ei îi spuneau tufișul „bodhi”, cu susul în jos de tavan.

Todd devenise un faimos designer de interioare, mai ales datorită abilității sale de-a fi creativ fără să meargă prea departe. Tatăl său îi disprețuia munca, ceea ce pe prietenul meu îl bucura enorm. În familia lor, îmi spusese el cândva, bejul era un act de sfidare.

— Așadar, a spus Todd, revenind la subiectul sacoului. Pot să vin pe la tine să-l miros și eu?

Am zâmbit larg.

— Nu, că mi-l iei, și trebuie să-l dau înapoi. Abia mâine, ce-i drept, dar asta înseamnă că mai am cel puțin douăsprezece ore cu el.

— Cred că trebuie să vorbești cu Susan despre de ce ți-e atât de frică de cineva de care te simți atrasă, încât nu poți decât să-i mângâi sacoul, dar nu în timp ce-l poartă. Am devenit imediat defensivă.

— Ți-am spus deja că e dușmanul familiei noastre și eu...

— Astea sunt prostii, mi-a spus Todd. N-ai avut nicio problemă să le spui alor tăi să se ducă naibii când ai vrut să fii cu Nick.

— Da, și se pare că ei au avut dreptate în ceea ce-l privește.

— Nu contează. Ai dreptul să fii cu cineva pe care-l găsești atrăgător. Nu cred că ți-e frică de reacția familiei tale. Cred că aici e vorba despre altceva.

A făcut o pauză lungă, speculativă, apoi a întrebat cu blândețe:

— A fost chiar atât de rău cu Nick, draga mea?

Nu-i spuseseam lui Todd că soțul meu mă abuzase fizic. Nu ajunseseam să pot spune altcuiva în afară de Gage, de Liberty și de terapeut. Grija din vocea lui Todd aproape că m-a făcut să-i povestesc. Am încercat să răspund, dar mi-a luat foarte mult să forțez sunetele să-mi părăsească buzele.

— Da, am șoptit până la urmă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, pe care le-am șters cu dosul palmei.

— A fost destul de rău.

A fost rândul lui Todd să aștepte o vreme înainte să reușească să vorbească.

— Cum pot să te ajut? a întrebat simplu.

— Mă ajuți. Ești prietenul meu.

— Întotdeauna.

Știam că vorbește serios și mi-am dat seama că pe o prietenie poți să te bazezi mult mai mult decât pe dragoste. Ca să nu mai spun că și durează mai mult.

Capitolul 7

Pe 1800 Main apartamentele nu rămâneau goale pentru multă vreme, în ciuda prețului piperat. Indiferent de mărimea casei tale de aici, fie că era un apartament foarte mic, așa cum era al șefei mele, sau al meu, pe care-l iubeam fiindcă era intim, sau foarte mare, aveai parte de cea mai frumoasă priveliște din Houston. Aveai, de asemenea, beneficiul serviciului de recepție și valet douăzeci și patru de ore pe zi, bucătăriile create de designeri, cu dulapuri acoperite cu granit și cuarț, lustre din sticlă de Murano, băi cu podele din travertin și căzi în stilul Romei antice, dulapuri în care ai fi putut să parchezi o mașină și abonament de membru la clubul de la etajul al șaselea, unde găseai o piscină olimpică, un centru de fitness și aveai antrenor personal.

În ciuda tuturor acestor avantaje, Gage și Liberty se decisese să se mute. Cumnatei mele nu-i plăcea în mod deosebit traiul la înălțime, iar ea și fratele meu căzuseră de acord că Matthew și Carrington aveau nevoie să locuiască într-o casă la curte. Aveau o fermă la nord de oraș, dar era prea departe de birourile lui Gage, așa că nu putea să fie reședință permanentă. Găsiseră un teren în suburbii, în Tanglewood, unde construiseră o casă în stil european.

După ce apartamentul lor rămăsese gol, agentul nostru de închirieri, Samantha, începuse să îl prezinte

posibililor chiriași. Înainte ca oricine să vadă un apartament la 1800 Main, Samantha cerea o recomandare din partea unei bănci sau a unei firme de avocatură, ca să se asigure că persoana respectivă are într-adevăr statutul financiar pe care spunea că-l are.

— Ai fi uimită, mi-a spus la un moment dat, cât de mulți ciudați vor să arunce o privire într-un apartament mare și scump.

Mi-a mai spus și că aproximativ o treime dintre locatari își plătiseră apartamentele cu bani lichizi, că jumătate erau directori și că aproape trei pătrimi aveau ceea ce ea numea „bani noi”.

La aproximativ o săptămână după ce-i trimisese sacoul curățat lui Hardy, la birou, am primit un telefon de la Samantha. Părea agitată și era distrasă.

— Haven, nu ajung astăzi. Tata a avut dureri în piept și e la spital, pentru analize.

— Îmi pare rău să aud asta. Pot să te ajut cu ceva?

— Da, a spus oftând. Vrei să-i spui tu Vanesei? Mă simt foarte prost, fiindcă ne-a spus clar că trebuie să anunțăm cu o zi înainte să ne luăm o zi liberă.

— Vanessa e plecată, i-am amintit. Și-a luat concediu astăzi.

Din câte știam, Vanessa avea o relație la distanță cu un individ din Atlanta, și mergea să-l viziteze cel puțin o dată pe lună. Nu voia să spună nimănui cum îl chema sau cu ce se ocupa, dar îmi dăduse indicii cum că ar fi fost extrem de bogat și de puternic, și că ea, bineînțeles, îl avea la degetul mic.

Mie nu-mi păsa câtuși de puțin de iubitul ei, dar am încercat să par impresionată, ca să n-o supăr. Vanessa

părea că așteaptă ca eu să fiu fascinată de detaliile vieții ei. Uneori îmi spunea același lucru, de pildă că stătuse în trafic sau că maseurul ei o admirase pentru că era în formă, de două, trei ori, deși eu îi aminteam că-mi mai spusese. Eram sigură că o face special, deși nu-mi dădeam seama care era motivul sau de ce o făcea numai cu mine.

— Mai ai nevoie și de altceva, Sam? am întrebat.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai merge la mine la calculator și ai scoate la imprimantă dosarul cu planul de vânzări pentru domnul Travis. Vine astăzi pe la birou și trebuie să se uite pe el.

— O să mă asigur că-l primește, i-am spus.

— Încă un lucru... La nouă vine un domn ca să vadă apartamentul. Poți să i-l arăți tu? Spune-i că-mi pare rău că nu pot să ajung, dar că poate să mă sune pentru orice detalii vrea.

— Sigur. S-a calificat?

— E atât de calificat că mă ia amețeala doar la gândul să fiu în aceeași cameră cu el.

A oftat dramatic, apoi a continuat:

— E singur și plin de bani. Fir-ar să fie! Abia așteptam să-i arăt apartamentul. Singurul lucru care mă bucură e că nici Vanessa n-o să-l vadă.

Am râs.

— O să-i vorbesc frumos despre tine.

— Mulțumesc. Și să-i dai numărul meu de mobil.

— Am înțeles.

În timp ce mă gândeam la expresia „singur și plin de bani” m-a cuprins un fior ciudat și, cumva, am știut. Am știut cine era domnul Singur-și-plin-de-bani. M-am

întrebat ce punea la cale.

— Samantha, am întrebat bănuitoare, cum îl...

— Mă mai sună cineva, a spus ea. E tata, trebuie să închid.

Conexiunea s-a întrerupt, iar eu am lăsat telefonul pe birou. M-am îndreptat spre biroul Samanthei și am scos programul, în timp ce recepționerul, David, a sunat la interfon.

— Samantha, domnul Cates te așteaptă în foaier.

Bănuiala mi-era confirmată și m-am trezit că mi se taie răsuflarea. Eram în același timp uluită, îngrijorată și ciudat de amuzată. Propria-mi voce mi s-a părut ciudată.

— Samantha nu e la birou azi, i-am spus lui David. Spune-i domnului Cates că domnișoara Travis o să-i prezinte apartamentul. Cobor într-un minut.

— Da, domnișoară.

M-am uitat repede, discret, într-o oglindă de buzunar, mi-am dat cu puțin ruj și mi-am dat bretonul la o parte de pe frunte. Purtam pantaloni din lână, închiși la culoare, și un tricou cu decolteu în V. Din păcate, alesesem niște pantofi cu talpa joasă, ca să mă simt comod. Dacă aș fi știut că urma să-l văd pe Hardy Cates, aș fi purtat cele mai înalte tocuri pe care le aveam, ca să nu mai aibă un avantaj atât de mare din cauza înălțimii.

Am verificat dosarul Samanthei despre Hardy și, în timp ce răsfoiam raportul preliminar, aproape că am scăpat hârțiile din mână când am văzut cifrele. Atunci când îmi spusese că afacerea lui mergea bine, Hardy omisese să-mi spună că era pe cale să devină obscen de bogat. Proprietatea din Golf despre care-mi spusese că

aduce câștiguri bune fusese, probabil, o descoperire importantă. Una chiar *foarte* importantă.

Hardy Cates era pe cale să devină un mare industriaș petrolier. Eu eram, cu siguranță, ultima persoană care avea dreptul să-l judece pentru asta. Tatăl meu avea legături puternice în acea lume. Nici chiar fratele meu cel mai mare, cu firma lui de energie alternativă, nu renunțase total la combustibilul fosil. Am oftat și am închis dosarul, apoi am coborât în foaiet.

Hardy stătea într-unul dintre fotoliile din piele neagră de lângă recepție și vorbea cu David. M-a văzut și s-a ridicat, iar inima a început să-mi bată atât de repede încât aproape că am amețit.

Am arborat o expresie profesională și i-am întins mâna:

— Domnule Cates.

— Bună ziua, domnișoară Travis.

O strânsoare fermă, impersonală, apoi ne-am trezit unul în fața celuilalt. Am fi putut foarte bine să fim doi străini, dar în ochii lui Hardy scliffea o privire care m-a făcut să roșesc puțin.

— Îmi pare rău că Samantha n-a putut să vină la întâlnirea din dimineața asta, am spus.

— Mie nu-mi pare rău.

M-a măsurat repede din priviri.

— Mulțumesc că mi-ai trimis sacoul înapoi. Nu era nevoie să-l duci și la curățătorie.

Replica lui i-a atras atenția lui David, care s-a uitat de la unul la altul cu un interes indiscret.

— Mă tem că tot ce pot eu să fac, am spus pe un ton apăsător, este să te duc să vezi apartamentul, ca să-ți faci

o idee. Nu sunt agent de imobiliare, așa că Samantha e singura care poate să-ți răspundă la întrebări.

— Sunt sigur că o să poți să-mi răspunzi și tu.

Ne-am apropiat de liftul din care au coborât două femei, una mai în vârstă și una cam de vârsta mea. Păreau a fi o mamă și o fiică ieșite la cumpărături. După ce am urcat în lift, când m-am răsucit cu fața spre uși, am văzut că femeile se întorseseră să-l vadă mai bine pe Hardy.

Trebuia să recunosc că omul arăta foarte bine în blugi. Denimul antic atârna cu ușurință pe șoldurile lui și urma liniile lungi ale unor coapse remarcabil de puternice. Deși îmi propusesem să nu mă uit la posteriorul lui, colțul ochiului meu tot s-a bucurat puțin de priveliște.

Am apăsat pe butonul pentru etajul al optsprezecelea. Liftul a urcat cu o mișcare lină, iar noi ne-am îndreptat fiecare în câte un colț. Hardy m-a studiat cu un interes sincer. Puloverul albastru, din cașmir, se întindea moale pe deasupra liniilor dure ale pieptului său.

— Vă sunt recunoscător că mă ajutați astăzi, domnișoară Travis.

Am decis că e cazul să ne spunem pe nume, fiindcă el începuse să spună „domnișoară Travis” cu o nuanță de respect exagerat, care se apropia foarte mult de ironie.

— Poți să-mi spui Haven, am rostit ca pentru mine.

— Haven, a repetat el.

Sunetul numelui meu rostit cu accentul acela ca de smoolă mi-a trimis un fior de plăcere vinovată pe șira spinării.

— Ce cauți aici? am întrebat sec. Chiar te interesează

apartamentul?

— De ce nu m-ar interesa?

— Ți-am văzut adresa în formular. Acum locuiești la Post Oak. Nu văd de ce ai vrea să te muți de acolo.

— Apartamentul acela e doar închiriat, a spus el pe un ton egal. Nu l-am cumpărat. În plus, îmi place mai mult locația asta.

L-am privit bănuitoare.

— Știi cine a locuit în apartamentul ăsta, nu?

— Fratele și cumnata ta. Și ce dacă?

— Mi se pare ciudat că vrei să te muți în casa în care au stat Gage și Liberty.

— Dacă mai ai și alt apartament disponibil, vreau să-l văd și pe acela.

Am ieșit din lift pe coridorul în formă de H, zugrăvit în nuanțe potolite de bej și gri. M-am întors spre Hardy și am simțit cum aerul dintre noi e încărcat de provocare.

— Numărul 1800 Main nu e o locație cu mult mai bună decât Post Oak, am spus. De fapt, dacă iei în calcul cât costă și ce primești de banii ăștia, cred că ar fi mai bine să rămâi unde ești.

Hardy a ridicat o sprânceană, amuzat.

— Încerci cumva pe mine o tactică nouă de vânzări?

— Nu, dar mă întreb ce motiv ascuns ai.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

M-am uitat direct în ochii lui *în care aș fi putut să mă pierd*.

— Cred că încă mai ai sentimente pentru cumnata mea.

Zâmbetul lui Hardy a dispărut.

— N-ai nimerit, dulceață. Nici măcar nu m-am culcat vreodată cu ea. Îi doresc tot binele lui Liberty, dar nu vreau să fiu cu ea.

A pășit mai aproape, fără să mă atingă, dar eu am simțit că are de gând... nici eu nu știu ce. Am simțit un fior de teamă cum mă străbate.

— Mai ghicește o dată, a spus. Nu poți să mă ții departe de locul ăsta, dacă nu ai un motiv suficient de bun.

M-am retras de lângă el și am respirat întretăiat.

— Ești genul care face probleme, i-am răspuns. E un motiv destul de bun.

A zâmbit puțin.

— Am terminat cu asta înainte de treizeci de ani.

— Mie mi se pare că nu de tot.

— Ba da, doamnă. Sunt complet împlânzit.

Îmi puteam imagina cum fusese când era doar un elev obraznic care încerca să-și convingă profesoara că e nevinovat. Șarmul lui era atât de irezistibil încât m-am văzut nevoită să mă întorc cu spatele și să zâmbesc.

— Sunt convinsă, i-am spus, conducându-l spre apartament.

Ne-am oprit la ușă, unde eu am început să apăs pe butoane codul de intrare. Eram foarte conștientă că Hardy e acolo, lângă mine, mare și solid, cu parfumul lui care îmi distrăgea atenția atât de mult.

Am apăsat pe ultimul buton, abia conștientă de ce făceam. Deși folosisem codul de la intrare de mii de ori cât stătusem acolo cu Gage și cu Liberty, probabil că tot am nimerit un număr greșit. În loc să se deschidă, încuietoarea a emis o serie de sunete ascuțite.

— Scuze, am rostit cu răsuflarea tăiată, încercând să mă uit oriunde, numai la el nu.

— Am apăsat pe butonul greșit. Când se întâmplă așa, e nevoie de câteva secunde ca să se reseteze sistemul. Tu poți să schimbi codul oricând...

— Haven, a spus el încet, iar eu am așteptat o vreme înainte să mă simt în stare să-l privesc.

Am apucat mânerul ușii de parcă ar fi fost un colac de salvare și a fost nevoie să-mi dreg glasul înainte să pot să scot vreun sunet.

— Ce... Ce e? am întrebat.

— De ce te emoționez atât de tare?

Avea o voce blândă, care ajungea în interiorul meu, într-un loc dureros, nevindecăt.

— Ți-e frică să nu cumva să-ți fac avansuri?

Nu puteam să răspund. *Nu mai suport*, m-am gândit intrând în panică. Am simțit cum tot corpul mi se încinge și cum roșesc puternic. Inima îmi bătea repede, dureros.

Nu puteam decât să mă uit la Hardy fără să clilesc, cu spatele lipit de ușă, în timp ce el se apleca deasupra mea. A venit mai aproape și s-a lipit de mine, până când i-am simțit trupul puternic atingându-mă în mai multe locuri. Am închis ochii, înmărmurită de rușine din cauză că respiram atât de repede.

— Atunci hai să terminăm odată cu asta, a murmurat Hardy, ca să nu-ți mai faci probleme.

A aplecat capul și și-a lipit buzele de ale mele. Eu mi-am ridicat pumnii între noi, apărându-mi pieptul cu brațele încrucișate. Nu am reușit să-l împing la o parte, dar nici nu am putut să-i dau voie să mă ia în brațe cu

adevărat. M-a cuprins cu mâinile, ferm, dar blând, de parcă ar fi încercat cu grijă să nu mă strivească. Răsuflările ni s-au amestecat și prin vene a început parcă să-mi curgă foc.

Gura lui s-a mutat, mi-a prins buza de sus, apoi pe cea de jos, le-a desfăcut. De fiecare dată când credeam că sărutul o să se oprească, el continua, mai mult, mai adânc, eu simțeam că parcă mi se dă de mâncare ceva foarte dulce. Atingerea limbii lui era ca de mătase, mă gusta încet, iar și iar... M-am lipit de el și m-am dizolvat în senzație.

Tandrețea lui m-a dezarmat până când aproape că am uitat de nodul de teamă din stomac. Am rămas pe loc, respirând în același ritm cu el, simțindu-i trupul... Dar era cu totul împrejurul meu și ar fi putut să mă rănească atât de ușor, dacă voia... Nu suportam să mă simt atât de lipsită de apărare, indiferent cât de blând era el. Am întrerupt sărutul și am suspinat.

Buzele lui Hardy abia dacă mi-au atins creștetul, apoi el mi-a dat, încet, drumul din brațele sale și m-a privit cu un foc albastru în ochi.

— Acum arată-mi apartamentul, a șoptit.

Doar din noroc, fiindcă nu puteam să gândesc coerent încă, am reușit să formez codul corect și să deschid ușa. Nu eram sigură cât de departe pot să merg fără să mi se taie genunchii, așa că l-am lăsat pe Hardy să exploreze singur apartamentul. El s-a plimbat prin cele trei camere, a verificat finisajele, electrocasnicele, priveliștea de la fiecare fereastră. În sufragerie, prin peretele din sticlă se vedea o bună parte din Houston-ul ce se întindea într-un amestec de clădiri de birouri și

mall-uri, conace și cocioabe, sărăcia și avuția amestecându-se în voie.

Am privit silueta înaltă și bine făcută a lui Hardy în fața acelor ferestre și m-am gândit că apartamentul i se potrivea. Voia să le arate oamenilor cine era, și nu puteam să-l învinuiesc pentru asta. În Houston, dacă voiai să ai locul asigurat la masă, trebuia să porți hainele potrivite, să conduci mașina potrivită, să locuiești în partea de sus a unei clădiri înalte sau într-o vilă cu grădină. Și să ai o soție înaltă și blondă.

Simțeam nevoia să rup tăcerea, și mi-am găsit în sfârșit vocea:

— Liberty mi-a spus că ai lucrat o vreme pe o platformă petrolieră.

M-am sprijinit de dulapul din bucătărie și l-am privit.

— Ce făceai acolo?

El mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Am fost sudor.

Nu-i de mirare, am gândit, și nu mi-am dat seama că rostisem cuvintele cu voce tare decât atunci când el mi-a răspuns:

— Ce nu-i de mirare?

— Umerii și brațele tale, am spus stânjenită.

— Aha.

S-a întors cu fața la mine, cu mâinile încă în buzunare.

— Da, de obicei îi aleg pe băieții mai mari să sudeze la bord, pentru lucrările care nu se pot face în atelierele de la mal. A trebuit să car convertorul greu de 30 de kilograme pe toată platforma, în sus și-n jos pe scări... Ajungi să fii în formă rapid în felul ăsta.

— Convertorul e un fel de generator?

A dat din cap.

— Modelele mai noi sunt construite cu mânerle mai departe unul de altul, ca să le poată căra doi oameni, dar cele vechi, ca acela pe care a trebuit să-l car eu pe platformă, nu mergea cărat decât de unul singur. Mușchii mă dureau atât de tare...

A zâmbit larg și s-a frecat pe ceafă, amintindu-și de disconfortul demult uitat.

— Ar fi trebuit să-i vezi pe ceilalți sudori. Mă făceau să par minuscul.

— Sincer, nu pot să-mi imaginez așa ceva, am spus.

El a continuat să zâmbească și s-a apropiat, apoi s-a sprijinit de cealaltă parte a dulapului.

— Ți-a plăcut să fii sudor pe platformă? am întrebat cu nehotărâre în glas. Adică, asta voiai să faci?

— Voiam să fac orice m-ar fi ajutat să plec din Welcome.

— Orașul în care ai crescut?

El a dat din cap.

— Mi-am fracturat un genunchi jucând fotbal, așa că nu aveam cum să mai iau bursă, iar în Welcome, dacă nu ajungi la facultate, opțiunile-ți sunt limitate. Știam să sudez de când puneam garduri și nu mi-a luat mult să-mi primesc certificarea. Aveam un amic care lucra pe platformă și el mi-a spus că sudorii câștigau optzeci de dolari pe oră.

— Te-ai gândit vreodată că o să ajungi... aici?

Am arătat în jur, spre apartamentul strălucind de curățenie.

— Nu, a spus el imediat. Nu mi-am imaginat niciodată că eu...

M-a privit în ochi și s-a oprit. Mi s-a părut că-și cântărește cuvintele ca să-și dea seama de consecințe și că se întreba cum aș fi reacționat dacă mi-ar fi spus adevărul.

— Da, am știut, a rostit până la urmă, încet. Am știut întotdeauna că o să fac orice o să fie nevoie. În parcul de rulote, desculț alături de alți copii ca mine, aveam destinul gata hotărât, și tare nu-mi era pe plac. Am știut mereu că o să profit de orice ocazie și, dacă nu apărea ea, aș fi căutat-o eu.

Am început să înțeleg cât de hotărât era, cât de motivat, și m-am mirat de nuanța de rușine care se ascundea în mărturisirea lui tăcută.

— De ce te jenezi că ești ambițios?

M-a privit nedumerit, de parcă nimeni nu l-ar mai fi întrebat asta până atunci. A făcut o pauză, apoi a spus:

— Am început să ascund asta încă de devreme. Oamenii te iau peste picior dacă ești ambițios.

— De ce?

— Fac precum crabii într-o cutie.

Văzând că nu pricep, mi-a explicat:

— Poți să ții câțiva crabi într-un container puțin înalt și niciunul n-o să iasă, fiindcă imediat cum încearcă să se cațere afară, ceilalți îl trag înapoi.

Eram față în față, cu brațele sprijinite pe dulapul dintre noi. Mă simțeam prea aproape de el, era prea mult, de parcă între mine și el ar fi circulat un curent electric foarte puternic, care ardea. M-am retras și m-am uitat în altă parte, am rupt legătura.

— Ce-ai făcut în Dallas? l-am auzit întrebând.

— Am lucrat la un hotel puțină vreme, apoi am stat

acasă cam un an.

În privirea lui a apărut o strălucire batjocoritoare.

— Și ce-ai făcut? Ai fost soția-trofeu a lui Nick?

Aș fi preferat să mor decât să-i spun adevărul, așa că am rostit pe un ton egal:

— Da. E destul de plictisitor.

— De asta ai divorțat? Fiindcă te-ai plictisit?

— Mai mult sau mai puțin.

I-am înțeles expresia și am afirmat, mai mult decât să întreb:

— Crezi că sunt o răsfățată, așa-i?

Nu s-a străduit să nege.

— Cred că ar fi trebuit să te măriți cu cineva care s-ar fi descurcat mai bine să te distreze.

— N-ar fi trebuit să mă mărit deloc, am spus. Nu sunt făcută pentru asta.

— N-ai de unde să știi. Poate, într-o bună zi, o să vrei să mai încerci o dată.

Am clătinat din cap.

— Niciun bărbat n-o să mai aibă atâta putere asupra mea vreodată.

În vocea lui s-a simțit o urmă fină de dispreț.

— Tu aveai toată puterea, dulceață. Ești fiica unui bărbat bogat.

Sigur că da. Așa părea din afară. Nimeni nu avea cum să știe că nu avusesem niciun pic de putere, peste nimic.

— Mă plictisește subiectul căsătoriei, am spus. Mai ales acela al căsătoriei mele. Și aș prefera să nu-mi mai spui „dulceață”..

M-am îndepărtat de dulap, cu mâinile încrucișate la piept.

— Ce părere ai despre apartament?

— Îmi place.

— E mult spațiu pentru un bărbat singur, nu-i așa?

— Am crescut într-o rulotă single în care locuiau cinci inși. După asta, cred că mă descurc bine într-un spațiu mare.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Liberty despre familia lui.

— Ai doi frați și o soră, nu-i așa?

— Da. Rick, Kevin și Hannah.

O umbră i-a traversat chipul.

— Sora mea a murit anul trecut, de cancer la sân. S-a luptat din răputeri. A făcut dublă mastectomie și patru luni de chimioterapie. A mers la medicul Anderson. Aș fi dus-o oriunde pe lume, dar toți mi-au zis că el e cel mai bun. Spre final au trecut-o pe Arimidex, despre care ea zicea că e mai rău decât chimioterapia. Nimic n-a oprit markerii tumorali din creștere.

— Îmi pare rău.

Voiam să-i spun cât de bine înțelegeam chiar și lucrurile pe care nu le spusese. M-am trezit că mă apropii și mă sprijin de aceeași parte a dulapului cu el.

— Știi cum e să pierzi așa pe cineva. Și mama a murit de cancer la sân, doar că ea n-a făcut chimioterapie. Au găsit prea târziu boala. Era deja în stadiul patru, cu metastaze la plămâni. Mama a ales să aibă o viață mai scurtă și mai de calitate, n-a vrut să dureze și să treacă prin toate operațiile și tratamentele care oricum n-ar fi funcționat.

— Câți ani aveai? m-a întrebat el cu blândețe.

— Cincisprezece.

Uitându-se la mine fără să clipească, el a întins mâna și mi-a dat bretonul la o parte, fiindcă-mi căzuse peste una dintre sprâncene.

— Haven, spune-mi să nu iau apartamentul și nu-l iau. Altfel, să știi că-l vreau. Depinde de tine.

Am făcut ochii mari.

— Eu... Eu... Decizia ta n-are de-a face cu mine. Nu mă implica.

— Te-ar deranja dacă aș locui aici?

— Sigur că nu, am spus puțin cam prea repede.

El a zâmbit leneș.

— Nu sunt un bărbat cu prea multe talente, dar cele pe care le am sunt de calitate. Unul dintre ele e că-mi dau mereu seama când cineva mă minte.

Nu aveam de ales. Trebuia să recunosc.

— Bine, s-ar putea să mă deranjeze puțin.

— De ce?

Se pricepea să mă facă să mă simt nesigură pe mine. Am simțit că-mi crește pulsul. Nu știam ce din el trecea de toate zidurile pe care le ridicasem în jurul meu. Fir-ar să fie, era priceput. Agresiv, insistent, dar destul de inteligent încât să ascundă asta cu șarm și veselie. Era de zece ori mai bărbat decât Nick, și era prea mult, prea mult în toate felurile. Dacă-l lăsam să se apropie prea mult, meritam ce aveam să primesc, iar rezultatul n-avea să fie prea simpatic.

— Ascultă, am spus pe un ton tăios, indiferent dacă te muți aici sau nu, pe mine nu mă interesează niciun fel de... ceva cu tine.

El nu și-a mutat privirea de la mine. Avea ochii mai întunecați decât cerul.

— Definește „ceva”.

— În cazul ăsta mă refer la sex.

— ăsta e altul dintre lucrurile la care mă pricep, mi-a spus.

Eram destul de tulburată, dar aproape că am zâmbit.

— Sunt sigură că asta o să le facă pe unele dintre locatările de pe 1800 Main foarte fericite.

Am făcut o pauză, ca să subliniez ce urma.

— Dar eu n-o să mă număr printre ele.

— Am înțeles. Deci, unde ajung, Haven? Aici, sau în Post Oak?

Am făcut un gest de nerăbdare, ca să-i dau de înțeles că pentru mine nu conta.

— Mută-te aici dacă vrei. E o țară liberă.

— Bine. Așa o să fac.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus-o, de parcă tocmai am fi încheiat un fel de înțelegere.

Capitolul 8

— Ba n-o să stea aici deloc! a spus Jack indignat, mergând de colo, colo prin biroul meu, mai târziu în aceeași zi.

Venise să ne facă o vizită rapidă, ca să vadă cum mai mergeau lucrurile. Deși n-ar fi recunoscut niciodată, cred că Jack se bucura puțin că Vanessa era plecată. Oricând era prin preajmă, ea se purta ca și cum și-ar fi

dorit ceva mai mult decât o relație strict profesională, dar, slavă Domnului, el nu părea interesat.

În timp ce fratele meu se agita, indignat din cauza lui Hardy, eu am rămas la birou și am continuat să încerc să-mi dau seama cum funcționa un program nou, căruia nu-i dădeam de cap.

— Uite cum mă gândesc eu la asta, i-am spus, ridicând privirea de la calculator. Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape. Cum altfel să afli mai repede ce pune la cale Hardy Cates, dacă nu să-l ai la tine în clădire.

Replica mea l-a pus pe gânduri pe Jack.

— Cred că ai dreptate. Dar de ce vrea el să locuiască aici? Dacă are de-a face cu Gage și cu Liberty...

— Nu, chiar nu cred că e vorba de asta. Cred că ar fi luat oricare alt apartament era liber.

Jack s-a așezat pe marginea biroului meu și mi-a spus:

— Ascunde el ceva. Garantez.

Părea atât de sigur încât m-a făcut să-i arunc o privire întrebătoare.

— Îl cunoști?

— Da, ne-am întâlnit acum un an. Ieșea cu o fată cu care m-am întâlnit și eu o vreme. Am văzut-o într-un club și am vorbit câteva minute.

— Cum ți s-a părut?

Pe chipul lui a apărut un zâmbet precaut.

— Nu-mi place să recunosc, dar, dacă n-ar fi făcut rahatul pe care l-a făcut cu afacerea lui Gage și dacă n-ar fi apărut neanunțat la nuntă, aș fi putut să-l plac. Am vorbit despre vânătoare și despre pescuit. Mi s-a părut

genul care se pricepe la lucrurile astea. Îmi place sau nu, trebuie să recunosc că afacerea lui merge foarte bine.

— De ce crezi că se întâmplă așa?

— Are o echipă foarte bună și știe să negocieze, dar mai ales are talent la găsit petrol. Spune-i noroc, spune-i pricepere, dar unii pur și simplu se descurcă, iar alții, nu. Poate că nu are educație bună, dar e inteligent într-un fel care nu se predă la școală. N-aș vrea să-l subestimez vreodată.

Jack și-a trecut mâna prin părul castaniu închis. Părea adâncit în gânduri.

— Joe îl cunoaște mai bine.

Am clipit, surprinsă.

— Cum? Fratele nostru, Joe?

— Da. L-a fotografiat pentru articolul despre el din „Texas Monthly”, anul trecut.

— Ce coincidentă, am spus rar. Ce-a zis Joe despre el?

— Nu mai știu. Întreabă-l, a spus Jack, încruntându-se. Crezi că Hardy are vreun plan de răzbunare împotriva familiei Travis?

— Pentru ce?

— Pentru că Gage s-a însurat cu fosta lui iubită.

— Ar însemna să meargă cam departe, am spus fără convingere. Nici măcar nu s-a culcat cu ea.

Jack a ridicat din sprâncene.

— De unde știi tu?

— Mi-a spus el.

— Ai vorbit despre sex cu Hardy Cates? m-a întrebat, pe un ton pe care mi-am imaginat că l-ar fi folosit și dacă ar fi spus „et tu, Haven?”

— Nu a fost așa cum crezi, am spus stânjenită. A venit

pur și simplu vorba.

Jack mi-a aruncat o privire lungă, bănuitoare.

— Dacă se uită cumva mai mult la tine, șterg cu el pe jos...

— Jack, taci...

— Și să-i spun clar asta, înainte să semnăm vreun contract.

— Dacă mă faci de râs în halul ăsta, o să-mi caut de lucru în altă parte. Jur, Jack. Să nu-i spui niciun cuvânt lui Hardy.

A urmat o tăcere lungă, timp în care fratele meu m-a privit fix.

— Te interesează Cates? m-a întrebat.

— Nu!

— Foarte bine. Fiindcă, și n-o lua personal, n-am încredere în capacitatea ta de-a alege pe cineva cumsecade pentru tine însăși. Dacă ție-ți place un bărbat, înseamnă că, probabil, acela e un nemernic.

— Ai întrecut cu mult măsura, am spus indignată.

— Cum adică?

— Adică, dacă eu nu comentez nimic despre tipul de femeie cu care te întâlnești tu, nici tu nu ai dreptul să judeci alegerile pe care le fac eu.

— Da, dar...

Jack s-a oprit și a făcut o grimasă.

— Ai dreptate. Nu e treaba mea. Doar că... Mi-ar plăcea să găsești un bărbat bun, fără prea multe probleme în trecut.

A trebuit să râd. Mi-a trecut supărarea și am întins mâna ca să-l mângâi pe braț.

— Dacă o să cunoști tu vreunul vreodată, am spus,

atunci te rog să mă anunți și pe mine.

Mi-a sunat mobilul, iar eu l-am pescuit din geantă.

— Pa, Jack, am spus, apoi am deschis clapeta telefonului. Alo?

— Haven.

Sunetul vocii lui Hardy mi-a trimis un fior plăcut pe șira spinării.

— Bună, am spus, apoi m-am certat pentru că mi se tăiase respirația.

Jack, care tocmai se pregătea să plece, s-a oprit în ușă și mi-a aruncat o privire curioasă, i-am făcut semn să se îndepărteze, dar el a rămas pe loc, uitându-se la mine și ascultând ce vorbeam.

Am adoptat un ton sec, profesional.

— Ai întrebări despre apartament? Îți dau numărul Samanthei...Am deja numărul ei. Vreau să vorbesc cu tine.

— Aha, am spus, jucându-mă cu un pix de pe birou. Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie să-mi recomanzi pe cineva care poate să vină să aranjeze apartamentul, să aleagă mobila, culorile, lucruri din astea.

— Un decorator?

— Da, dar unul bun. Cel pe care l-am angajat pentru celălalt apartament mi-a luat o avere și casa a ajuns să arate ca un bar din Fort Worth.

- Și nu e pe stilul tău?

— Nu, nu prea e stilul meu. Asta e problema. Am nevoie să-mi cizelez imaginea.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji din cauza asta, am spus. Nu se mai poartă stilul formal. Relaxat și confortabil e la

modă acum.

— Am o canapea care a fost cândva liberă în natură.

N-am putut să nu râd.

— Adică din piele de vacă? Doamne, chiar că ai nevoie de ajutor.

M-am gândit la Todd.

— Știi pe cineva, dar o să te coste.

— Nu-i nimic, doar să fie bun.

— Vrei să-l sun și să stabilesc o întâlnire?

— Mulțumesc, da, ar fi minunat. Și, ca o favoare pentru mine, ai putea să mă însoțești la întâlnire?

Am ezitat, iar degetele mi s-au strâns pe pixul cu care se jucau.

— Nu cred că aș fi de prea mare ajutor.

— Am nevoie de opinia ta. Stilul meu include în general blănuri, piele și coarne. Nici nu știi de câte prostii mă las convins.

— Bine, am spus cam fără voie. O să vin și eu. Când ești liber?

— Astăzi și mâine sunt ocupat cu un FAC, așa că poimâine sau oricând după aceea.

— Ce e un FAC?

— Un formular de autorizare cheltuieli. Estimări legate de forarea și construirea unui puț, inclusiv salariile, serviciile și echipamentele. Poți să te păcălești tare dacă nu calculezi FAC-ul corect și dacă nu te asiguri că toată lumea îl respectă. E important mai ales pentru companiile mici, cu buget limitat.

— Și tu te ocupi ca restul să respecte FAC-ul?

— Da, eu decid, recunosc Hardy. Niciunul dintre partenerii mei nu se pricepe la asta. Unul e geofizician și

se ocupă de partea științifică, iar celălalt nu face față la confruntări, așa că totul cade pe mine. Eu cred că, dacă nu m-a amenințat nimeni cu moartea, înseamnă că nu m-am ocupat cum trebuie de proiect.

— Pun pariu că tu te pricepi la confruntări, am spus.

— Uneori trebuie să mă pricep, dar nu sunt așa în mod normal.

— Sigur că nu, i-am răspuns, zâmbind cu neîncredere. Te sun mai târziu, ca să-ți spun la ce oră e întâlnirea.

— Bine, șefa.

Încă mai zâmbeam când am ridicat privirea și am dat cu ochii de Jack. Nu-mi dădeam seama dacă se încruntă sau e supărat, dar clar nu era prea bucuros.

— Nu-mi spune că vorbeai cu Hardy Cates, a rostit fratele meu.

— Vorbeam cu Hardy Cates. Și ce dacă?

— Nu te-am mai auzit chicotind așa de când erai la liceu.

— N-am chicotit, i-am răspuns pe un ton defensiv. Eu nu chicotesc niciodată. Și înainte să mai spui și altceva, amintește-ți să nu întreci măsura.

— Te rog să te asiguri că nu întrece Cates măsura, a spus Jack ca pentru sine, plecând de lângă biroul meu.

— Știi, mi-a spus Todd, am avut mulți clienți cu gusturi proaste la decorat, dar niciunul nu recunoaște vreodată. Mă angajează, apoi irosesc o grămadă de vreme certându-se din cauza propunerilor mele. El e primul client care a recunoscut vreodată că nu se pricepe.

— Cred că e chiar mândru de asta, am spus.

Urcam cu liftul la etajul al optsprezecelea, unde

trebuia. Să ne întâlnim cu Hardy, în fața apartamentului său nou.

— Ți-am spus ce a zis Beebe Whitney când i-am spus că o să mă ocup de apartamentul lui?

În liceu, Beebe fusese cea mai frumoasă fată din Lamar, ca să nu mai spun că era majoretă și prințesa clasei. Avusese una dintre cele mai mari nunti la care am participat eu vreodată și divorțase unsprezece luni mai târziu.

— Nu. Ce-a spus?

— A zis așa: „Poate că te ocupi tu de apartamentul lui, Todd, dar eu m-am ocupat de el.”

Am rămas cu gura căscată.

— Beebe Whitney s-a culcat cu Hardy Cates? am șoptit, scandalizată.

Ochii aproape turcoaz ai lui Todd au sclipit de plăcere.

— A fost o aventură de-o noapte. S-au cunoscut în luna ei de miere post-divorț.

— Ce e asta?

— Călătoria pe care o faci după divorț. Știi, e ca o lună de miere. Tu n-ai plecat nicăieri?

Mi-am amintit cum am zăcut în apartamentul lui Gage și al lui Liberty, cu brâu pentru coaste și cu o contuzie, și am zâmbit amar.

— Nu chiar, nu.

— Ei bine, Beebe asta a făcut. S-a dus în Galveston, și acolo, la o petrecere, l-a cunoscut pe Hardy Cates. După ce au vorbit o vreme, au mers în camera ei de hotel.

Beebe spune că au făcut sex toată noaptea, în toate pozițiile posibile, și când s-a terminat ea se simțea ca o

femeie de moravuri ușoare. A spus că i-a plăcut la nebunie.

Mi-am pus mâna peste stomacul care mi se strânsese. Ideea că Hardy ar fi putut să facă sex cu o femeie pe care o cunoșteam și eu mă supăra într-un fel neașteptat.

— Păcat că îi plac femeile, a mai adăugat Todd. Heterosexualitatea te limitează.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Fă-mi o favoare și nu încerca nimic cu Hardy.

— Bine. Îl vrei pentru tine?

— Nu, deloc. Dar nu vreau să se simtă prost, fiindcă el sigur nu e bipsosibil.

Am ieșit din lift și ne-am îndreptat spre apartament, iar eu m-am întrebat cum o să i se pară Todd lui Hardy. Prietenul meu nu era deloc efeminat, dar tot avea aerul că ar fi putut să fie și cu bărbați, și cu femei. Oamenii îl plăceau în general, fiindcă era degajat și prietenos și se simțea bine în propria-i piele.

— Cred că o să te înțelegi bine cu Hardy, am spus. Vreau să-ți aud părerea despre el după ce vă cunoașteți.

Todd avea talentul să citească oamenii și să le ghicească secrete pe care ei nici nu-și dădeau seama că le trădează. Limbajul corpului, ezitățile verbale, micile schimbări în expresia feței... Todd le vedea pe toate, cu atenția la detaliu caracteristică unui artist.

Ne-am apropiat de ușă, care era deja deschisă.

— E cineva? am spus, intrând în apartament.

Hardy a venit să ne întâmpine, m-a privit de jos în sus și a rămas cu ochii ațintiți la chipul meu.

— Bună.

A zâmbit și a întins mâna ca s-o apuce pe a mea. M-a

ținut așa puțin prea mult, strecurându-și degetul mare în palma mea înainte ca eu să mă retrag.

Purta un costum de designer, o cămașă frumoasă și un ceas de calitate. Avea cravata puțin desfăcută, de parcă ar fi tras de ea, iar părul i se așeza în șuvițe castaniu-închis, care aproape că te rugau să le atingi. Arăta bine așa, îmbrăcat civilizată, dar avea în continuare aerul unui bărbat dur, care n-avea de ce să se îmbrace în costum și să poarte cravată.

— Pot să te ajut? l-a întrebat pe Todd, care ducea un teanc de lucruri, printre care erau portofoliul său, câteva mostrare, schițe și dosare.

— Nu. Mă descurc.

Prietenul meu a așezat tot ce ținea în brațe pe dulapul cenușiu, apoi i-a zâmbit lui Hardy și a întins mâna.

— Todd Phelan. Ai un apartament grozav. Cred că am putea să gândim ceva foarte frumos pentru el.

— Așa sper, a răspuns Hardy, strângându-i ferm mâna. O să fac tot posibilul să nu-ți stau în cale.

— Nu e nevoie. Am de gând să iau în considerare ce-ți place și ce nu-ți place.

Făcu o pauză, apoi adăugă, zâmbind larg:

— S-ar putea chiar să reușim să integrăm și canapeaua cu piele de vită de care ești atât de atașat.

— Recunosc că e foarte confortabilă, a spus Hardy cu o notă de dor în glas. Am ceva amintiri plăcute pe canapeaua aia.

— Ne-ar fi mai bine tuturor dacă le-ai păstra pentru tine, am spus pe un ton sec.

Hardy mi-a zâmbit larg.

— În lipsa mobilei, a intervenit Todd, o să avem o întâlnire nu la birou, ci la bufetul din bucătărie. Dacă vii aici, Hardy, îți arăt câteva idei pe care le-am schițat deja. Am o copie a planului casei, așa că știu deja cum sunt aranjate camerele.

Hardy a ocolit bufetul, ca să i se alăture, iar Todd a spus pe mutește „Uau!”, spre mine, cu ochii lui turcoaz strălucind de bucurie. L-am ignorat.

Cei doi s-au aplecat asupra unuia dintre mostrare.

— Vezi paleta asta de culori? a spus Todd. Tonuri de pământ, caramel, verzuri naturale, un pic de oranj-dovleac pe ici, pe colo, ca să le scoată în evidență.

Au căzut de acord asupra unor texturi și tonuri naturale și au ales mobilă cu linii simple. Singura cerință a lui Hardy a fost să nu aibă prea multe mese și scaune împrăștiate în apartament. Îi plăcea mobila mare, care nu-l făcea să se simtă înghesuit.

— Sigur, a spus Todd. Un tip solid ca tine... cât de înalt ești? Un metru optzeci și cinci, un metru nouăzeci?

— Unu nouăzeci.

— Așa.

Todd mi-a aruncat o privire plină de înțelesuri. Era clar că-l găsește pe Hardy la fel de delicios pe cât îl găseam și eu, dar, spre deosebire de mine, pe el nu-l deranja deloc asta.

— Ce părere ai? m-a întrebat Hardy când au scos câteva mostre dintr-o revistă și le-au așezat una lângă cealaltă. Îți place cum arată?

M-am apropiat de el și am simțit cum mă atinge ușor pe spate. M-a traversat un fior fierbinte, de la baza șirei spinării până la ceafă.

— Îmi place, am spus. Dar tot am obiecții la pielea de vacă.

— Aduce o notă de magie, a protestat Todd. Se potrivește, dă-i o șansă.

— Fără piele, dacă nu-i place, i-a răspuns Hardy. Todd a ridicat ironic din sprâncene și mi-a aruncat o privire.

— Dar oranjul, Haven? Ne dai voie să folosim oranj, sau e prea mult pentru tine?

Am studiat paleta și am atins o bucată de catifea ciocolatie.

— Mie-mi place maroul ăsta, să știi.

— Îl folosesc pentru fotoliu, mi-a spus Todd.

— Atunci să fie fotoliul oranj și canapeaua cafenie. Todd s-a gândit puțin, apoi a luat câteva notițe. Am auzit sunetul unui telefon, iar Hardy s-a uitat spre noi.

— Mă scuzați puțin. Vă deranjează dacă răspund? Termin cât pot de repede.

— Nu te grăbi, spuse Todd. Ne descurcăm.

Hardy a deschis clapeta telefonului și s-a îndreptat spre una dintre celelalte camere, ca să vorbească netulburat.

— Cates sunt.

A făcut o pauză, timp în care celălalt a vorbit.

— Asigurați-vă că forează mai lent când intră pe pantă. Și vreau să fie un unghi strâns, ne-am înțeles? Echipamentul e suficient de bun pentru asta. Mai ales că nu forăm foarte adânc, ci doar rază medie...

Nu exista niciun alt domeniu de afaceri cu terminologie mai falică decât cel al forării petroliere. După trei minute de conversație despre forat, puțuri,

fluide și pompat, chiar și o călugăriță benedictină ar fi avut numai gânduri necurate. Todd și cu mine nu spuneam nimic și ascultam cu interes.

— Spune-le că intrăm pe lung, orizontal...

— Mi-ar plăcea și mie să intru orizontal cu el, a comentat Todd.

Eu m-am abținut să râd.

— Recunosc că e simpatic.

— Simpatic? Nu. E al naibii de atrăgător. Din păcate, e și heterosexual sadea, așa că ți-l las ție.

Am clătinat din cap.

— E prea curând după divorț. Nu-l vreau. Plus că poate să fie un mare mitocan, și mie mi-au ajuns mitocanii.

— Îi dai voie să te atingă, a observat Todd pe un ton egal.

Am făcut ochii mari.

— Ba nu.

— Ba da. Atingeri fine, pe ici, pe colo. Te atinge pe braț sau pe talie, stă aproape de tine, ca să te obișnuiești cu el... e un ritual de împerechere. Ca „Marșul pinguinilor”.

— N-are de-a face cu ritualurile de împerechere. E o treabă specifică Texasului. Oamenii se ating des aici.

— Mai ales când vor să te tină cu ochii în tavan vreo două săptămâni.

— Todd, taci din gură, am spus încet, la care el a râs.

Ne-am uitat amândoi grăbiți la mostrele de pe bufet imediat ce Hardy s-a întors în cameră. După alte câteva minute de discuție, el s-a uitat la ceas.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întreb, dar v-ar

deranja să ne oprim acum?

— Absolut deloc, a spus Todd. Am mai mult decât suficient pentru început.

— Mulțumesc, apreciez.

Hardy și-a desfăcut cravata și nasturii de sus ai cămășii.

— E cazul să mă schimb de costum. Avem probleme cu foratul unui puț deviat și trebuie să mă duc acolo ca să văd ce s-a întâmplat.

A ridicat o servietă și un set de chei, apoi mi-a zâmbit larg,

— Până acum e uscat, dar simt că o să dăm curând de umezeală și o să fie mai bine decât ne așteptam.

N-am îndrăznit să mă uit la Todd.

— Noroc, am spus. Te superi dacă noi mai rămânem aici câteva minute?

— Sigur că nu.

— Încui când plecăm.

— Mulțumesc.

Hardy a trecut pe lângă mine și mi-a atins ușor mâna, care se sprijinea pe bufet. Atingerea caldă mi-a trimis un val de senzații în sus, spre umăr. Privirea lui a prins-o pe a mea într-o clipă de albastru necurat.

— La revedere.

Ușa s-a închis în urma lui, iar eu m-am sprijinit de dulap și am încercat să gândesc coerent, dar am descoperit că nu mai puteam. Mi-a luat cam jumătate de minut ca să mă uit la Todd. Ochii lui erau puțin încețoșați, de parcă tocmai s-ar fi trezit, cam fără voie, dintr-un vis erotic.

— NU știam că mai există așa bărbați, a spus.

— Așa, cum?

— Duri, masculini, de modă veche. Genul care plânge doar dacă îi moare câinele călcat de mașină. Tipul cu pieptul lat, alături de care putem să ne lăsăm în voia patetică a complexului lui Oedip.

— Eu nu sufăr de așa ceva.

— Nu? Spune-mi că nu ți-ai imaginat cum ar fi să stai la el în poală.

Todd a zâmbit larg, iar eu am roșit.

— Știi ce e parfumul ăsta al lui care-ți place atât, Haven? Testosteron. Îi curge din toți porii.

Mi-am acoperit urechile cu mâinile, iar el a început să râdă. A așteptat până când mi-am descoperit urechile, apoi a spus pe un ton mai serios:

— Trebuie să fii atentă cu el, scumpa mea.

— Atentă? De ce?

— Am impresia că sub aparența asta de american cu ochi albaștri, e puțin pervers.

Am făcut ochii mari.

— Pervers, adică bolnav?

— Nu, dar cred că e genul dispus să încalce regulile, să înșele și să comploteze ca să obțină ce vrea.

— Nu sunt deloc de acord. E la fel ca Jack, direct.

— Nu. Asta vrea să crezi, dar nu te lăsa păcălită. E o mască, un rol doar. Face asta ca să manipuleze așteptările oamenilor, apoi trece la atac.

— Vrei să spui că Hardy e vreun fel de mare manipulator? am întrebat neîncrezătoare. A crescut într-un parc de rulote, Todd.

— Singurul pe care-l știi aproape la fel de bun la a se prezenta ca fiind mai puțin decât este e tatăl tău.

Am râs, fiindcă nu-mi venea să cred, dar am simțit cum mă trece un fior.

— Crezi că e un om rău?

— Nu, dar se întâmplă multe în spatele aparenței lui. Fii atentă la ochi. Chiar și atunci când se poartă ca un individ obișnuit, el calculează și învață. În fiecare clipă.

— Crezi că ar trebui să stau departe de el? am întrebat cu o voce pierdută.

Todd a tăcut multă vreme înainte să spună:

— Sfatul meu este, dacă vrei să te apropii de el, s-o faci cu atenție. Nu e o problemă să te lași manipulată, Haven, atâta vreme cât știi ce se petrece.

— Dar eu nu vreau să fiu manipulată.

— Știi și eu, a spus el zâmbind. Cu un bărbat ca el ar putea să-ți placă.

Când m-am întors din pauza de prânz, am revenit la birou. Vocea scăzută și clară a Vanesei s-a auzit în interfon:

— Haven, vino la mine în birou, te rog.

M-am gândit imediat că nu greșisem cu nimic, așa că nu se putea să vrea să mă critice, dar fiecare dintre cuvintele ei mi-a străpuns inima de parcă ar fi fost câte un cui.

Eram destul de sigură că weekendul ei romantic prelungit nu mersese bine, fiindcă la întoarcere șefa mea era și mai răutăcioasă decât înainte. Purta aceeași mască liniștită ca de obicei, dar când am rămas numai noi două la ea în birou, a lovit „din greșeală” suportul de creioane și m-a pus să le adun eu pe toate de pe jos, apoi a scăpat din mână un dosar și mi-a cerut să strâng hârtiile care zburaseră peste tot. Nu puteam s-o acuz că

a făcut-o special. Până la urmă, cu toții avem momente de neîndemânare, dar eu am știut că n-a fost o întâmplare și cu siguranță o bucura să mă vadă în genunchi. Când am terminat de adunat toate actele din dosar mi s-a părut că era de-a dreptul jovială.

Mi-am dat seama că reușisem foarte repede să găsesc pe altcineva de care să mă tem.

— Se poartă în același fel agresiv, egoist și grandoman ca și Nick, îi spusese lui Susan în timpul ultimei noastre ședințe. Doar că ea se ascunde mai bine. E o narcisistă șireată. Doamne, câți nemernici ca ea sunt pe lumea asta?

— Prea mulți, a spus Susan pe un ton pe jumătate amuzat. Am auzit diferite statistici, dar aș putea să spun că trei până la cinci procente din populația lumii fie are puternice tendințe narcisistice, fie are chiar tulburări de personalitate. Am citit că trei pătrimi dintre ei sunt bărbați, dar cred că procentul e mai aproape de jumătate.

— Și cum să fac să nu mai fiu ca un magnet pentru oamenii ăștia? Întrebasem, ceea ce o făcuse pe Susan să zâmbească.

— Nu ești magnet pentru ei, Haven. Niciunul dintre noi nu poate să evite pe câte cineva așa din când în când, dar aș spune că tu ești mai pregătită decât sunt alții ca să le faci față.

Da, știam cum să mă port cu un narcisist. Nu trebuia să-i contrazici, trebuia să fii încântat de tot ce făceau și să nu pierzi nicio ocazie să-i lauzi și să-i flatezi. În esență, trebuia să te dezici de tine însuși în toate felurile posibile, până când nu-ți mai rămânea niciun pic de

demnitate, de respect de sine sau de suflet.

Vanessa nu s-a deranjat să ridice privirea atunci când eu am deschis ușa biroului ei.

— Aș vrea să bați înainte să intri, mi-a spus, în continuare atentă la ecranul calculatorului ei.

— Sigur.

Am ieșit, am bătut în tocul ușii, apoi am așteptat ca ea să-mi răspundă. Vanessa n-a spus nimic, ci a continuat să scrie la calculator. Am rămas pe loc două minute întregi înainte ca ea să facă o pauză și să îmi arunce o privire.

— Intră.

— Mulțumesc, am spus exagerat de politicos.

— Ia loc.

M-am așezat pe scaunul din fața biroului ei și am privit-o, așteptând. Nu era cinstit ca o femeie atât de rea ca ea să fie atât de frumoasă. Avea ochii rotunzi și luminoși, chipul oval și părul perfect așezat peste umeri.

— Aș vrea să faci ordine în zona de cafea și să cureți filtrul, mi-a spus Vanessa.

— L-am curățat ieri, am răspuns.

— Mă tem că trebuie curățat din nou. Cafeaua are un gust ciudat.

A ridicat din sprâncene și a adăugat:

— Doar dacă nu cumva simți că e sub demnitatea ta. N-aș vrea să te simți incomod, Haven.

— Nu e nicio problemă.

I-am zâmbit superficial și inofensiv.

— Nu mă deranjează. Mai e ceva?

— Da. Vreau să vorbim despre activitățile tale din

pauza de prânz.

Nu am răspuns, ci doar am privit-o cu un aer nevinovat.

— Ai făcut ceva cu locatarul cel nou, în apartamentul lui, în după-amiaza asta.

— I-am prezentat un decorator, am spus. M-a rugat el.

— Nu mi-ai cerut mie voie înainte.

— Nu mi-am dat seama că ar fi trebuit, am spus rar. A fost o favoare pentru el.

— Ei bine, eu am o regulă pe care ar fi trebuit să ți-o spun dinainte, Haven. Nu avem voie să devenim apropiați de locatarii din această clădire, fiindcă asta poate să ne creeze probleme și să ne împiedice să lucrăm eficient.

— Crede-mă că nu ar...

M-am oprit, luată prin surprindere.

— Nu e absolut *nimic* între mine și domnul Cates.

Probabil că o parte din consternarea pe care o simțeam a ajuns la Vanessa, fiindcă a părut foarte mulțumită. Chipul i s-a împlânzit, iar expresia ei s-a transformat într-una de îngrijorare maternă.

— Mă bucur să aud. Asta, fiindcă o persoană cu istoricul tău de relații nereușite ar putea să strice treburile pe aici.

— Eu...

Cu istoricul meu de relații nereușite? Avusesem una singură, o căsnicie. Îmi doream să-i amintesc Vanesei că și ea trecuse printr-un divorț, așa că nu era cazul să vorbească despre mine. Cumva, am reușit să tac, deși am roșit.

— Așadar, a continuat ea zâmbind blând, nu te mai vezi cu domnul Cates în privat, ne-am înțeles?

M-am uitat în ochii ei limpezi, la chipul ei fin, liniștit.

— Da, am șoptit. Altceva?

— De fapt, am observat că automatul de lângă sala de conferințe nu mai funcționează. Aș vrea să citești numărul de pe laterala lui și să suni ca să vină cineva să-l repare.

— Mă ocup imediat.

M-am forțat să zâmbesc.

— Pot să plec?

— Da.

Am ieșit din biroul ei și m-am dus să curăț filtrul de cafea, gândindu-mă cu hotărâre că o să pot să suport orice avea de gând să inventeze Vanessa Flint.

Capitolul 9

Avertismentul Vanesei, cel despre locatarii din clădirea de la 1800 Main, nu fusese necesar, fiindcă eu mă hotărâsem deja să iau aminte de părerea lui Todd despre Hardy. N-aveam de gând să mă apropiu de el. Bărbatul care avea să mă ajute să-mi revin după divorț, când și dacă găseam vreunul, nu trebuia să fie manipulator, cu ascunzișuri sau secrete. Voiam pe cineva căruia să-i fac față, cineva care să nu mă copleșească. Deși Hardy era cu numai șapte sau opt ani mai în vârstă decât mine, avea infinit mai multă

experiență în toate sensurile. Numai în materie de sex trecuse, cum spunea mătușa Gretchen, de prea multe ori pe la masa cu bunătați.

A doua zi după ce Hardy s-a mutat în apartamentul lui cel nou, am găsit pe biroul meu un pachet legat frumos cu o fundă roșie. Nu era ziua mea și nici vreo sărbătoare, așa că l-am privit nedumerită.

Kimmiie, care era chiar la marginea biroului meu, mi-a spus:

— L-a adus acum câteva minute un tip foarte simpatic, cu ochii albaștri, bine făcut și bronzat.

— Cred că era locatarul cel nou, am spus, apropiindu-mă de pachet de parcă ar fi fost o bombă cu ceas. Domnul Cates.

— Dacă el e genul de bărbat care dorește să locuiască aici, a răspuns Kimmiie, atunci n-o să renunț niciodată la slujba asta, chiar dacă n-o să mă mai plătească deloc.

— În locul tău aş sta departe de el.

M-am așezat la birou.

— Nu prea respectă femeile.

— Sper că nu, a răspuns ea.

I-am aruncat o privire distrată.

— L-a văzut Vanessa când a adus cadoul? Au făcut cunoștință?

Kimmiie a zâmbit larg.

— Nu doar că au făcut cunoștință, dar l-a și privit cu poftă, așa cum am făcut, de altfel, și eu și Samantha. A încercat din răspuțeri să afle ce e în pachet, dar n-a reușit.

Minuat, m-am gândit, ascunzând un oftat. Nu era nevoie să fii genial ca să-ți dai seama că urma să curăț

filtrul de cafea de cel puțin zece ori pe zi de atunci înainte.

— N-ai de gând să-l deschizi?

— Mai târziu, am spus.

Dumnezeu știa ce era în cutie. Aveam de gând să aștept și să-l despachetez când *rămâneam singură*.

— Haven, doar nu crezi că poți să scoți cadoul din birou fără să-i spui Vanesei ce este.

Deși Kimmie o plăcea pe șefa noastră, toată lumea știa că Vanessa trebuia să afle orice se întâmpla la noi în birou.

Am pus jos, pe podea, cutia împachetată. Era grea și din interior se auzea un zgomot metalic. Oare era vreun fel de aparat electrocasnic? Dă Doamne să nu fie vreo jucărie sexuală bizară.

— Nu sunt obligată, s-o las să-și bage nasul în viața mea personală.

— Sigur, a spus Kimmie, privindu-mă neconvinsă. Așteaptă doar să se întoarcă de la prânz. Viața ta personală o să reziste cât un cub de gheață pe plita încinsă.

Nu m-am mirat când Vanessa a venit direct la biroul meu după prânz. Era îmbrăcată într-un taior alb, cu o bluză roz deschis care se asorta cu oja și cu rujul discret. M-am crispat când ea s-a așezat pe jumătate pe biroul meu și m-a privit de sus.

— Am avut un oaspete cât ai lipsit, a spus. Se pare că tu și domnul Cates v-ați împrietenit.

— Sunt amabilă cu toți locatarii, am spus eu.

Șefa mea a părut amuzată.

— Și cu câți dintre ei îți faci cadouri, Haven?

Am privit-o fără să clipesc.

— Eu și domnul Cates nu ne facem cadouri.

— Atunci ce e asta? a întrebat, arătând spre cutia de lângă biroul meu.

— Presupun că e un gest de recunoștință, fiindcă i-am recomandat un decorator.

— Presupui? râse ea încet. Ei bine, hai să nu mai presupunem și să aflăm ce este.

M-am străduit să ascund disperarea pe care o simțeam.

— Sunt prea ocupată ca să mă ocup acum de asta. Am multe de...

— Dar întotdeauna există timp pentru cadouri, a spus Vanessa cu veselie. Hai, Haven, deschide-l.

Am blestemat-o în gând pe ea, m-am blestemat pe mine, dar mai ales pe Hardy Cates, care mă pusese în postura aceea. Am întins mâna după cutie și am ridicat-o în poală. Cum au auzit hârtia rupându-se, ceilalți angajați, inclusiv Kimmie, Rob și Phil, au apărut la intrarea în biroul meu. Aveam și public.

— Ia te uită, a spus Kimmie zâmbind larg, deschizi în sfârșit chestia aia.

Eu am rupt ambalajul cu un aer nefericit, l-am mototolit și l-am aruncat la gunoi. Cadoul, orice ar fi fost, era într-o cutie albă, simplă. Dacă era ceva stânjenitor, m-am gândit că o să-l omor pe Hardy Cates în mai puțin de o oră. Mi-am ținut respirația și am ridicat capacul. Înăuntru era o cutie roz, din plastic turnat, cu un bilet legat de mâner:

„Sper să-ți folosească, – H.”

— Sunt produse pentru baie? a întrebat Kimmie. Farduri? Bijuterii?

— Bijuterii, într-o cutie atât de mare?

Am desfăcut încuietorile argintii.

— Suntem în Texas, a răspuns Kimmie pe un ton rezonabil.

— Hai, m-a îndemnat Vanessa, văzând că ezit înainte să ridic capacul.

Am deschis cutia și un zâmbet pe care n-am putut să-l opresc mi-a apărut pe chip. Era un set de scule care conținea inclusiv un ciocan cu mâner roz, o ruletă, o șurubelniță și niște chei.

— O cutie de scule? a întrebat Kimmie nedumerită. Ei, ce să spun, ăsta chiar că e un cadou deosebit.

Chiar și Vanessa a părut dezamăgită. Cu siguranță că sperase să fie ceva scandalos, compromițător, sau cel puțin scump. Un set de scule nu indica în niciun caz o aventură fierbinte.

Din păcate pentru mine, cadoul și-a atins scopul mai bine decât ar fi făcut-o un camion de diamante, fiindcă însemna că Hardy Cates mă înțelegea într-un fel în care niciun alt bărbat n-o făcuse vreodată. Nici măcar Nick. Asta mă speria aproape la fel de mult pe cât mă bucura.

— Drăguț, am spus sec, întorcându-mă ca să-mi ascund obrajii îmbujorați.

Am închis cutia și am așezat-o pe podea, lângă birou. Vanessa a rămas cu mine după ce colegii mei s-au întors la lucru. Îi simțeam privirea în ceafă. Am ignorat-o, uitându-mă insistent la ecranul calculatorului, dar văzând prin el.

— Nu prea te pricepi la bărbați, așa e? am auzit-o

spunând pe un ton destul de scăzut ca nimeni altcineva să nu o audă. Eu l-aș fi convins să-mi facă un cadou mult mai frumos.

M-am străduit să mă conving pe mine însămi că singurul lucru de bun simț era să-i mulțumesc lui Hardy pentru cadou, așa că după cină, în acea seară, am urcat în apartamentul lui, sperând să nu-l găsesc acasă. Plănuiam să las o sticlă de vin și un bilet în pragul ușii și să evit orice contact cu el.

Când am ieșit din lift la etajul al optsprezecelea, l-am văzut pe Hardy apăsând butoanele panoului de securitate de la intrarea în casă. Tocmai venea de la sală, probabil cea de la centrul de fitness de la etajul șase, și purta pantaloni de trening și un tricou umed care i se lipise de corp. Era bine făcut, nu exagerat, ci atât cât să-ți dai seama că e puternic. Lucrat. Îi vedeam contururile mușchilor pe sub tricou, de-a lungul spatelui. Mânele tricoului erau perfect întinse peste bicepsii, iar părul de pe ceafă îi era încă umed. Toată pielea îi era acoperită de o peliculă de sudoare, semn al extenuării.

Era un mascul mare și cald, iar eu aproape că putem simți mirosul sărat, proaspăt și fierbinte al pielii lui. Am avut senzația că sunt împărțită între repulsie și dorință. Voiam să-i simt gustul, voiam să-l ating cu buzele, oriunde. Mai voiam și să fug în direcție opusă cât mai repede.

Am reușit să zâmbesc și am strâns sticla de vin la piept, iar el s-a răsucit ca să se uite peste umăr.

— Bună, a spus încet, privindu-mă în ochi.

— Bună.

Mi s-a părut că a durat absurd de mult timp până când am ajuns lângă el, de parcă holul se transformase într-o bandă rulantă care mergea în direcție opusă. Când m-am apropiat în sfârșit, i-am întins sticla cu o mișcare stânjenită.

— Mulțumesc, am spus, pentru cadou. Mi-a plăcut foarte mult.

El a deschis ușa și mi-a spus:

— Intră.

— Nu, mulțumesc. Voiam numai să-ți aduc asta...

Degetele ni s-au atins când a luat sticla, iar eu *mi-am* retras speriată mâna. Hardy a părut amuzat și în ochi i-a strălucit o provocare.

— Nu vrei să vezi cum e decorat apartamentul?

— Eu... Cred că pot să intru un minut.

L-am urmat înăuntru, și când a aprins lumina, aproape că am tresărit. Locul fusese transformat într-o oază rustică, dar sofisticată. Tonurile bogate ale lemnului și ale tapițeriei scoteau în evidență șirul lung de ferestre. Mobila era puțină – o canapea confortabilă, fotolii și un taburet jos, plat, din piele de culoarea caramelului. Pe unul dintre pereți fusese atârnat un tablou format din trei panouri, înfățișând o cireadă de vaci. Perfect.

— Oricât l-ai fi plătit pe Todd, i-am spus, mi se pare că a meritat.

— Așa mi-a spus și el.

Hardy i-a aruncat o privire apreciativă sticlei de vin.

— Napa. Un vin de munte. Îmi plac astea.

— Ai mers până la urmă la vreo degustare de vinuri?

am întrebat, roșind când mi-am amintit cum mă ridicase pe masa din pivniță și cum stătuse între...

— La câteva chiar.

A așezat sticla pe dulapul din bucătărie.

— Am învățat câte ceva pe ici, pe colo. N-am reușit să stăpânesc retro-olfacția.

— E o treabă foarte subtilă. Uneori funcționează dacă ții vinul în gură și-l lași să ajungă la temperatura corpului tău.

Hardy s-a apropiat, iar eu am uitat cu totul ce spuneam. Privirea mi-a fugit spre pielea bronzată de pe gâtul lui, la gropița umedă a claviculei.

— Așadar, am spus, trebuie să plec. Te las să faci un duș.

Ideea trupului său gol, puternic, scaldat de apa fierbinte, gândul la carnea tare și la energia controlată de sub ea, m-au făcut să mă pierd și mai mult cu firea.

— Dar n-ai văzut restul apartamentului, a spus Hardy.

— Sunt sigură că e minunat.

— Ar trebui să vezi măcar dormitorul.

În ochi îi juca o lumină poznașă. Mă tachina.

— Nu, mulțumesc.

Hardy s-a aplecat spre mine, puternic, masculin, și a pus o mână pe zidul din spatele meu.

— Ți-a spus vreodată cineva, a întrebat pe un ton de conversație, că ai ochii de aceeași culoare cu Dr Pepper?

Am râs, dezarmată.

— Ajungi departe cu astfel de replici?

A părut să se bucure că râd.

— Destul de departe, cu femeia potrivită.

— Eu nu sunt femeia potrivită.

— Tu și Todd... Sunteți prieteni de mult?

Am aprobat din cap.

— Din școala generală.

Sprâncenele întunecate i s-au apropiat într-o încruntătură.

— Ai ieșit vreodată cu el?

— Vrei să spui, la o întâlnire? Nu.

Expresia i s-a luminat, de parcă răspunsul meu i-ar fi lămurit o nedumerire.

— Deci e homosexual.

— Ei bine, nu. Todd e bisexual. A avut relații și cu bărbați, și cu femei. E deschis oricărei posibilități, fiindcă pentru el exteriorul unei persoane e numai un ambalaj. Dacă stai să te gândești, e un punct de vedere destul de liberal.

— Eu nu sunt liberal, a rostit Hardy pe un ton sec. Pe mine mă interesează numai ambalajele care includ sâni.

Privirea i-a coborât scurt spre pieptul meu, cu un interes care mi s-a părut cumva exagerat, dată fiind lipsa mea de volum. M-a privit din nou în ochi și-a rostit:

— Haven, mâine seară mă duc la un eveniment. Se redeschide un teatru...

— Harrisburg?

Teatrul de renume național fusese renovat timp de un an după ce nivelul subteran îi fusese inundat de revărsarea unui râu din apropiere. La redeschidere participau vedete locale și naționale, precum și elita politică și socială a Texasului.

— Merg cu Todd la eveniment.

— Unul dintre partenerii mei face o donație în numele companiei noastre, așa că am fost obligat să merg.

Am rămas cu impresia că Hardy voise să mă invite cu el, la o întâlnire. M-am simțit sufocată și mi s-a făcut foarte cald numai la acest gând. Nu eram pregătită să ies cu nimeni, și cu atât mai puțin cu el.

— Poate ne întâlnim acolo, am spus, încercând să par neafectată. Dacă nu se întâmplă să ne vedem, distracție plăcută.

— Și ție la fel.

— Bine. La revedere.

M-am răsucit și am încercat să deschid ușa, dar el a întins mâna pe lângă mine și a apucat clanța.

— Dă-mi voie mie.

Am așteptat speriată, neliniștită, pregătită să fug, dar Hardy a rămas nemișcat.

— Haven.

A așteptat până când m-am răsucit spre el, cu trupul paralel cu al lui, fără să-l ating. Atracția dintre noi era atât de puternică încât aproape că-i simțeam atingerea, greutatea, forța. N-am putut să nu mă întreb cum ar fi fost să mă culc cu el, dacă m-ar fi strivit, dacă ar fi fost dur sau blând.

După care, imediat, m-am întrebat dacă lovise vreodată vreo femeie. Nu puteam să-mi imaginez așa ceva. Nu vedeam mâinile acelea puternice făcând rău cuiva mai vulnerabil, spărgând vase de sânge, lăsând vânătăi. Nick mă învățase, însă, că și lucrurile inimaginabile erau posibile.

Când aveam să reușesc să adun destul curaj ca să mai

încerc o dată, n-avea să fie cu cineva excesiv de masculin. Poate, însă, de asta mă simțeam atât de atrasă de el, fiindcă știam că sentimente adevărate, o legătură reală, n-aveau cum să existe cu Hardy.

Am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui, fascinată de albastrul lor. Deși știam cât e de greșit, îmi venea să mă ascund la pieptul lui, să mă lipesc de trupul său puternic și să uit de toate, pur și simplu să respir și să am încredere în el.

— Rămâi, a spus Hardy pe un ton potolit, și bea vinul ăsta cu mine.

— Tu... Trebuie să faci un duș.

El a zâmbit leneș.

— Poți să mi te alături.

— Sigur, am spus pe un ton ofensat, în timp ce prin minte mi se perindau imagini ale pielii sale ude. De parcă aș face vreodată așa ceva.

Hardy a deschis ușa și m-a lăsat să scap.

— Ar fi fost distractiv, a strigat după mine, în timp ce mă îndepărtam pe coridor.

A trebuit să-mi ascund un zâmbet și n-am îndrăznit să mă uit înapoi.

În acea noapte n-am dormit bine, somnul mi-a fost mereu întrerupt de vise, iar de dimineață m-am trezit cu o senzație de incomod și cu o dispoziție proastă. Atunci mi-am dat seama că aproape toate întâlnirile mele cu Hardy Cates erau ca un fel de preludiu.

„O experiență de cinci stele” era tema serii, iar la petrecere erau invitați muzicieni și cântăreți care să aducă un omagiu fraților Gershwin. Cel puțin cinci sute

de oameni erau înăuntrul clădirii în care răsunau tonuri plăcute de jazz. Gershwin era alegerea perfectă pentru acea seară, fiindcă amintea de plăceri spontane, alăturate parcă din greșeală.

Teatrul Harrisburg era format din două săli, cea de sus, înaltă cât patru etaje, dedicată în special spectacolelor grandioase. Cea de jos, însă, mi se părea mai interesantă, fiindcă avea o scenă formată din mai multe părți, așezate pe o podea segmentată și ridicate de un sistem pneumatic de susținere, în așa fel încât să poată fi mutate de-a lungul și de-a latul încăperii, în orice formă era nevoie pentru spectacol. Și pereții erau segmentați, permițând la rândul lor rearanjarea după cum dicta piesa.

Deși Todd nu mă atrăgea deloc, îmi plăcea să-l văd îmbrăcat în costum. Judecând după felul în care era privit, și ceilalți îi apreciau ținuta. Era subțire, cu înfățișare de felină, iar costumul se așeza frumos pe trupul său elegant.

Todd mă dusesse la cumpărături și-mi alesese rochia, simplă, neagră, strâmtă, cu decolteu adânc și bretele negre din catifea. Modelul era foarte decent în partea din față, dar la spate era atât de decupat încât nu puteam să port nimic pe dedesubt.

— Asta e partea bună când nu ai sânii mari, îmi spusese Todd. Nu ai nevoie de sutien ca să arăți bine.

— Nu-mi fac griji pentru partea din față, răspusesem, și nici dacă am sau nu sânii destul de ridicați. Ce mă sperie e că simt briza în locuri pe unde nu ajunge de obicei soarele.

Todd mă inspectase din spate și mă asigurase că nu

mi se vedea posteriorul. Nimic n-avea să se vadă, spusese, atâta vreme cât nu se așeza nimeni deasupra mea și nu se uita direct în jos.

După cum mă așteptam, majoritatea familiei mele era acolo, inclusiv tata, Liberty și toți cei trei frați ai mei. Cumnata mea era minunată, îmbrăcată într-o rochie din mătase roșie care-i cuprindea strălucind trupul voluptos.

— Nu pot să-mi iau ochii de la soția ta, îi spuse Todd lui Gage. Parcă m-aș uita la foc.

Gage a zâmbit larg și a cuprins-o pe Liberty cu brațul pe după mijloc. Orchestra a început să cânte „Embraceable You”, iar soția lui a ridicat privirea spre el.

— Vrei să dansezi, a rostit fratele meu, interpretând corect privirea ei, iar ea a aprobat din cap.

Gage a luat-o de mână și a murmurat pe un ton scăzut, care a făcut-o să roșească.

— Atunci hai să mergem.

Degetele li s-au împletit ușor în timp ce se îndepărtau.

— Te-a dresat bine, băiete, a strigat Todd în urma lor, apoi s-a așezat lângă mine și Jack. De cealaltă parte a mesei se desfășura o paradă nesfârșită de oameni veniți să-l salute pe tata.

— E foarte potrivită pentru el, a comentat Jack, uitându-se la Liberty, care acum dansa cu fratele nostru. S-a relaxat mult de când s-au căsătorit, și nu credeam că o să-l văd pe Gage atât de înnebunit după cineva.

I-am zâmbit larg și am răspuns:

— Așa o să fii și tu. Într-o bună zi o să cunoști pe

cineva și o să simți că te-ai lovit la cap.

— Eu simt asta în fiecare sâmbătă seara, m-a informat Jack.

— Partenera ta din seara asta e foarte atrăgătoare, i-a spus Todd, în timp ce iubita actuală a lui Jack se apropia de masa noastră, înapoi de la toaletă.

— Cum o cheamă? E Heidi?

Jack a pălit.

— Nu. Te rog să nu-i spui așa. E Lola. Ea și Heidi s-au certat săptămâna trecută în văzul tuturor.

— De ce? am întrebat, apoi am dat ochii peste cap când am văzut expresia vinovată de pe chipul fratelui meu. Nu contează. Nu vreau să știu.

— Probabil că ar mai fi ceva ce n-o să vrei să știi, mi-a spus Todd.

Drept răspuns la privirea mea nedumerită, el a făcut semn din cap spre cealaltă parte a mesei, acolo unde trona tata, încă asediat de admiratori. Mi s-a strâns inima când l-am văzut pe Hardy Cates dând mâna cu el. Hardy nu purta costumul cu ușurința nepăsătoare a unui aristocrat, ci cu nerăbdarea abia stăpânită a cuiva care ar fi preferat o bere rece cu prietenii. Părea legat, constrâns să poarte haine civilizate, și semăna mai mult decât oricând altcândva cu o adevărată forță a naturii.

Tata tocmai îi arunca o privire suspicioasă, plină de interes. Ca de obicei, subtil precum un topor. Și, tot ca de obicei, toată lumea își ținu respirația când el vorbe:

— Ai de gând să ne faci necazuri? întrebă tata pe un ton amabil. Încerci să ne tragi pe sfoară?

Hardy l-a privit direct, un tânăr lipsit de scrupule dând piept cu un vârstnic la fel de lipsit de scrupule.

— Nu, domnule.

Un zâmbet discret a apărut pe buzele lui Hardy.

— Nu doar familia Travis vrea să locuiască la etajul cel mai de sus.

Nu a trebuit să mă uit la chipul tatei ca să știu că i-a plăcut replica aceea la nebunie. Pe de altă parte, nu era el genul care să nu-și plătească polițele.

— Bine, i-a spus lui Hardy. L-ai salutat pe dulăul cel bătrân, acum poți să pleci.

— Mulțumesc, dar nu sunteți dumneavoastră cel pe care am venit să-l salut.

Și Hardy s-a uitat la mine.

Mi se făcea curte de față cu familia mea. I-am aruncat lui Todd o privire speriată, rugându-l pe tăcute să-mi dea o mână de ajutor, însă el se bucura prea tare de spectacol.

În timp ce toată familia s-a răsucit spre mine, eu i-am întors privirea lui Hardy și, pe un ton cât de normal am reușit, ham spus:

— Bună seara, domnule Cates. Vă simțiți bine?

— Sper să mă simt, da.

Cuvintele acelea ascundeau o mulțime de înțelesuri.

— Cates, a spus Jack, ridicându-se și bătându-l pe Hardy pe umăr, ce-ar fi să mergem să bem o bere la bar?

Hardy nu s-a clintit.

— Nu, mulțumesc.

— Fac cinste. Insist.

De parcă lucrurile nu erau destul de rele și așa, Gage și Liberty se întorseseră la masă, iar fratele meu, care era foarte posesiv cu soția sa, i-a aruncat lui Hardy o

privire amenințătoare.

Liberty l-a apucat de mână și a strâns.

— Hardy, a rostit apoi, zâmbind calm, nu ne-am văzut de ceva vreme. Ce mai faci?

— Foarte bine. Tu?

— Minunat, a răspuns Liberty. Avem un băiețel, pe Matthew.

— Auzisem, da. Felicitări.

Gage îl privea pe Hardy într-un fel care îmi dădea fiori.

— Ce vrei? a întrebat pe un ton scăzut.

Hardy s-a întors spre mine și m-a privit fără să clipească, apoi a răspuns:

— Vreau să dansez cu sora ta.

Înainte ca eu să apuc să răspund, Gage a spus:

— În niciun caz.

Jack, aproape simultan, a rostit și el:

— Nu prea cred.

Tata m-a privit din cealaltă parte a mesei și a ridicat din sprâncene. Exact în acel moment, Joe, celălalt frate al nostru, a ales să vină în spatele scaunului meu și să-mi atingă protector umărul.

— E vreo problemă? a întrebat adresându-ni-se tuturor.

Mi s-a părut că bărbații din familia mea mă sufocă, atât de hotărâți să mă apere încât nici măcar nu le trecea prin cap să-mi ceară părerea. M-am retras de lângă Joe.

— Nu, nicio problemă, i-am spus. Domnul Cates m-a invitat doar să dansez cu el, iar eu o să...

— Nici într-un caz, a rostit Joe, punându-și din nou

mâna pe umărul meu.

Iritată, l-am împuns cu cotul.

— Nu ți-am cerut părerea.

— Poate că ar trebui, a răspuns el ca pentru sine, privindu-mă apăsător. Trebuie să-ți spun ceva, Haven.

— Mai târziu, am rostit, extrem de stânjenită.

Începuserăm un mic scandal, și lumea se uita la noi.

— Acum, a insistat Joe.

L-am privit nevenindu-mi să cred ce aud.

— Pentru Dumnezeu, am spus, chiar și pentru o familie de texani înnebuniți să dețină controlul, ce se întâmplă aici e ridicol.

Hardy a făcut o grimasă nemulțumită.

— Cât ți-neți voi o ședință ca să decideți dacă ai sau nu voie să dansezi, mi-a spus, eu o să aștept la bar.

S-a îndepărtat, iar eu i-am aruncat o privire plină de reproș lui Joe, care era, de obicei, acela dintre ei care intervenea cel mai puțin în viața mea personală. Sigur, asta nu însemna mare lucru, dar chiar și așa...

— Ne scuzați, le-a spus el celorlalți, apoi m-a condus mai departe de masă.

— Ce e? am întrebat în șoaptă, dar destul de apăsător, în timp ce ne îndepărtam prin mulțime. Ce mare lucru dacă dansez cu Hardy Cates?

— Bărbatul ăla nu-i bun pentru tine, a rostit Joe pe un ton calm. Toată lumea știe asta. Când ai atâția dintre care să alegi, ce rost are să te uiți tocmai la el? Ești chiar atât de hotărâtă să superi pe toată lumea din familie?

— Să-ți dau o veste, Joe. Există lucruri pe lumea asta pe care eu le decid fără să iau în considerare toată familia înainte.

— Ai dreptate, a răspuns după o clipă, dar tot n-am de gând să tac dacă te văd îndreptându-te spre un alt bărbat nepotrivit. Nu, dacă am ocazia să te avertizez dinainte.

— Orice fac sau nu fac cu Hardy Cates e treaba mea, am spus. Îmi asum consecințele.

— Bine. Atâta vreme cât înțelegi că există marele risc ca el să se folosească de tine.

I-am aruncat o privire supărată.

— De ce spui asta?

— Acum doi ani, la puțină vreme după ce te-ai măritat, am fost chemat să fac fotografiile pentru „Texas Monthly”, ca să ilustreze un articol despre Cates. Și asta la cererea lui. Mi-am petrecut mare parte din zi cu el și am vorbit despre multe lucruri, dar mi-am dat seama spre finalul ședinței foto că tot ce vorbeam, fiecare fir al conversației, ducea la aceeași persoană. Îmi tot puneam întrebări, căuta să afle lucruri, voia detalii intime...

— Despre Liberty, am spus supărată.

— Ba pe naiba. Nu despre Liberty. Despre tine.

— Poftim? am rostit cu un glas pierdut.

— Mi-a spus că v-ați cunoscut la nuntă.

Mi s-a părut că inima mi se oprește.

— Ți-a spus cum?

— Nu, dar l-ai impresionat, ca să nu spun mai mult. I-am explicat clar că nu are ce să caute în prejma ta. I-am zis că ești măritată, deși asta n-a părut să conteze nici cât negru sub unghie pentru el. Voia să afle mai multe. Chiar și atunci am avut un sentiment neplăcut legat de asta.

Joe a tăcut și m-a privit cu ochii săi la fel de căprui ca

ai mei.

— Acum tu îți revii după un divorț, ești vulnerabilă, iar el vrea să profite de tine.

— Nu vrea să profite de mine. M-a invitat doar la dans.

— Vrea să profite de tine, a repetat Joe pe un ton ferm. Dintre toate femeile din sala asta, el la tine a venit. De ce crezi că a făcut asta, Haven?

— M-a străbătut un fior rece. *Rahat*. Poate că iar eram femeia care transmitea semnale de slăbiciune. Poate că atracția pe care o simțeam pentru Hardy era un fel de masochism autodistructiv.

— Are el vreun plan, a continuat Joe. Vrea să-și lase urma, să se răzbune pe familia noastră, să obțină ceva de la noi, și nu-l deranjează să se folosească de tine, fiindcă și-a dat seama că te atrag bărbații cu care familia ta nu e de acord.

— Dar nu-i adevărat, am protestat.

— Eu cred că e.

Joe și-a trecut mâna prin păr cu o expresie exasperată.

— Pentru Dumnezeu, Haven, găsește pe altcineva. Dacă vrei să cunoști bărbați, eu știu o mulțime de...

— Nu, am spus ursuză, nu vreau să cunosc pe nimeni.

— Atunci hai să ne întoarcem la masă.

Am clătinat din cap. Ideea să mă întorc la masă precum un copil dojenit mi se părea de nesuportat.

— Vrei să dansezi? a întrebat Joe, făcându-mă să zâmbesc descurajată.

— Cu fratele meu? Nu. Ar fi prea patetic. Ca să nu mai spun că ție nu-ți place să dansezi.

— Asta așa e, a răspuns el ușurat.

— Mă duc la toaletă, să-mi refac machiajul, am spus.

Mă întorc la masă în câteva minute.

După ce Joe m-a lăsat singură, m-am plimbat neconsolată prin încăpere. N-ar fi trebuit să merg la deschiderea teatrului. Ar fi trebuit să rămân acasă. Aveam nevoie să mă gândesc, mai ales la motivul pentru care, în ciuda a ceea ce gândeam și a părerii familiei mele, mă simțeam în continuare atrasă de Hardy Cates.

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că mă apropii de bar.

N-a fost greu să-l găsesc pe Hardy, care era atât de înalt și de bine făcut. Se sprijinea de bar, cu un pahar în mână. Vorbea cu cineva, deși nu vedeam cu cine de umărul lui. M-am apropiat nesigură, aplecând capul ca să încerc să-mi dau seama cine-i e interlocutor.

Vorbea cu o femeie, bineînțeles. Nici nu se putea ca un bărbat care arăta ca el să nu atragă atenția femeilor. Cea cu care vorbea era subțire, cu bust generos, și îmbrăcată într-o rochie strălucitoare, aurie. Asta, împreună cu părul blond, o făcea să arate ca un adevărat trofeu.

M-am crispat când i-am văzut chipul.

— Bună, Vanessa, am spus pe un ton pierdut.

Capitolul 10

Vanessa Flint mi-a aruncat o privire pe care o cunoșteam prea bine, una care spunea că nu vrea să fie întreruptă.

— Haven, cât mă bucur să te văd! Te distrezi?

— Nici nu pot să-ți spun cât de mult, am răspuns.

Nu era noaptea mea. Dintre toate femeile cu care ar fi putut să fie Hardy, trebuia să fie șefa mea din iad. Soarta încerca să-mi transmită că nu puteam să fiu cu el. Hardy a lăsat paharul pe bar.

— Haven...

— Bună seara, domnule Cates, am spus pe un ton rece. Să aveți o noapte frumoasă împreună. Eu tocmai plecam.

Fără să le dau ocazia să reacționeze, m-am întors și mi-am făcut loc prin mulțime. Mi-era rău și eram albă la față de furie. Familia mea avea dreptate în privința lui Hardy, care era un gen de problemă de care eu n-aveam nevoie.

Ajunsesem la jumătatea sălii când l-am simțit apropiindu-se și atingându-mi brațul. M-am crispat și m-am răsucit spre el. Avea chipul dur precum o bucată de granit.

— Întoarce-te la Vanessa, i-am spus. Dacă o să creadă că te-am luat de lângă ea o să mă pună să fac curat în baia de la birou o săptămână.

— Nu eram cu ea. Nu făceam decât să beau ceva.

Trebuia să aștept singur, într-un colț, până când tu te hotărăi?

— Nu într-un colț, nu.

I-am aruncat o privire supărată.

— Ai fi putut să aștepți cinci minute înainte să găsești pe cineva care să mă înlocuiască.

— Nu te înlocuia. Te așteptam pe tine. Și ți-a luat mult mai mult de cinci minute să te decizi dacă vrei să dansezi cu mine. N-am de gând să accept așa ceva de la tine și de la familia ta, Haven.

— La cum te-ai purtat nu demult, e de așteptat. Ce-ai vrea? Flori, o paradă? Au tot dreptul să-ți pună la îndoială motivele.,

— Dar tu? Care crezi că-mi sunt motivele?

— Nu cred că vrei să-ți răspund în fața tuturor oamenilor ăștora.

— Atunci hai să mergem undeva unde să fim numai noi doi, a rostit el printre dinți, fiindcă am de gând să primesc un răspuns, fir-ar să fie!

— Bine.

Mintea mi s-a golit, înghețată de panică, și l-am lăsat să mă apuce de încheietură. Ultima dată când mă atinsese un bărbat furios ajunsesem la spital. Atingerea lui, însă, deși era fermă, nu îmi provoca durere. M-am chinuit să mă calmez și să merg cu el prin mulțime.

O cântăreață intona „Summertime”, iar melodia întunecată, de atmosferă, ne învăluia ca un fum.

Am mers amețită în urma lui, pe lângă lumea adunată în foaier. Am ajuns la un set de uși, dar a trebuit să ne oprim, fiindcă ne stătea cineva în cale. Gage. Ochii lui străluceau de furie în timp ce ne măsura, observând

toate detaliile, inclusiv felul în care Hardy mă ținea de încheietură.

— Ai nevoie de mine? a întrebat fratele meu pe un ton scăzut.

Hardy părea gata să omoare pe cineva.

— N-a pățit nimic.

Fratele meu nu i-a dat atenție și a continuat să mă privească. Am simțit un val de recunoștință când am înțeles cât de greu trebuia să-i fi fost să mă lase să plec cu un bărbat pe care-l disprețuia. Gage știa că eu decideam, dar era alături de mine, ca să mă ajute dacă aveam nevoie.

— E în regulă, i-am spus. Nu am nevoie de ajutor.

Fratele meu a dat din cap, deși era clar că face un efort ca să nu se amestece. Ne-am îndepărtat, în timp ce el se uita în urma mea de parcă m-ar fi văzut plecând cu Lucifer însuși. Știam că Gage se temea pentru mine și că nu avea încredere în Hardy Cates.

De fapt, dacă mă gândeam mai bine, nici eu nu aveam încredere în el. Hardy m-a tras după el pe ușă, apoi după un colț, din ce în ce mai departe în clădire, până când ne-am oprit pe o scară de serviciu care mirosea a beton, a metal și a întuneric umed. Nu se auzea nimic în afara unui picurat și a răsuflărilor noastre întretăiate. De undeva de deasupra strălucea o lumină fluorescentă, nesigură.

Hardy s-a oprit în fața mea, părând imens și întunecat pe fundalul de beton.

— Acum, s-a răstit, spune-mi ce nu voiai să spui în sala de teatru.

Am decis să nu mă cenzurez.

— Cred că, dacă n-aș face parte din familia Travis, n-ai da nici doi bani pe mine.. Cred că vrei să-i arăți fratelui meu, Gage, că indiferent dacă el e cu Liberty, tu tot o să te răzbuni, culcându-te cu sora lui. Cred că ai mai multe planuri ascunse decât recunoști chiar și față de tine însuși. Cred că...

M-am oprit și am scos un sunet speriat când el m-a apucat și m-a tras spre el. Un sentiment de nestăpânit m-a cuprins, un amestec de teamă, furie și, incredibil, dorință.

— Greșit, s-a răstit el pe un ton tivit cu dispreț. Nu sunt atât de complicat, Haven. Adevărul e că te-am vrut de când te-am cunoscut în pivnița aia nenorocită. Mi-au plăcut mai mult alea cinci minute decât orice alt timp petrecut cu oricare altă femeie de până atunci și de atunci încoace. Nu am niciun plan secret împotriva familiei tale, Haven. Nu ascund nimic. Pur și simplu aș vrea să facem dragoste până uiți de tine.

Șocul se citea pe fața mea. Eram ofensată. Înainte să pot să rostesc câteva silabe coerente, Hardy m-a sărutat. L-am împins, iar el s-a oprit, a rostit încet ceva probabil obscen, dar n-am înțeles prea bine din cauza pulsului care-mi gonia nebunește.

Mi-a apucat capul în palme, cu degetele desfăcute, și m-a sărutat din nou. Gustul și căldura lui mi s-au părut insuportabil de dulci în timp ce îmi explora gura cu limba. Plăcerea m-a cuprins violent, cu o sete egală cu a lui, făcându-mă să simt că iau foc. M-am deschis, tremurând atât de tare încât abia dacă mai puteam să stau în picioare. El m-a cuprins cu un braț, ca să mă apere de peretele rece din beton, iar cu cealaltă mână a

început să mă mângâie. L-am sărutat și eu, făcând cu limba același mișcări pe care le făcea și el. Simțeam atât de multe lucruri deodată... Pierdeam controlul.

Gura lui s-a desprins de gura mea și Hardy a început să mă sărute pe gât. Asprimea obrazului său bărbierit mi-a trimis fiori de plăcere pe șira spinării. L-am auzit spunând ceva despre cum, dacă tot am mers la o facultate scumpă, ar trebui să fiu destul de isteță încât să-mi dau seama când un bărbat vrea să se culce cu mine. Doar că el a folosit cuvinte mult mai indecente.

— Nu sunt un domn, a continuat apucându-mi soldurile, atingându-mi pielea cu respirația sa fierbinte. Nu pot să te conving să te culci cu mine vorbindu-ți frumos și fiind manierat. Nu pot să-ți spun decât că te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe oricine altcineva. Aș încălca orice lege ca să te am. Dacă ai fi mers cu mine în noaptea în care ne-am cunoscut, te-aș fi dus la Galveston și te-aș fi ținut acolo o săptămână. Și m-aș fi asigurat că nu vrei să mai pleci.

Hardy a încordat brațul cu care-mi sprijinea spatele și m-a făcut să mă arcuiesc spre el. Mi-am dat seama atunci că-mi trăsese deja rochia la o parte și-mi dezgolise un sân. L-a cuprins în palmă, iar cu degetul mare a început să-mi mângâie sfârcul, până când acesta s-a strâns și s-a colorat într-un roșu aprins. S-a aplecat și l-a atins cu limba, iar eu m-am ridicat spre el, suspinând, când am simțit că-mi cuprinde sfârcul între buze și strânge, apoi trage ritmic, trimițându-mi valuri de plăcere prin tot corpul, l-am apucat capul cu palmele și mi-au dat lacrimile de plăcere.

El s-a ridicat și m-a sărutat din nou, amețindu-mă ca

după un drog.

— Lasă-mă în patul tău, a spus. Facem dragoste cum vrei tu. Mult, încet, cu forță, tandru... încerc s-o fac și ca un adevărat domn, dacă vrei și asta-ți place. Crezi că te vreau fiindcă ești cine ești? Aș vrea să fii oricine, numai cineva din familia Travis nu. Cei ca tine m-au privit întotdeauna de sus.

— Eu n-am făcut asta niciodată, m-am răstit, tremurând de frustrare și dorință. Dacă ai fi știut ceva despre mine, n-ai fi gândit așa.

— Atunci care e problema? a întrebat guturai. Fostul tău soț? Încă mai tii la el?

— Nu.

L-am apucat de marginile sacoului, strângând între degete materialul fin.

— Spune-mi că nu mă vrei. Spune-mi, și te las naibii în pace.

— Nu mă pricep la asta, am izbucnit. Doamne, nu-i evident? Singurul cu care m-am culcat a fost Nick. Nu pot să mă port ca și cum n-ar fi mare lucru.

Nu intenționasem să recunosc asta, dar eram lipsită de apărare, cu garda jos, și mă temeam că n-aș fi putut să rezist dacă Hardy avea să mă rănească. În mintea mea, sexul, durerea și frica se amestecau.

Hardy a rămas nemișcat câteva clipe, apoi, deodată, totul s-a schimbat. Mi-a ridicat bărbia și mi-a sprijinit capul în palma lui. Albastrul ochilor lui se distingea chiar și prin întuneric. Încet, atingerea sa a devenit mai blândă, protectoare, și cu mâna liberă a început să îmi mângâie pielea înfiorată de pe braț. Mi-am dat seama că era șocat. Nu-i trecuse prin cap că se putea să fiu atât de

lipsită de experiență încât să nu știu ce trebuie să fac.

— Haven...

Blândețea din glasul lui m-a făcut să tremur și mai tare.

— N-am știut. Credeam că...

— Că sunt o răsfățată din River Oaks? O snoabă...

— Ssst.

— Dar eu...

— Taci.

Am tăcut și l-am lăsat să mă țină în brațe. Eram ascunsă cu totul, lipită de pieptul lui puternic. O parte din mine voia să scape, dar cealaltă parte își dorea asta, să fie îmbrățișată, atinsă. Mi-a mângâiat părul, cu vârfurile degetelor atingându-mi ușor creștetul. Am simțit că se topește ceva în mine, un fel de tensiune pe care-o purtasem până atunci.

Ne-am legănat puțin, de parcă senzațiile ar fi fost un curent oceanic care ne împingea. Hardy m-a sărutat pe gât, iar eu m-am răsucit și i-am găsit buzele, iar el mi-a dat ce-mi doream, m-a sărutat cu o sete stăpânită până când genunchii mi s-au înmuiat și am simțit că amețesc. Avea un braț puternic în jurul meu, mă susținea, mă apăra. Cu mâna liberă mi-a apucat marginea rochiei, ridicând încet materialul.

Am tresărit când mâna lui mi-a cuprins șoldul gol. M-a sărutat pe gât și mi-a șoptit lucruri abia auzite, vorbe de alint, asigurări menite să mă liniștească în timp ce el îmi desfăcea coapsele. M-a atins cu tandrețe, apoi a început să mă mângâie cu un deget, în cercuri din ce în ce mai mici, până când a ajuns la centru. M-am mișcat puțin, fără scăpare, în timp ce el a continuat să

mă mângâie în locul acela care pulsa, iar și iar, și de fiecare dată când degetul lui bătătorit mă atingea, dintre buzele mele se auzeau suspine de plăcere.

M-am topit la pieptul lui, gemând, copleșită de dorință. Am răsucit gura spre gura lui și l-am lăsat să mă sărute cât voia de adânc, bucurându-mă de mișcările agresive ale limbii lui. Hardy a luat mâna de pe mine și a început să-și desfacă pantalonii, iar în acel moment a început dezastrul.,

L-am simțit, puternic și tare, și toată plăcerea a dispărut. Ca prin farmec. Deodată nu mai puteam să văd, aud și simt decât acea ultimă dată cu Nick, durerea ascuțită, mișcările lui brutale, ușurate numai de umezeala sângeului meu. Am simțit un val de greață, iar trupul masculin de lângă mine mi s-a părut revoltător, greutatea lui, de nesuportat, și am început să mă zbat, fără să mai pot să mă gândesc la nimic.

— Nu, am rostit întretăiat, zbatându-mă să scap, împingându-l cu toată forța. Nu! Nu vreau. Nu vreau. Eu...

M-am oprit și mi-am mușcat buza, dându-mi seama că vocea mea avea un ecou puternic.

— Ce s-a întâmplat?’ l-am auzit pe Hardy întrebând printre răsufări întretăiate.

Tremuram, ostilă, cu fiecare celulă din corp pregătită să se apere.

— Lasă-mă în pace, m-am răstit, la mâinile de pe mine.

M-am chinuit să-mi trag rochia la loc, cu degetele tremurând violent.

— Haven, a rostit el pe un ton gutural. Te-am rănit?

Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place să fac sex în locuri publice, am spus cu răceală, îndreptându-mă spre ușă.

Dacă m-ar fi atins din nou, m-aș fi dezintegrat, aș fi înnebunit.

— Și nu-mi place să fiu forțată.

— Nu te-am forțat deloc. Ai vrut.

— Nu te flata singur, Hardy.

Era îmbujorat, periculos de aprins și foarte furios, încet, a început să se îmbrace la loc. Când a vorbit din nou, vocea îi era scăzută și controlată.

— Există un cuvânt, Haven, pentru femeile care fac ce faci tu.

— Sunt convinsă că știi o mulțime de cuvinte interesante, i-am spus. Poate că ar trebui să te duci să i le spui altcuiva.

Înainte să apuce să-mi răspundă, am fugit de pe scara de serviciu ca un deținut evadat din închisoare. Am reușit, cumva, să ajung înapoi la sala de teatru de la parter, unde m-au înconjurat muzica și râsetele invitaților, îmi dădusem seama cât de tulburată eram de ceea ce mi se întâmplase și asta mă speria. Nu puteam să suport sexul cu un bărbat de care mă simțeam atrasă. Mă simțeam umilită de felul în care tocmai mă purtasem. Hardy nu avea de ales, îl forțasem să creadă că sunt o nemernică, o femeie care nu voia decât să-l provoace. N-avea să mai vrea să mă vadă vreodată. Gândul acesta ma făcut să mă simt oarecum ușurată, dar în același timp m-a făcut să-mi vină să plâng.

Todd m-a găsit imediat. Vorbea cu un bărbat la bar și se uita în jur când m-a văzut intrând. S-a apropiat de

mine, atent la paloarea mea și la buzele puțin umflate de săruturi.

— Arăți de parcă tocmai ți-ai fi petrecut noaptea cu echipa Dallas Cowboys, mi-a spus. Și cu echipa, și cu rezervele.

— Te rog, îmi chemi un taxi? am șoptit.

În ochii lui verzi-albăstrui a apărut o urmă de îngrijorare.

— Te duc eu acasă, scumpo. Hai, sprijină-te de mine.

Am tresărit când a încercat să mă cuprindă pe după umeri.

— Bine, a continuat pe un ton plăcut, de parcă n-ar fi observat reacția mea bizară, atunci ce-ar fi să mă iei de braț și să ieșim pe ușa din spate?

M-a condus la 1800 Main cu BMW-ul lui Coupe, fără să mă întrebe nimic și păstrând tăcerea confortabilă până când am ajuns la apartamentul meu de la etajul șapte. Îl decorase cu un amestec de mobilă antică și câteva dintre piesele construite chiar de el. Culorile deschise, alb și bej, erau scoase în evidență de lemnul învechit, închis la culoare. Todd adăugase și câteva note discrete de neobișnuit. Acoperise, de pildă, partea din interior a ușii de la intrare cu un panou din bambus.

Prietenul meu m-a privit, așa nefericită cum trebuie că păream, și a luat pătura verde de pe canapea, apoi ma înfășurat în ea. M-am ghemuit într-un colț al canapelei și mi-am strâns picioarele sub mine, ca să-i fac și lui loc.

— Cred că a fost un dans pe cinste, a spus Todd în timp ce-și desfăcea papionul, pe care l-a lăsat să atârne la gât

S-a așezat lângă mine cu grația unei feline.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am dansat, am spus amorțită.

— Nu?

— M-a dus într-un colț întunecat. O scară de serviciu.

— Doar ca să mă bucur și eu, spune-mi, se pricepe?

Am simțit cum roșesc.

— Atât de bun? a întrebat Todd.

Am râs tremurat. Nu eram sigură că pot să vorbesc despre asta.

— Știi cum, când cineva te sărută, îți dai seama dacă e doar un pas spre altceva? De parcă abia așteaptă să se termine? Ei bine, Hardy sărută de parcă e singurul lucru pe care vrea să-l facă. Fiecare sărut e ca o partidă întreagă de sex.

Am închis o clipă ochii, amintindu-mi.

— Și e genul care îți cuprinde obraji în palme.

— Mmm, îmi place. Și ce s-a întâmplat? V-a găsit vreunul din frații tăi?

— Nu. Eu am fost. Am stricat totul. Am cedat nervos în mijlocul acțiunii.

A urmat o tăcere prelungă.

— Cum adică ai cedat nervos? Ce ai... Haven, lasă mâinile jos și uită-te la mine. Sunt eu, Todd. Spune-o și gata.

— M-am speriat. Mai mult decât atât. L-am împins la o parte și am fugit cât am putut de repede.,

— Te-ai speriat? De ce?

— L-am simțit, știi...

Todd mi-a aruncat o privire sardonică, văzând că ezit.

— Erectția? mi-a sugerat. Bijuteriile? Acadeaua?

Momeala? Hai, Haven, să nu vorbim despre asta ca doi pudibonzi.

Am făcut o grimasă nemulțumită.

— Conversațiile mele nu includ, de obicei, subiectul erecțiilor.

— Foarte rău, a răspuns el. Toate conversațiile bune sunt despre asta. Continuă, scumpo.

Am respirat adânc.

— În timp ce ne sărutam, i-am simțit erecția, și toată dorința a dispărut. Poc! După ce-am suferit cu Nick, mi-a amintit de tot felul de lucruri rele.

— Ce ai suferit cu el? a întrebat Todd încet. Nu mi-ai spus niciodată, deși eu am bănuțit câte ceva.

— În noaptea în care l-am părăsit pe Nick...

Mi-am întors privirea de la prietenul meu și m-am forțat să continui:

— Am făcut sex mai dur.

— Sex mai dur? a întrebat el. Sau a fost viol?

— Nu știu.

Simțeam că mă înec în rușine.

— Eram căsătoriți, dar n-am vrut să mă culc cu el și m-a obligat, așa că...

— A fost viol, a rostit Todd pe un ton sec. Nu contează dacă erați sau nu căsătoriți. Dacă tu nu vrei și cineva te forțează, e viol. Sfinte Sisoe, ce mi-ar plăcea să-l omor pe nemernic!

Chipul lui Todd se întunecase de furie. Nu-l mai văzusem niciodată așa. S-a uitat la mine și expresia i sa schimbat.

— Haven, scumpa mea, știi că, dacă o femeie e foarte, foarte aprinsă, nu doare. Mai ales dacă bărbatul știe ce

face. Și nu mă îndoiesc că Hardy știe.

— Da, mintea mea înțelege asta, dar corpul nu. Imediat cum am simțit chestia aia imensă lipită de mine, n-am reușit să mă opresc și am intrat într-o panică oarbă. Mi s-a făcut rău. Doamne.

M-am ghemuit mai bine în pătura verde, ca într-un cocon.

— Nu ai vorbit cu terapeutul despre lucrurile astea?

Am clătinat din cap.

— Încă lucrăm la problema limitelor, și în următoarele două săptămâni ea e în concediu, așa că trebuie să aștept să se întoarcă și să mă ajute să înțeleg ce-i cu mine.

— Sexul nu e o chestie care ține de limite?

M-am încruntat la el.

— Am avut lucruri mai importante de discutat decât sexul.

Todd a deschis gura ca să-mi răspundă, apoi a părut că se gândește mai bine și a închis-o la loc. După un moment a spus:

— Deci când lucrurile se aprinseseră bine, i-ai spus lui Hardy să se oprească.

— Da.

Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi.

— Și nici n-am fost prea delicată.

— El ce-a zis? Ce reacție a avut?

— N-a spus mare lucru, dar era evident că s-a înfuriat.

— Da, bărbații se simt destul de frustrați când sunt lăsați cu ochii în soare, sexual vorbind. Dar ideea e că Hardy nu ți-a făcut rău, nu? N-a încercat să te forțeze să

faci ceva ce nu voiai.

— Nu.

— Aș zice că ești în siguranță cu el.

— Nu m-am simțit în siguranță.

— Cred că, în momentul ăsta, siguranța nu mai e doar o emoție pentru tine, ci trebuie să devină un proces care să înceapă cu încrederea. Ce-ar fi să-i spui lui Hardy câteva dintre lucrurile pe care mi le-ai spus mie?

— N-o să știe ce să facă. Sunt sigură. O să fugă înainte să termin de povestit despre cât sunt de nebună.

— Nu ești deloc nebună, a spus Todd pe un ton calm, iar el nu e un papă-lapte, Haven. Cred că motivul pentru care te simți atât de atrasă de el este că, pe undeva, știi că poate să facă față, indiferent ce i-ai spune.

— Sau...

— Sau ce?

Mi-am umezit buzele, agitată.

— Aș putea să exersez pe tine.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Todd neștiind ce să spună. A făcut ochii mari și a deschis și a închis gura, ca un pește, cel puțin zece secunde.

— Îmi ceri să mă culc cu tine? a reușit să întrebe până la urmă.

Am dat din cap.

— Dacă o să mă sperii și o să vomit în timp ce fac sex, prefer să fiu cu tine. Și dacă reușesc cu tine, știu că o să pot și cu Hardy.

— Rahat.

Todd a început să râdă neajutorat, m-a luat de mână și m-a sărutat în palmă.

— Iubita mea. Haven. Nu.

A continuat să mă țină de mână și și-a sprijinit obrazul cu blândețe de palma mea.

— Mi-ar plăcea mult să te ajut să depășești problema asta, prietena mea mică, și mă simt foarte onorat că m-ai întrebat, dar în momentul ăsta ție nu-ți trebuie un partener de sex. Tu vrei mult mai mult decât atât, și undeva, nu departe de aici, e un dur mare, cu ochi albaștri, care abia așteaptă să te facă să te simți bine.

Am simțit cum zâmbește în palma mea, apoi a adăugat:

— Dacă poți să treci peste faptul că e atât de urât și de murdar, bineînțeles.

Când mi-a dat drumul la mână, eu mi-am strâns degetele în palmă de parcă sărutul lui ar fi fost un bănuț *norocos*.

— Todd, când ai dansat cu Liberty, ți-a spus ceva despre Hardy?

Prietenul meu a dat din cap.

— Mi-a spus că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu afacerea lui Gage, ea nu crede că există vreun pericol dacă tu și Hardy vă plăceți. Bazat pe ce știe ea de când locuiau amândoi în orașelul ăla murdar...

— Welcome.

— Da, cum i-o spune.

Todd nu era un fan al orașelor mici.

— Bazat pe asta, Liberty nu crede că Hardy te-ar răni. A spus că, atunci când erau mici, el a încercat cu tot dinadinsul să nu-i dea speranțe false, și că a ajutat-o cât a putut de mult. De fapt, ea spune că voi doi s-ar putea chiar să fiți potriviți unul pentru celălalt.

— Nu-mi imaginez cum s-ar putea, am spus pe un ton

dezolat, dacă eu nu pot nici să-i simt erecția fără să fac o criză de nervi.

Todd a zâmbit.

— O relație înseamnă mai mult decât o erecție, deși, dacă mă întrebi pe mine, e o problemă incitantă să te întrebi ce-i de făcut dacă apare vreuna în peisaj.

După plecarea lui Todd, am făcut o baie lungă, mi-am pus o pijama din flanel și mi-am turnat un pahar de vin. M-am întrebat unde era Hardy în acel moment, dacă mai rămăsese la teatru după ce plecasem eu.

Tentația să-l sun era aproape copleșitoare, dar nu știam sigur ce vreau să-i spun și cât aș fi putut să-i explic.

M-am așezat la loc, în colțul meu de canapea, și m-am uitat la telefonul așezat cuminte în furcă. Voiam să-i aud vocea lui Hardy. M-am gândit la cele câteva minute pe care le petrecusem cu el pe scara de serviciu, înainte să mă sperii, când mâinile și gura lui mă atinseseră peste tot, atât de atente și de tandre... Atât de potrivite, atât de incredibil de plăcute...

În acel moment a sunat telefonul. Speriată, am pus vinul deoparte, aproape vărsând paharul din cauza grabei. Am ridicat receptorul și am răspuns cu răsufierea tăiată de ușurare.

— Alo?

Dar vocea de la celălalt capăt nu era a lui Hardy.

— Bună seara, Marie.

Capitolul 11

— Nick.

Am simțit cum în vene mi se formează cristale de gheață.

— Cum ai făcut rost de numărul meu? Ce vrei?

— Să văd ce mai faci.

Vocea lui mi-era atât de cunoscută! Sunetul ei făcea să dispară ultimele luni, de parcă totul ar fi fost un vis. Dacă închideam ochii, aproape mi se părea că sunt în apartamentul din Dallas și că el trebuia să se întoarcă de la serviciu curând.

Așa că am rămas cu ochii larg deschiși, de parcă o singură clipire ar fi putut să mă omoare. M-am uitat fix la țesătura crem a tapițeriei de pe canapea, până când fiecare dintre fire a devenit foarte clar.

— Fac foarte bine, am spus. Tu?

— Nu prea bine.

A urmat o pauză lungă.

— Încă încerc să mă conving că s-a terminat. Mi-e doar de tine, Marie.

Avea un ton contemplativ. Ceva din vocea sa mi-a atins inima și m-a făcut să mă simt vinovată.

— Spune-mi Haven, am spus. Nu mai răspund la Marie.

Am crezut că asta o să-l provoace, dar el m-a șocat, spunând:

— Bine, Haven.

— De ce ai sunat? am întrebat brusc. Ce vrei?

— Să vorbim câteva minute.

Nick părea resemnat și puțin trist,

— Se poate să vorbim?

— Cred că da.

— Am avut mult timp de gândire. Vreau să înțelegi ceva. N-am intenționat niciodată să se ajungă unde s-a ajuns.

Am strâns receptorul atât de tare încât m-am mirat că plasticul nu s-a crăpat. Îl credeam. Nu mă gândisem niciodată că Nick a vrut sau a plănuit să fie așa cum era. Lucruri din trecutul lui, din copilărie, îl făcuseră să fie persoana tulburată care era. Fusese o victimă, la fel ca și mine, dar asta nu însemna că nu trebuia tras la răspundere pentru ce-mi făcuse.

Îmi părea rău pentru ce pierduserăm și pentru ceea ce nu avusesem niciodată. Mi-era rău și eram tristă.

— Mă urăști, Haven? a întrebat Nick încet.

— Nu, dar urăsc ce ai făcut.

— Și eu urăsc ce am făcut, a oftat. Mă tot gândesc că, dacă am fi avut mai mult timp, dacă ni s-ar fi dat voie să ne rezolvăm problemele, dacă fratele tău n-ar fi intervenit și n-ar fi insistat să divorțăm atât de al naibii de repede...

— M-ai rănit, Nick.

N-am putut să spun altceva.

— Și tu m-ai rănit pe mine. M-ai mințit tot timpul, despre lucruri neînsemnate, despre lucruri importante... N-ai fost niciodată sinceră cu mine.

— N-am știut cum altfel să mă port cu tine. Adevărul te înfuria mereu.

— Știu. Dar e nevoie de doi oameni ca o căsnicie să meargă bine, și aveam multe de dus. Familia ta mă respingea, trebuia să muncesc ca un câine ca să te întrețin, ca să nu mai spun că tu dădeai mereu vina pe mine fiindcă nu reușeam să-ți rezolv toate problemele.

— Nu, am protestat. Poate că tu dădeai vina pe tine însuși, dar eu n-am gândit niciodată așa.

— Nu erai niciodată cu adevărat alături de mine. Nici măcar atunci când făceam dragoste. Nu mi-ai răspuns niciodată la fel ca altei femei. Eu am tot sperat că o să înveți.

Fir-ar să fie. Nick știa cum să mă facă să mă simt prost, cum să trezească senzația de inadecvare pe care mă străduisem atât s-o depășesc. Știa despre mine lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa, așa că aveam să fim mereu legați de eșecul nostru comun, care acum făcea parte din identitatea fiecăruia dintre noi și nu putea fi șters.

— Te vezi cu cineva acum? l-am auzit întrebând.

— Nu simt că e cazul să vorbesc cu tine despre asta.

— Deci da. Cine este?

— Nu mă văd cu nimeni, am spus. Nu m-am culcat cu nimeni. Nu trebuie să crezi, dar e adevărat.

M-am urât pentru că spuseseam asta și pentru că simțeam că încă trebuia să-i dau lui socoteală.

— Te cred, a spus Nick. Nu mă întrebi și tu pe mine?

— Nu. Nu mă interesează dacă ieși cu altcineva. Nu e treaba mea.

A tăcut o clipă.

— Mă bucur că te simți bine, Haven. Încă te mai

iubesc.

Mi-au dat lacrimile și m-am bucurat nespun că el nu poate să le vadă.

— Aș prefera să nu mă mai suni, Nick.

— Încă te mai iubesc, a repetat, apoi a închis telefonul, încet, am pus receptorul în furcă, apoi mi-am oprit lacrimile ascunzându-mi fața în spătarul canapelei. Am rămas așa până când am început să mă sufoc, după care am ridicat capul și am tras aer adânc în piept.

— Eu am crezut că te iubesc, am rostit cu voce tare, deși Nick n-avea cum să mă audă.

Dar nu știusese ce e dragostea, și mă întrebam cum ai putea să fii vreodată sigur, când ți se pare că iubești pe cineva, dacă e într-adevăr iubire.

A doua zi a plouat. În timpul ocazionalelor secete, în Houston aerul era atât de uscat încât se glumea cu „Pomii au început să dea mită la câini.” Dar și când ploua, atunci chiar că ploua. Houston era un oraș aproape plat, construit pe teren mlăștinos, așa că avea mari probleme de canalizare. În timpul ploilor, apa se aduna pe străzi și curgea în scurgerile de furtună, apoi în mlaștini, de unde ajungea în Golful Mexic. În trecut, nenumărați oameni muriseră înecați în inundații, cu mașinile răsturnate de ape sau luați pe sus în timp ce încercau să traverseze apele. Uneori, inundațiile distrugeau conductele de combustibil și canalele, dărâmau poduri și făceau inaccesibile drumuri importante.

După prânz în acea zi fusese anunțat cod galben de inundații, iar mai târziu devenise cod roșu. Nimeni n-a

dat prea mare importanță avertismentului, fiindcă locuitorii din Houston erau obișnuiți cu așa ceva și știau bine ce străzi trebuiau să evite în drumul lor spre casă.

Spre finalul zilei de muncă am mers la o ședință în turnul Buffalo, unde se discuta un nou sistem online de procesare a cererilor de mentenanță. Vanessa intenționase inițial să meargă la ședință, dar se răzgândise în ultima clipă și mă trimisese pe mine în locul ei. Mi-a spus că era o întâlnire de informare și că ea avea lucruri mai importante de făcut decât să discute despre programe de calculator.

— Află totul despre sistem, mi-a spus, și o să-ți pun eu câteva întrebări dimineată.

Eram destul de sigură că ar fi fost grav dacă Vanessa m-ar fi întrebat ceva la care să nu știu să răspund, așa că am decis să aflu toate, detaliile despre programul acela și să nu las decât, poate, partea de cod informatic din spatele lui să-mi scape.

Deși turnul Buffalo era la doar câteva străzi distanță de 1800 Main, am luat mașina, fiindcă ploua cu găleata. Clădirea era unul dintre zgârie-norii mai vechi din oraș, o structură din granit roșu-murdar, care-mi amintea de construcțiile din anii '20.

Am oprit mașina la unul dintre nivelele inferioare ale parării subterane și mi-am verificat mesajele. Mă sunase Hardy, și mi s-a strâns stomacul când am văzut apelul. Am apăsat pe un buton ca să ascult mesajul.

— Salut.

Vorbea pe un ton sec.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară. Sună-mă când pleci de la serviciu.

Atât și nimic altceva. Am ascultat din nou mesajul și mi-am dorit să pot să anulez ședința și să mă duc la el chiar în acel moment. Oricum n-avea să dureze prea mult. Aveam de gând să termin cât de repede posibil și să-l sun după aceea.

Până când consultantul pe probleme informatice, Kelly Reinhart, și cu mine am terminat, trecuse de ora șase. Ar fi durat și mai mult, doar că ne-au sunat cel de la securitate ca să ne anunțe că nivelul cel mai de jos al parcării subterane se inundase. Nu rămăseseră multe mașini acolo, fiindcă majoritatea angajaților plecaseră deja, dar mai erau câteva și trebuiau scoase.

— Fir-ar să fie, i-am spus lui Kelly. Una dintre mașini e a mea.

Am închis laptopul și l-am băgat în servietă.

— Ar fi bine să mă duc să mă ocup de mașină. Te deranjează dacă te sun mâine, să discutăm ultimele puncte de pe listă?

— Nu, deloc, mi-a răspuns Kelly.

— Tu ce faci? Cobori în garaj?

— N-am venit cu mașina, fiindcă e la reparat. Mă ia soțul meu la șase jumate, dar cobor cu tine, dacă vrei companie.

— Nu, nu...

Am zâmbit și mi-am luat servieta.

— Mă descurc.

— Bine. Sună aici sau la securitate, la parter, dacă ai probleme, a spus Kelly strâmbându-se. La cum sunt scurgerile în clădirea asta veche, s-ar putea ca mașina ta să fie deja scufundată.

Am râs.

— Ce noroc am! E nouă.

Pentru că majoritatea angajaților plecaseră, clădirea era tăcută și mi se părea puțin ciudată, cu ușile încuiate și fără lumini la ferestre. Afară tuna, și sunetul puternic mă făcea să tremur în costumul meu de afaceri. Mă bucuram că plec în sfârșit acasă. Unul dintre pantofi începuse să mă strângă, fermoarul pantalonilor, care se încheiau într-o parte, își săpa șanț în carnea mea, și mi-era foame. Și mai ales, abia așteptam să ajung la Hardy și să-i spun cât de rău îmi părea pentru cum mă comportasem în noaptea dinainte. Aveam de gând să-i explic... ceva.

Am intrat în lift și am apăsas pe butonul pentru nivelul cel mai de jos al parcării. Ușile s-au închis, iar cabina a început să coboare lin. Când am ajuns jos, însă, podeaua de sub picioarele mele s-a poticnit ciudat și de dedesubt s-au auzit pocnituri și clipocit, apoi nimic. Lumina, mișcarea, totul s-a întrerupt. Am țipat speriată când am rămas în întuneric. Și mai rău, auzeam apa care curgea încontinuu, de parcă s-ar fi deschis un robinet în interiorul cabinei.

Îngrijorată, dar încă nu panicată, am pipăit peretele liftului, în căutarea panoului de lângă ușă. Am apăsas pe câteva butoane, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Telefonul, am spus cu voce tare, încercând să mă liniștesc cu sunetul propriului glas. Întotdeauna există un telefon în lifturile astea.

Am găsit, pipăind cu degetele, un interfon cu buton, încastrat în peretele cabinei. Am apăsas pe buton și l-am ținut așa, dar nu mi-a răspuns nimeni.

M-am bucurat că nu fac parte dintre aceia care au

fobie de lift și că reușeam să rămân calmă. Metodic, am căutat în servietă după telefonul mobil. Ceva rece mi s-a urcat pe picior. La început am crezut că e doar un curent de aer, dar o secundă mai târziu am simțit răceala în interiorul pantofului și mi-am dat seama că în cabină erau câțiva centimetri buni de apă.

Am scos cu grijă telefonul din servietă și am deschis clapeta. Am folosit ecranul mic și strălucitor ca pe o lanternă improvizată, îndreptându-l spre pereții liftului, ca să încerc să-mi dau seama pe unde intra apa.

Apă cu un aspect uleios țâșnea prin partea de jos a ușilor închise ale liftului, și asta era destul de rău, dar când am ridicat ecranul spre tavan, am văzut că și pe sus curgea apă. De parcă întreg liftul ar fi fost scufundat. Nu se putea să fie așa. Nu se putea ca întreg puțul să fie plin cu doi, trei metri de apă. N-ar fi însemnat ca aproape toată parcare să fie inundată? Nu se putea strânge atâta apă de când ajunsesem eu și până în acel moment. Dar, fir-ar să fie, un puț inundat ar fi explicat de ce sistemele electrice păreau a fi scurtcircuitate.

— E o nebunie, am spus încet, cu inima bătându-mi mai repede în timp ce formam numărul centralei clădirii.

A sunat de două ori, apoi un mesaj înregistrat a început să recite interioare la care puteai să suni. Cum am auzit cele trei cifre care făceau legătura la departamentul securitate, le-am format. A mai sunat de două ori, apoi a intrat tonul de ocupat.

Am blestemat și am format din nou același număr, urmat de interiorul biroului lui Kelly. A răspuns robotul:

„Bună. Sunt Kelly Reinhart. Nu sunt la birou, dar, dacă-mi lăsați un mesaj, revin cu un apel cât pot de repede.”

Am lăsat un mesaj, încercând să par profesionistă, dar să dau de înțeles că e urgent.

— Kelly, sunt Haven. Am rămas blocată într-unul dintre lifturile din parcare, și intră apă în cabină. Fă-mi o favoare și anunță la securitate că sunt aici.

Apa continua să curgă și să mi se adune în jurul picioarelor. Am închis telefonul și am văzut că telefonul meu rămânea fără baterie. N-aveam de gând să risc. Am sunat la urgențe, uitându-mă la degetul care forma de parcă ar fi aparținut altcuiva. Am ascultat, nevenindu-mi să cred, cum a răspuns robotul:

— Pentru moment, avem un număr mare de solicitări. Toate liniile sunt ocupate. Vă rugăm să așteptați până când putem prelua apelul dumneavoastră.

Am așteptat un minut ce a părut că durează o viață, apoi am închis telefonul când a devenit clar că n-avea să-mi răspundă nimeni. Am format din nou numărul de la urgențe, cu o grijă exagerată, și de această dată n-am auzit decât tonul de ocupat.

Telefonul a scos un sunet scurt, care mă avertiza că se termină bateria. Apa îmi ajungea acum la jumătatea gambelor și continua să curgă înăuntru, așa că am renunțat să mă mai prefac că sunt calmă. Am reușit cumva să găsesc în telefon lista ultimelor apeluri și am apăsat pe apelare când am văzut numele lui Hardy.

A sunat o dată, de două ori. Am tresărit ușurată când i-am auzit glasul.

— Cates.

— Hardy, m-am înecat, incapabilă să vorbesc pe cât de repede voiam. Eu sunt. Am nevoie de tine. Am nevoie de ajutor.

N-a părut absolut deloc încurcat, ba chiar a continuat pe un ton calm:

— Unde ești?

— În turnul Buffalo. În lift. Sunt într-un lift blocat în parcare, și intră apă, multă apă.

Telefonul a scos din nou sunetul acela scurt.

— Hardy, mă auzi?

— Mai spune o dată.

— Un lift din turnul Buffalo. Sunt blocată în parcare, într-un lift care se inundă, și am nevoie de...

Telefonul a mai scos un sunet, apoi s-a închis. Am rămas din nou în întuneric.

— Nu! aproape că am țipat de frustrare. Fir-ar să fie! Hardy? Hardy?

Nimic. Doar tăcere. Și sunetul apei care continua să curgă. Am simțit cum mă cuprinde isteria și m-am gândit dacă n-ar fi cazul să-i dau frâu liber. Fiindcă nu aveam ce să câștig, și eram destul de sigură că n-o să mă facă să mă simt mai bine, m-am controlat și am respirat adânc de câteva ori.

— Oamenii nu mor înecați în lift, am spus cu voce tare.

Apa mi-a ajuns la genunchi, rece ca gheața. Mirosea urât, a petrol, a chimicale și a canal. Mi-am scos laptopul din servietă și l-am deschis, încercând în zadar să prind semnal pentru internet. Măcar, cu ecranul aprins, nu era complet întuneric în lift. M-am uitat spre tavan, care era

acoperit cu un panou de lemn sub care ar fi trebuit să strălucească mici becuri acum stinse. Oare n-ar fi trebuit să existe o trapă de urgență? Poate era ascunsă de tavanul fals. Nu-mi puteam imagina cum să ajung sus și s-o caut.

M-am apropiat din lateral de una dintre ușile liftului și am încercat din nou interfonul, am apăsas iar pe toate butoanele, dar nu s-a întâmplat nimic. Mi-am scos unul dintre pantofi și am lovit peretele liftului cu tocul, strigând după ajutor câteva minute.

Când m-am săturat să strig, apa îmi ajunsese până la solduri. Mi-era atât de frig încât îmi clănțăneau dinții și mă dureau oasele picioarelor. În afară de apa care continua să curgă înăuntru, nu se auzea nimic. Era liniște peste tot, numai în capul meu nu. Mi-am dat seama că eram într-un sicriu. Aveam să mor în cutia aceea de metal.

Auzisem că nu era prea rău să mori înecat, că existau căi mai nefericite de-a te duce. Era nedrept, fiindcă nu făcusem nimic în viața mea ce să merite trecut într-un necrolog. Nu atinsesem niciunul dintre obiectivele pe care mi le alesesem în facultate. Nu mă împăcasem cu tata, nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu ajutasem niciodată pe cineva mai puțin norocos decât mine. Nici măcar nu făcusem dragoste așa cum trebuia.

Eram sigură că oamenii aflați în fața morții ar fi trebuit să aibă gânduri nobile, dar în loc de asta eu mi-am amintit de clipele pe care le petrecusem cu Hardy pe scara de serviciu. Dacă aș fi avut curaj să merg până la capăt, măcar aș fi făcut sex cum trebuia o dată în viață. Îl dorisem atât de mult! Nimic nu era complet în

viața mea. Am rămas pe loc, așteptând să mă înece, dar nu resemnată, ci furioasă.

Când apa mi-a ajuns la marginea de jos a sutienului am obosit să mai țin laptopul deasupra capului și l-am lăsat să se scufunde. A plutit puțin spre ușile liftului, într-o apă atât de poluată încât abia dacă am zărit ecranul în cele câteva clipe de dinainte să se stingă. Mă dezorienta răceala întunecată din jur. M-am lipit de unul dintre colțurile liftului, am pus capul pe perete și am respirat, așteptând. Mă întrebam cum o să fie când o să se termine aerul și o să fiu nevoită să trag apă în plămâni.

Sunetul unei lovituri puternice m-a făcut să tresar, de parcă m-ar fi străbătut un glonț. Am întors capul într-o parte și-n alta, speriată și oarbă. *Bang*. Lovituri, târșăituri, unelte pe metal. Tavanul a scos un vaiet, și întreg liftul sa legănat ca o barcă.

— E cineva acolo? am strigat, cu inima bătând nebunește.

Am auzit sunetul distant al vocii cuiva. Deodată agitată, am lovit în perete cu pumnul.

— Ajutor! Sunt închisă aici!

Cineva a răspuns, dar eu n-am înțeles ce spunea. Oricine ar fi fost deasupra, a continuat să lovească partea de sus a liftului, trăgând și împingând până când un scrâșnet metalic, ascuțit, a umplut aerul. O bucată din tavanul de lemn a fost ruptă și dată la o parte. M-am lipit de perete când am auzit lemnul crăpându-se și apoi așchii căzând. După aceea, raza unei lanterne a intrat în cabină și s-a reflectat pe suprafața apei.

— Sunt aici, am spus suspinând și repezindu-mă

înainte. Sunt aici, jos. Ai cum să mă scoți?

Un bărbat s-a aplecat spre mine până când am reușit să-i disting chipul și umerii în lumina reflectată a lanternei.

— Cred că trebuie să-ți spun de la început, a rostit Hardy în timp ce lărgea deschizătura din lemn cu un geamăt de efort, că cer mulți bani pentru salvările din lifturi.

Capitolul 12

— Hardy! Hardy!

Venise să mă salveze. Aproape că m-am pierdut cu firea în acel moment. Eram copleșită de recunoștință și aș fi vrut să-i spun cel puțin o duzină de lucruri în același timp, dar primul lucru care mi-a ieșit de pe buze a fost:

— Îmi pare rău că nu m-am culcat cu tine.

L-am auzit râzând încet.

— Și mie-mi pare rău. Dar, scumpo, să știi că sunt aici câțiva tipi de la depanări care aud tot ce spunem.

— Nu-mi pasă, am rostit pe un ton disperat. Scoate-mă de aici și jur că mă culc cu tine.

L-am auzit pe unul dintre cei din jurul lui oferindu-se, cu un pronunțat accent spaniol:

— O scot eu de-acolo.

— Domnișoara e a mea, amigo, a spus Hardy pe un ton amabil, apoi s-a aplecat mai mult în cabina liftului, cu un braț întins spre mine.

— Poți să mă iei de mână, Haven?

M-am ridicat pe vârfuri și m-am străduit să ajung la el. Palmele ni s-au atins, iar degetele lui au coborât, încercând să-mi prindă încheietura, însă eu eram acoperită cu o substanță uleioasă, și mâna mi-a alunecat din mâna lui Hardy, iar eu am căzut la loc, lângă perete.

— Nu pot.

Am încercat să par calmă, dar vocea mi-era stinsă.

— Nu-i nimic. Nu plânge, scumpa mea, cobor eu acolo. Rămâi într-o parte și ține-te de balustradă.

— Așteaptă, o să rămâi și tu aici...

— Dar Hardy își cobora deja picioarele prin deschizătura din tavan. S-a prins cu mâinile de marginile ei, s-a legănat puțin, apoi a sărit controlat. Podeaua s-a mișcat și nivelul apei a crescut. M-am repezit spre el prin apă, am sărit și m-am cățarat pe trupul lui solid înainte să poată să facă vreo mișcare.

Hardy m-a strâns aproape, cu un braț sub posteriorul meu și cu celălalt pe spate.

— Te țin, a spus. Curajoasa mea mică.

— Nu sunt curajoasă deloc.

Îl strângeam în brațe cu toată puterea. Mi-am ascuns capul în umărul lui și am încercat să înțeleg că era cu adevărat acolo, lângă mine.

— Ba ești. Majoritatea femeilor ar fi isterice în locul tău.

— Ajungeam acolo imediat, am spus, cu nasul ascuns în gulerul lui. M-ai găsit tu chiar înainte.

M-a strâns mai aproape.

— Ești în siguranță, scumpo. Totul e bine.

Am încercat să strâng din dinți, ca să nu mai clănțâne.

— Nu-mi vine să cred că ești aici.

— Sigur că sunt. O să vin oricând ai nevoie de mine.

S-a uitat în sus, spre deschizătura din tavan, acolo unde aștepta unul dintre oamenii de la depanare, cu o lanternă îndreptată spre noi, ca să ne ajute să vedem ce făceam.

— Manuel, a spus, aveți cumva o pompă la fundul puțului?

— Nu, s-a auzit răspunsul plin de regret. E o clădire veche. Numai cele noi au pompe.

Hardy mă mângâia încet pe spate.

— Probabil să oricum n-ar conta. Poate cineva să închidă curentul de la panoul principal? Nu vreau să înceapă să se miște liftul cât timp o scoatem de aici.

— Nu e nevoie, e întrerupt deja.

— De unde știi?

— Are siguranță automată.

Hardy a clătinat din cap.

— Vreau să se ducă unul dintre voi în casa liftului și să se asigure.

— Sigur, șefule!

Manuel a cerut prin stație să i se facă legătura cu supervisorul de la securitate. Omul i-a spus că o să trimită pe singurul angajat disponibil în camera de control, ca să întrerupă curentul la toate lifturile, și că o să sune după aceea.

— Spune că nu prinde la poliție, ne-a anunțat Manuel. Centrala e blocată la urgențe fiindcă sună prea multă lume, dar compania de lifturi trimite pe cineva.

— Apa se ridică mai mult, i-am spus lui Hardy, încă ținându-l pe după gât cu mâinile și cu picioarele în jurul

taliei sale. Hai să ieșim de-aici acum.

Hardy a zâmbit și mi-a dat la o parte părul de pe față.

— Durează numai un minut să deconecteze lifturile de la curent. Imaginează-ți că suntem într-un jacuzzi.

— N-am imaginația atât de bună, i-am spus.

— E clar că n-ai trăit în viața ta pe o platformă petrolieră.

Mi-a masat umerii.

— Te-ai lovit pe undeva? Ai vânătăi sau zgârieturi?

— Nu. Doar să m-am speriat puțin.

A scos un sunet înțelegător, trăgându-mă mai aproape.

— Acum nu ți-e frică, nu?

— Nu.

Era adevărat. Mi se părea imposibil să pătesc ceva rău atâta timp cât mă sprijineam de umerii lui puternici.

— Mi-e doar frig. Nu înțeleg de unde vine toată apa asta.

— Manuel spune că s-a rupt un canal din parcare, și se revarsă în ea apa care vine din zone foarte inundate.

— Cum m-ai găsit atât de repede?

— Tocmai plecam spre casă când ai sunat. Am călcat accelerația până aici și i-am sunat pe Manuel și pe amicul lui. Am venit cu liftul de serviciu până la nivelul de deasupra ăstuia, apoi am deschis ușile cu o șurubelniță.

Mă mângâia pe păr în timp ce vorbea.

— Trapa de urgență de deasupra liftului a fost mai greu de deschis și a fost nevoie să scot câteva nituri.

Am auzit ceva zgomot slab, apoi o voce greoaie venind din stația de deasupra. Manuel ne-a strigat.

— Bine, șefule, e închis curentul.

— Foarte bine.

Hardy s-a uitat printre pleoapele îngustate spre cel de deasupra.

— O să o ridic ca s-o ajuți. Să n-o lași să cadă, alunecă. M-a tras spre el, ca să-l privesc în ochi.

— Haven, o să te împing în sus, și tu să te urci pe umerii mei și să-i lași să te tragă afară. Ai înțeles?

Am dat din cap cam fără voie, fiindcă nu-mi plăcea să-l las acolo.

— Când ajungi deasupra liftului, a continuat Hardy, să nu atingi niciun cablu și niciun șanț. E o scară lipită de peretele puțului. Ai grijă când urci, fiindcă ești alunecoasă ca peștele.

— Și tu?

— N-o să pățesc nimic. Pune-ți talpa în palma mea.

— Dar cum o să...

— Haven, taci și dă-mi piciorul.

M-a mirat ușurința cu care m-a ridicat, apucându-mă cu o mână de fund ca să mă împingă spre cei doi oameni de la depanări. Ei m-au prins de sub brațe și m-au tras deasupra cabinei liftului, ținându-mă de parcă se temeau că aș fi putut să alunec într-o parte. Probabil așa ar fi fost, fiindcă eram acoperită de unsoare.

În mod normal aș fi putut să urc fără probleme pe scara de serviciu, însă mâinile și picioarele îmi tot alunecau pe metal. A fost nevoie de concentrare și de efort ca să ajung în partea de sus a puțului, acolo unde Hardy forțase ușile să se deschidă. Acolo așteptau mai mulți oameni care m-au ajutat, erau și câțiva dintre angajații de la birouri, supervizorul de la securitate și

un paznic, nou-sositul tehnician și chiar și Kelly Reinhart, care nu se putea opri din exclamat, oripilată. Spunea încontinuu:

— Am văzut-o acum jumătate de oră. Nu-mi vine să cred! Am văzut-o...

I-am ignorat pe toți, nu din nepolitețe, ci din cauză că eram foarte speriată. Am așteptat lângă ușile deschise și am refuzat să mă mișc, ba chiar l-am strigat speriată pe Hardy. Am auzit sunete de apă împrăscată și câteva icnituri, apoi câteva dintre cele mai urâte obscenități pe care le-am auzit vreodată.

Manuel a apărut primul, apoi colegul lui. Până la urmă Hardy a ieșit din puț, ud leoarcă și acoperit cu același fel de unsoare ca și mine, cu hainele elegante lipite de corp. Eram sigură că nici el nu mirosea mai bine decât mine. Avea părul ridicat din loc în loc. Cu toate astea, mi s-a părut cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem în viața mea.

M-am repezit spre el și i-am cuprins talia cu brațele, apoi mi-am ascuns chipul la pieptul lui. Inima îi bătea tare sub urechea mea.

— Cum ai ieșit? l-am întrebat.

— Am pus piciorul pe balustrada din lift, m-am ridicat pe marginea deschizăturii din tavan și am pus piciorul sus. Era să alunec la loc, dar m-au prins Manuel și Juan.

— El mono, a spus Manuel ca explicație, și am auzit un râset înfundat dinspre Hardy.

— Ce înseamnă? am întrebat.

— M-a făcut maimuță.

Hardy a căutat în buzunarul de la spate, de unde a

scos un portofel, iar din el, niște bani foarte uzi. Și-a cerut scuze pentru asta, iar cei care-l ajutaseră l-au asigurat că banii sunt buni, apoi și-au strâns mâinile.

Eu am rămas cu brațele în jurul trunchiului său cât timp Hardy a vorbit câteva minute cu tehnicianul de la compania de întreținere a lifturilor și cu supervizorul de la securitate. Deși eram în siguranță, nu reușeam să-i dau drumul, iar el nu părea deranjat că mă lipisem așa de el, ci doar mă mângâia pe spate din când în când. În fața clădirii a oprit o mașină de pompieri, cu girofarul aprins.

— Ascultă, i-a spus Hardy supervizorului, întinzându-i o carte de vizită udă leoarcă, ar fi bine să ne oprim pentru moment, fiindcă domnișoara a trecut prin destule. Dacă vrea cineva să afle ceva, poate să mă caute mâine.

— Da, a răspuns omul. Înțeleg. Anunțați-mă dacă pot să vă ajut în vreun fel.

— S-a purtat foarte frumos, i-am spus lui Hardy, în timp ce el mă conducea afară din clădire, pe lângă mașina de pompieri și pe lângă dubița unei televiziuni, din care tocmai cobora un echipaj de filmare.

— Speră să nu-i dai în judecată, a răspuns Hardy, îndrumându-mă spre mașina lui, parcată în paralel cu drumul, în spatele altor mașini parcate.

Era un Mercedes sedan argintiu strălucitor, iar tapițeria crem din interior avea culoare untului și arăta perfect.

— Nu, am spus neajutorată. Nu pot să mă urc în mașină așa, dezgustătoare și murdară.

Hardy a deschis ușa și m-a forțat să intru.

— Treci înăuntru, dragă. N-o să mergem acasă pe jos.

Am stat crispată tot drumul cel scurt până la 1800 Main, știind că distrugeam amândoi interiorul mașinii sale. Și asta nu era tot. După ce a parcat mașina în garajul de la subsolul clădirii în care locuiam, ne-am apropiat de liftul care urca la parter, la recepție. M-am oprit de parcă ar fi tras cineva în mine și m-am uitat dinspre lift înspre scări. Hardy s-a oprit și el odată cu mine.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă urc în alt lift. Mi se părea prea mult. Fiecare fibră a ființei mele s-a opus.

Hardy n-a spus nimic, ci doar m-a lăsat să încerc să cad la pace cu ideea.

— Rahat, am reușit să rostesc gătit. Nu pot să evit lifturile tot restul vieții, nu?

— Nu în Houston.

Expresia de pe chipul lui era blândă. Curând, mi-am spus, o să se transforme în milă. Asta a fost suficient ca să mă facă să mă mișc de pe loc.

— Haven, fii bărbată, mi-am spus, apoi am apăsat pe buton.

Îmi tremura mâna. În timp ce cabina a coborât în parcare, eu am așteptat de parcă am fi fost la porțile iadului.

— Nu cred că ți-am mulțumit pentru ce ai făcut, am spus pe un ton scăzut. Așa că mulțumesc. Vreau să știi că nu sunt mereu atât de dificilă. Nu sunt una dintre acele femei care are nevoie să fie salvată tot timpul.

— Poți să mă salvezi tu pe mine data viitoare.

Replica lui m-a făcut să zâmbesc, în ciuda neliniștii.

Folosise cuvintele potrivite. Ușile s-au deschis, și eu am intrat pur și simplu, apoi m-am lipit de perete, într-un colț, în timp ce, Hardy m-a urmat înăuntru. Înainte să se închidă ușile, el m-a tras la piept, m-a lipit de trupul lui, gurile ni s-au întâlnit, și tot ce trăisem în acea zi, angoasa, furia, disperarea, ușurarea, toate s-au contopit într-o străfulgerare fierbinte.

I-am răspuns cu sărutări frenetice, însetate. Voiam să-l simt peste tot, să-l gust. Hardy a scos un sunet scurt, de parcă ar fi fost luat prin surprindere de răspunsul meu, apoi mi-a apucat capul în palme și m-a sărutat cu foc și cu dulceață.

În câteva secunde am ajuns la parter, ușile liftului sau deschis cu un sunet ascuțit, deranjant, iar Hardy m-a eliberat din strânsoare și m-a tras în foaierea luminosă și pavată cu marmură. Eram sigură că arătam ca două creaturi din mlaștină când am trecut pe lângă recepționar, spre liftul principal.

David a tresărit când ne-a văzut.

— Domnișoară Travis? Dumnezeuule, ce s-a întâmplat?

— Am avut un mic... Un fel de accident, la turnul Buffalo, am spus stânjenită. Domnul Cates m-a ajutat.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Nu. N-am pățit niciunul nimic.

I-am aruncat lui David o privire plină de înțeles.

— Și chiar nu e nevoie să afle nimeni din familia mea despre întâmplarea asta.

— Bineînțeles, domnișoară Travis, a spus el puțin cam repede.

În timp ce ne îndreptam spre lift l-am văzut ridicând

receptorul telefonului de pe birou și începând să formeze un număr.

— O să-l sune pe fratele meu, pe Jack, am spus în timp ce intram în lift. N-am chef să vorbesc cu nimeni, și mai ales nu cu fratele meu cel curios și...

Hardy m-a sărutat din nou, de această dată sprijinindu-și palmele de perete, de-o parte și de alta a capului meu, de parcă aș fi fost prea periculoasă ca să mă atingă. Sărutul fierbinte parcă nu se mai termina, iar eu eram copleșită de plăcere. Am ridicat palmele și i-am mângâiat umerii puternici și încordați.

Eram puțin uimită de efectul pe care l-a avut gestul meu, de felul în care gura lui s-a lipit de a mea, de parcă s-ar fi înfruptat cu disperare din ceva ce s-ar fi putut să piardă. Era aprins, iar eu mi-am dat seama că voiam să-l ating, să pun palma peste locul acela bombat de sub cureaua lui. Cu degetele tremurând i-am mângâiat abdomenul, apoi metalul cald al cataramii, dar liftul s-a oprit, iar Hardy m-a apucat de încheietură și mi-a tras mâna înapoi.

Avea o privire fierbinte, de un albastru deschis, și era îmbujorat de parcă ar fi avut febră. Și-a scuturat capul și m-a tras afară din lift. Eram la etajul al optsprezecelea, acolo unde era apartamentul lui. L-am urmat din proprie inițiativă și am așteptat la ușă până când a format codul de securitate. A apăsat greșit, iar panoul a scos un țuiet. Mi-am ascuns zâmbetul, iar el a blestemat cu voce tare, apoi m-a privit iritat și a încercat din nou. Ușa s-a deschis de data asta.

M-a luat de mână ca pe un copil mic și m-a condus la duș.

— Nu te grăbi, mi-a spus. Eu o să folosesc baia cealaltă. Ai un halat în cuierul de pe ușă. Îți aduc după aceea niște haine de la tine.

Niciun alt duș nu mi se păruse la fel de plăcut ca acela și m-am îndoit că vreunul avea să mi se mai pară la fel altă dată. Am folosit apă foarte fierbinte și am gemut de plăcere când am simțit-o atingându-mi membrele reci și îndurerate. M-am spălat și m-am clătit, pe corp și pe cap, de câte trei ori.

Halatul lui Hardy era prea mare pentru mine, așa că vreo douăzeci de centimetri din el atârnav pe podea, în urma mea. M-am înfășurat în el, în parfumul care-mi devenea de-acum familiar. Am legat strâns cordonul și mi-am suflecat mânecele de câteva ori, apoi m-am privit în oglinda aburită. Părul începuse să mi se onduleze și, fiindcă n-am găsit altceva decât o perie și un pieptăn, n-am avut cum să-l îmblânzesc.

Mă așteptam să fiu epuizată după experiența de dinainte, însă în loc de asta eu mă simțeam vie, suprastimulată, și mi se părea că halatul din prosop moale era aproape aspru pe pielea mea.

Am intrat în sufragerie și am dat cu ochii de Hardy, îmbrăcat în blugi și un tricou alb, cu părul încă ud după duș. Stătea la masă și scotea sendvișuri și casolete cu supă din niște pungi de hârtie.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Am comandat niște mâncare de la restaurant, mi-a spus.

— Mulțumesc. Sunt hămesită. Nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame.

— Se întâmplă uneori, după o traumă. Când aveam

vreo problemă pe platforma petrolieră, dacă era vreun accident sau izbucnea vreun incendiu, mâncam ca lupii după aceea.

— Cred că un incendiu pe o platformă e ceva de speriat, am spus. Cum se întâmplă?

— Explodează câte ceva, se scurge petrol...

A zâmbit larg, apoi a adăugat:

— Câte un sudor neîndemânatic...

A terminat de scos mâncarea din pungi.

— Tu poți să începi. Mă duc să-ți aduc niște haine, dacă-mi spui care e codul,

— Te rog, rămâi. Pot să mai aștept. Halatul e comod.

— Bine.

Hardy mi-a ținut scaunul, iar eu am aruncat o privire spre televizor în timp ce mă așezam. Era să cad când am auzit-o pe prezentatoarea de știri spunând:

— Și acum, alte detalii despre inundații. Tocmai am aflat că mai devreme în această seară, o femeie neidentificată a fost scoasă dintr-un lift din turnul Buffalo. Conform personalului de securitate de la fața locului, nivelul crescut al apei din garajul subteran a dus la defectarea liftului. Angajații clădirii spun că femeia părea în stare bună după ce a fost salvată și că nu a avut nevoie de îngrijiri medicale. Revenim cu amănunte despre această poveste.

A sunat telefonul, iar Hardy s-a uitat la ecranul pe care apărea afișat numele apelantului.

— E Jack. Am vorbit deja cu el și i-am spus că n-ai pățit nimic, dar vrea să te audă și pe tine.

La naiba, m-am gândit. Probabil că Jack era nemaipomenit de bucuros că eram acasă la Hardy. Am

luat receptorul și am răspuns.

— Bună, Jack, am rostit pe un ton vesel.

— Nu vrei niciodată ca sora ta, m-a informat el, să fie o femeie neidentificată de la televizor. Femeilor neidentificate li se întâmplă lucruri rele.

— N-am pățit nimic, i-am spus zâmbind. Eram doar udă și murdară, atâta tot.

— Poate că tu crezi că n-ai pățit nimic, dar probabil că ești încă în șoc. S-ar putea să ai răni de care să nu știi. De ce naiba nu te-a dus Cates la medic?

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Pentru că n-am pățit nimic și nici nu sunt în șoc.

— Vin să te iau. În seara asta dormi la mine.

— În niciun caz. Ți-am văzut apartamentul, Jack. E o hazna. E atât de rău încât sistemul meu imunitar se întărește după fiecare vizită pe care ți-o fac.

Jack n-a râs.

— Doar n-o să rămâi la Cates după ce ai trecut prin ceva atât de traumatizant...

— Îți amintești discuția noastră despre limite, Jack?

— La naiba cu limitele. De ce l-ai sunat pe el, când ai doi frați care lucrează la numai câteva străzi distanță de Buffalo? Eu sau Gage am fi venit să te scoatem de acolo.

— Nu știu de ce l-am sunat pe el, eu...

I-am aruncat o privire stânjenită lui Hardy, iar el s-a uitat la mine cu o expresie neclintită, apoi s-a îndepărtat, plecând spre bucătărie.

— Jack, ne vedem mâine. Să nu vii încoace.

— I-am spus lui Cates că, dacă pune mâna pe tine, e mort.

— Jack, am spus încet, să știi că închid.

— Așteaptă.

A făcut o pauză, apoi a spus pe un ton blând și rugător:

— Dă-mi voie să vin să te iau, Haven. Ești sora mea mai mică și...

— Nu. Noapte bună.

Am închis, în timp ce din receptor se auzeau blesteme aprinse. Hardy s-a întors la masă, aducându-mi un pahar plin cu un lichid acidulat și gheață.

— Mulțumesc. Dr Pepper?

— Da. Cu niște suc de lămâie și cu puțin Jack Daniel's. M-am gândit că te-ar ajuta să te liniștești.

L-am privit nedumerită.

— Dar sunt calmă.

— Poate, dar tot pari puțin tulburată.

Băutura era delicioasă. Am luat câteva înghițituri dulci, seci, până când Hardy m-a atins pe braț.

— Ușurel. Bea încet, dulceață.

Cât timp am mâncat supa și sandvișurile n-am vorbit prea mult. Mi-am terminat băutura încet, simțindu-mă deja mai bine.

— Îmi mai pui, te rog? am întrebat, împingând paharul spre el.

— Peste câteva minute. Jack Daniel's-ul te amețește când nu te aștepți.

M-am întors într-o parte pe scaun, ca să fiu cu fața la el, și mi-am pus cotul pe spătarul scaunului.

— Nu ai de ce să te porți cu mine ca și cum aș fi o adolescentă. Sunt om în toată firea, Hardy.

El a clătinat încet din cap, privindu-mă în ochi.

— Știu, dar în unele feluri ești încă... inocentă.

— De ce crezi asta?

Mi-a răspuns pe un ton blând:

— După felul în care te porți în unele situații.

Am simțit cum roșesc și m-am întrebat dacă se referea la episodul de pe scara de serviciu.

— Hardy...

Am înghițit în sec.

— Știi, seara trecută...

— Așteaptă, mi-a spus, atingându-mi brațul așezat pe masă și desenând cu grijă venele de pe interiorul încheieturii.

— Înainte să trecem la asta, spune-mi ceva. De ce mai sunat pe mine și nu pe unul dintre frații tăi? Nu mă înțelege greșit, mă bucur al naibii că m-ai sunat, dar aș vrea să știu de ce.

În acel moment, căldura m-a cuprins din cap până-n picioare, pe toată pielea goală de sub halat. Eram copleșită de agitație, de entuziasm, și mă întrebam cât de departe aveam să îndrăznesc să merg cu el și ce reacție ar fi avut dacă i-aș fi spus adevărul.

— Nu m-am gândit prea mult. Pur și simplu voiam să vii tu.

Degetele lui au început să-mi mângâie interiorul brațului, de la palmă la încheietura cotului.

— Aseară, l-am auzit murmurând, ai avut dreptate să mă respingi. Prima dată n-ar trebui să fie într-un astfel de loc. Ai avut dreptate să te oprești, dar felul în care ai făcut-o...

— Îmi pare rău, am spus sincer. Îmi pare foarte...

— Nu, să nu-ți pară.

M-a luat de mână și a început să se joace cu degetele

mele.

— M-am gândit mai târziu, după ce m-am liniștit puțin. Poate că n-ai fi reacționat așa dacă n-ai fi avut ceva probleme în dormitor... cu soțul tău.

M-a privit cu ochii lui albaștri, urmărindu-mi fiecare expresie.

„Probleme în dormitor” era puțin spus. Am tăcut, chinuită, dorindu-mi mai mult decât orice altceva să-i povestesc tot.

— Chiar a fost primul tău iubit? m-a întrebat Hardy. E destul de neobișnuit pe vremea noastră.

Am dat din cap aprobator.

— Cred, am reușit să spun, că, într-un fel ciudat, am încercat să-i fac mamei mele pe plac, chiar dacă murise. M-am gândit că ea ar fi vrut să aștept, mi-ar fi spus că fetele cumiști nu se culcă așa, cu oricine. Îi datoram atâtea... N-am fost niciodată fiica pe care și-a dorit-o. Nici cea pe care ar fi dorit-o tata n-am fost, de altfel. Am simțit că-i datorez asta, să încerc să fiu cuminte.

Nu mai recunoscusem niciodată asta, în fața nimănui.

— Mai târziu mi-am dat seama că, dacă voiam să mă culc cu cineva, era doar treaba mea.

— Așa că l-ai ales pe Nick.

— Da, am răspuns cu o expresie disprețuitoare. N-a fost cea mai bună idee, după cum s-a dovedit. Omul ăsta era imposibil de mulțumit.

— Pe mine poți să mă mulțumești foarte ușor.

Încă mă mai ținea de mână, jucându-se cu degetele mele.

— Foarte bine, am spus cu un ton tremurat, fiindcă sunt destul de sigură că nu știi cum se face.

Deodată, Hardy a rămas nemișcat, apoi m-a privit în ochi cu sete. Cu căldură.

— Nu mi-aș...

A trebuit să se oprească și să respire adânc.

— Nu mi-aș face probleme la capitolul ăsta, dulceată.

Nu puteam să-mi iau privirea de la el. M-am gândit la cum ar fi să-l simt deasupra mea, în mine, și inima a început să-mi bată mai repede. Era nevoie să mă temperez.

— Aș mai vrea un Jack Daniel's, te rog, am reușit să spun. De data asta fără Dr Pepper.

Hardy mi-a dat drumul la mână, încă privindu-mă în ochi. Fără să spună nimic, s-a dus în bucătărie și a venit cu două pahare mici și cu sticla de băutură. A turnat în pahare cu gesturi eficiente, de parcă ne-am fi pregătit să jucăm pocher.

A dat peste cap băutura din paharul lui, în timp ce eu am gustat doar dintr-a mea, lăsând lichidul fin, puțin dulceag, să-mi încălzească buzele. Eram așezați foarte aproape unul de celălalt. Halatul se desfăcuse și-mi descoperise genunchii, și l-am văzut pe Hardy aruncând o privire spre ei. A aplecat capul, iar lumina i s-a jucat în părul castaniu închis. *Nu mai suportam*, trebuia să-l ating. Mi-am trecut degetele printre șuvițele tunse scurt și mătăsoase. Una dintre palmele lui mi-a cuprins genunchiul cu căldura ei.

Hardy a ridicat privirea, iar eu i-am atins barba care începea să crească, apoi buzele moi. Am explorat forma nasului său, cu vârful unuia dintre degete alunecând spre adâncitura de deasupra *punții*.

— Ai spus că-mi zici, într-o zi, cum ți l-ai spart.

Hardy nu voia să vorbească despre asta, mi-am dat seama din privirea lui. Doar că eu riscasem mult și mă deschiseseam în fața lui, fusesem sinceră, și nu putea să dea înapoi, așa că a înclinat scurt din cap, și-a mai turnat un pahar de băutură și, spre dezamăgirea mea, a luat mâna de pe genunchiul meu.

După o pauză lungă, a spus sec:

— Tata mi l-a spart. Era alcoolic și, beat sau treaz, cred că se simțea bine numai dacă rănea pe cineva. Ne-a părăsit când eram eu mic și mi-aș dori din tot sufletul să fi rămas pe unde s-a dus, dar el se tot întorcea din când în când, dacă nu era închis. O bătea măr pe mama, o lăsa gravidă, apoi dispărea din nou, luând până și ultimul bănuț pe care-l găsea în casă.

A clătinat din cap, uitându-se în gol.

— Mama e o femeie înaltă, dar foarte subțire. Și un vânt mai puternic ar putea s-o dărâme. Eram sigur că o s-o omoare până la urmă. Într-una dintre vizitele lui, aveam eu vreo unsprezece ani, i-am spus să nici nu mai încerce să se apropie de ea. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea, ci doar că m-am trezit pe jos, de parcă aș fi fost lovit de un taur, la rodeo. Și aveam nasul spart. Mama era la fel de bătută ca și mine, și mi-a spus să nu-l mai înfrunt niciodată. Mi-a spus că asta îl înfură și mai tare și că era mai ușor dacă-l lăsa să facă așa cum voia și să plece după aceea

— De ce nu l-a oprit nimeni? De ce n-a divorțat mama ta, de ce n-a cerut un ordin de restricție, ceva?

— Un ordin judecătoresc are efect numai dacă te legi cu cătușe de vreun polițist. Plus că mamei i s-a părut mai indicat să discute la biserică despre problemele ei,

iar cei de acolo au convins-o să nu divorțeze, i-au spus că e misiunea ei specială să-i salveze sufletul soțului ei. Preotul era de părere că trebuia ca noi toți să ne rugăm pentru tata, să-și revină, să nimerească pe calea cea bună și să se salveze.

Hardy a zâmbit trist.

— Dacă am avut vreodată vreo înclinație spre religie, acela e momentul în care ea a dispărut.

Eram șocată să aflu că și Hardy fusese o victimă a violenței domestice, dar mai rău decât mine, fiindcă el era numai un copil. Mi-am controlat vocea și am rostit cu grijă, pe un ton egal:

— Și ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— S-a întors la câțiva ani după aceea. Crescusem mult. M-am oprit în ușa rulotei și nu l-am lăsat să intre. Mama a tot încercat să mă dea la o parte, dar eu am rămas pe loc. El... Hardy s-a oprit și și-a frecat obrazul cu mâna, încet, fără să mă privească. Aveam impresia că era pe cale să-mi spună ceva ce nu mai spusese nimănui înainte.

— Continuă, am șoptit.

— M-a atacat cu un cuțit și m-a lovit în lateral, i-am răsucit brațul și l-am făcut să scape cuțitul, apoi l-am bătut până când am reușit să-l fac să promită că n-o să mai calce niciodată pe acolo. Nu s-a mai întors, și acum e la închisoare.

Avea trăsăturile încordate, fixe.

— Cel mai rău e că mama n-a vrut să-mi vorbească zile întregi după aceea.

— De ce? S-a supărat pe tine?

— La început așa am crezut, dar după aceea mi-am

dat seama că îi era frică de mine. Nu credea că există nicio diferență între mine și tata, dacă m-a văzut că-l bat așa de rău.

Atunci m-a privit și a spus încet:

— Mă trag dintr-un neam de oameni răi, Haven.

Mi-am dat seama că încerca să mă prevină, că folosise mereu ideea asta ca să nu se apropie prea mult de nimeni. Dacă s-ar fi apropiat, ar fi însemnat să devină vulnerabil, ușor de rănit. Știam ce înseamnă să te temi așa, fiindcă și eu trăiam cu frica asta.

— Unde te-a tăiat? am întrebat răgușit. Arată-mi.

Hardy m-a privit cu atenția concentrată a unui om băut, dar eu știam că asta n-avea nimic de-a face cu Jack Daniel's-ul. Obrajii și nasul i s-au înroșit, și-a ridicat tricoul și mi-a arătat pielea întinsă de sub coaste. O cicatrice subțire în locul în care fusese lovit era mai deschisă la culoare decât pielea din jur. M-a privit, fascinat, cum am alunecat de la locul meu și am îngenuncheat în fața lui, cum m-am aplecat și i-am sărutat cicatricea. Nici n-a mai respirat. Avea pielea caldă sub buzele mele, iar pulpele îi erau atât de încordate încât păreau ca de fier.

Am auzit un icnet deasupra capului meu, apoi am fost ridicată din genunchi, de parcă aș fi fost o păpușă de cârpe. Hardy m-a dus în brațe până la canapea, m-a întins pe tapițeria de catifea și a îngenuncheat lângă mine, trăgând în același timp de cordonul halatului cu care eram îmbrăcată. Gura lui a acoperit-o pe a mea, arzând, dulce, cu gust de whisky, în timp ce-mi desfăcea halatul. Mi-a atins sânul cu palma lui caldă, cuprinzând curbura moale și ridicând-o spre gură.

A acoperit cu buzele pielea delicată și a atins-o tandru cu limba. M-am arcuit sub el, fiindcă nu mai puteam să rămân nemișcată. Sfârcul mi s-a strâns aproape dureros, trimițându-mi senzații în tot trupul, la fiecare atingere. Am gemut și i-am cuprins capul cu palmele, simțind cum mă topesc de plăcere când el și-a mutat gura la celălalt sîn. Degetele mi s-au încurcat în părul lui mătăsos, mângâindu-l. Cu ochii închiși l-am îndemnat pe Hardy să ridice gura și să mă sărute, iar el m-a sărutat apăsător, de parcă n-ar fi știut cum să facă să ajungă cât mai adânc.

Mi-a pus o mână pe abdomen, mângâind tot mai jos. I-am simțit vârful degetului mic oprindu-se chiar la marginea triunghiului întunecat și, suspinând, mi-am ridicat șoldurile, iar el și-a lăsat mâna să alunece încet, degetele i s-au jucat deasupra părului cârlionțat, și eu am simțit cum interiorul mi se strânge. Până în acel moment nu crezusem niciodată că poți să te simți de parcă ești gata să mori de dorință. Am gemut și l-am tras de tricou. Hardy m-a sărutat din nou, de parcă ar fi putut să guste sunetele pe care le scoteam.

— Atinge-mă, am spus întretăiat, crispată. Hardy, te rog...

— Unde? a șoptit diavolește, în timp ce continua să-mi mângâie cârlionții umezi dintre coapse..

Am deschis genunchii, tremurând.

— Acolo, acolo.

El a scos un oftat care semăna cu torsul unei pisici, m-a desfăcut, m-a găsit caldă, udă, și a început să mă mângâie în locul acela care mă făcea să simt că-mi pierd mințile de plăcere. Și-a trecut buzele înainte și-napoi pe

deasupra buzelor mele, cu o mișcare blândă. Mâna i-a alunecat dintre coapsele mele, apoi m-a îmbrățișat, de parcă s-ar fi pregătit să mă ridice, dar m-a ținut așa, un ghem de moliciune tremurată, răsuflând întretăiat. A aplecat capul și mi-a sărutat un genunchi, un sîn moale, gâtul încordat.

— Du-mă în dormitor, am spus gutural.

I-am prins lobul uneia dintre urechi între dinți și mi-am trecut limba pe deasupra lui.

— Ia-mă...

Hardy s-a cutremurat, mi-a dat drumul și s-a întors cu spatele, așezându-se pe podea. Și-a sprijinit brațele pe genunchii îndoiți și a aplecat capul, răsuflând din greu.

— Nu pot, l-am auzit spunând înfundat. Nu în seara asta, Haven.

Am înțeles cu greu ce spusese. Ca să gândesc rațional am avut nevoie să trec de ceea ce părea a fi o perdea groasă de ceață.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit. De ce nu?

Hardy a tăcut multă vreme înainte să răspundă. A venit în fața mea și s-a așezat în genunchi, cu picioarele desfăcute. M-a acoperit cu marginile halatului, cu un gest atât de grijuliu încât mi s-a părut mult mai intim decât orice făcusem până atunci.

— Nu e corect, mi-a spus. Nu după ce ai trecut prin ce-ai trecut. Ar însemna să profit de tine.

Nu-mi venea să cred. Totul mergea atât de bine, teama îmi dispăruse parcă de tot... Nu se putea, tocmai atunci, când îl doream cu atâta disperare.

— Ba nu-i așa, am protestat. Mă simt bine. Vreau să

mă culc cu tine.

— Nu ai cum să iei acum decizia asta.

— Dar...

M-am ridicat și m-am frecat la ochi.

— Hardy, nu crezi că îți asumi prea mult din decizia asta? După ce m-ai făcut să mă aprind așa...

M-am oprit, fiindcă-mi venise o idee îngrozitoare.

— E răzbunare, nu-i așa? Pentru aseară?

— Nu, a spus el enervat. N-aș face așa ceva. Nu e vorba despre asta și, dacă încă nu ți-ai dat seama, să știi că și eu sunt la fel de aprins ca și tine.

— Deci eu nu pot să iau parte la decizia asta? Nu pot să votez?

— Nu în seara asta.

— Fir-ar să fie, Hardy...

Îl doream din tot corpul.

— Ai de gând să mă lași să sufăr doar ca să dovedești tu ceva ce oricum nu trebuie dovedit?

Mâna lui mi-a alunecat peste abdomen.

— Dă-mi voie să mă ocup de tine.

Era ca și cum mi-ar fi oferit o porție dublă de desert, dar fără să mă scoată la cină.

— Nu, am spus, îmbujorată de frustrare. Nu vreau jumătate de măsură. Vreau un act sexual complet, cu început și sfârșit. Vreau să fiu privită ca o femeie matură, care are dreptul să decidă cum să procedeze cu corpul ei.

— Dulceață, cred că tocmai am dovedit fără urmă de îndoială că te consider o femeie matură, dar n-am de gând să iau pe cineva care a fost aproape să moară la mine în apartament, să-i dau alcool și să profit de ea

când se simte recunoscătoare. N-ai să vezi!

Am făcut ochii mari.

— Crezi că vreau să mă culc cu tine pentru că-ți sunt recunoscătoare?

— Nu știu, dar vreau să așteptăm o zi sau două, ca să dispară efectul.

— A dispărut deja, nătărău gigantic ce ești!

Știam că nu sunt cinstită cu el, dar n-am reușit să mă abțin. Mă lăsase cu ochii în soare, exact în momentul în care corpul meu era gata să explodeze de plăcere.

— Încerc să fiu un domn, fir-ar să fie.

— Ei bine, nu ăsta e momentul să începi.

Nu puteam să mai rămân în apartamentul lui nicio clipă, fiindcă mă temeam ca să nu fac ceva ce să ne facă pe amândoi să ne simțim prost, ca de exemplu să mă arunc în brațele lui și să cerșesc. M-am ridicat cu greu de pe canapea, am legat cordonul halatului și m-am îndreptat spre ușă.

Hardy a venit imediat în urma mea.

— Unde te duci?

— La mine acasă.

— Dă-mi voie să-ți aduc haine înainte.

— Nu te deranja. Oamenii sunt mereu îmbrăcați în halat când vin de la piscină.

— Dar nu sunt goi pe dedesubt.

— Și ce dacă? Ți-e teamă ca nu cumva vreun bărbat să fie copleșit de pasiune și să sară pe mine în hol? N-am eu norocul ăsta.

M-am îndreptat cu toată viteza spre ușă și am ieșit pe coridor. Mă bucuram că furia mă revigorase, fiindcă n-am avut timp să-mi fac griji că urcam din nou în lift.

Hardy m-a urmat și a așteptat alături de mine până când s-au deschis ușile. Am urcat împreună, amândoi în picioarele goale.

— Haven, știi că am dreptate. Hai să vorbim despre asta.

— Dacă tu nu vrei să te culci cu mine, nici eu nu vreau să vorbim despre sentimente.

Și-a trecut mâna prin păr, confuz.

— E prima dată când o femeie îmi spune așa ceva.

— Nu-mi place să fiu respinsă, am spus ca pentru mine.

— Nu te resping, amân. Și dacă Jack Daniel's te face să fii așa de rea, atunci nu-ți mai torn niciodată de băut.

— N-are legătură cu whisky-ul. Sunt așa de rea și fără el.

Părea că Hardy a înțeles în sfârșit că orice ar fi zis n-avea decât să mă supere mai tare, așa că a tăcut strategic până când am ajuns în fața ușii mele. Am tastat codul și am pășit peste prag.

Hardy a rămas pe loc și m-a privit de la înălțime. Avea părul răvășit și era foarte atrăgător, dar nu părea deloc că regretă ce făcuse.

— Te sun mâine, mi-a zis.

— N-o să-ți răspund.

Hardy m-a privit lent, de jos în sus, așa îmbrăcată cum eram în halatul lui și cum stăteam crispată în prag. La colțul gurii i-a apărut un zâmbet discret.

— O să răspunzi, mi-a spus.

Am închis repede ușa. Nu era nevoie să-i văd chipul ca să știu că zâmbește larg, arogant.

Capitolul 13

Am doua zi dimineată am ajuns la muncă la ora opt și jumătate, și m-au înconjurat imediat Kimmie, Samantha, Phil și Rob. Cu toții și-au exprimat ușurarea că nu pășisem nimic și m-au întrebat despre inundație, despre cum mă simțisem așa, blocată în lift și despre cum reușisem să scap.

— Mi-am sunat un prieten înainte să mi se consume bateria telefonului, le-am explicat. El a venit și... ei bine, după aceea totul a fost în regulă.

— A fost domnul Cates, nu-i așa? m-a întrebat Rob. Mi-a spus David.

— Vecinul nostru, Cates? a întrebat Kimmie, apoi a zâmbit larg când m-a văzut zâmbind stânjenită.

Vanessa a venit la biroul meu, părând îngrijorată.

— Haven te simți bine? Kelly Reinhart m-a sunat și mi-a spus ce s-a întâmplat aseară.

— Sunt bine, am răspuns, și gata de lucru, ca de obicei.

Șefa mea a râs, și poate numai eu am auzit nota de condescendentă.

— Ești foarte puternică, Haven. Bravo ție!

— Apropo, mi-a spus Kimmie, am primit vreo șase telefoane astăzi, de la oameni care întrebau dacă tu ești cea care a rămas blocată în lift. Cred că media locală vrea să bată monedă pe faptul că faci parte din familia Travis, așa că am făcut pe neștiutoarea și am spus că, din câte știu eu, nu a fost vorba de tine.

— Mulțumesc, am răspuns, văzând cum Vanessa îngustează puțin privirea.

Oricât mi-ar fi displăcut mie că fac parte din familia Travis, puteam să fiu sigură că ei îi displăcea și mai mult.

— Bine, oameni buni, hai să ne întoarcem la muncă, a spus Vanessa.

A așteptat până când ceilalți au plecat și mi s-a adresat pe un ton amabil:

— Haven, hai la mine în birou, să bem o cafea și să vorbim despre ședința ta cu Kelly.

— Vanessa, îmi pare rău, dar nu-mi amintesc toate lucrurile despre care am discutat.

— Dar ai notat pe laptop, nu?

— Nu-l mai am, i-am răspuns pe un ton plin de regret. S-a înecat.

Vanessa a oftat.

— Vai, Haven. Aș vrea să fii mai atentă cu lucrurile companiei.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să-l salvez. Apa urca și...

— Atunci uită-te pe notițele pe care le-ai luat. Ai luat notițe, nu?

— Da, dar erau în servietă, și tot ce aveam în ea a fost distrus. O s-o sun pe Kelly și o să încerc să reconstitui ședința cât pot de bine, dar...

— Sincer, Haven, nu puteai să ții servieta în mână?

M-a privit cu o dezamăgire blândă.

— Chiar trebuia să te panichezi și să lași totul jos?

— Vanessa, am spus cu grijă, inundația din lift a fost mai mult decât o băltoacă pe podea.

Era clar că nu înțelegea ce se întâmplase, dar ultimul lucru pe care puteam să i-l spun era că nu înțelegea. A dat ochii peste cap și a zâmbit de parcă eu aș fi fost un copil care spunea povești.

— Cu apetența ta pentru dramatism, nici n-avem cum să știm ce s-a întâmplat de fapt.

— Salut, ne-a întrerupt o voce adâncă.

Era Jack. A venit la biroul meu, iar Vanessa s-a întors spre el. Cu degetele ei subțiri și-a dat după ureche o şuviță de păr blond, perfect.

— Bună, Jack.

— Bună și ție.

Fratele meu s-a apropiat, m-a măsurat atent din privire, apoi m-a tras la piept și m-a îmbrățișat scurt. Eu m-am crispat puțin.

— Da, nu mă interesează că nu-ți place să fii atinsă, a spus el, continuând să mă țină în brațe. M-ai speriat foarte tare aseară. Am trecut pe la tine acum câteva minute și n-a răspuns nimeni. Ce cauți aici?

— Aici lucrez, am spus, zâmbind din colțul gurii.

— Nu și astăzi. Azi îți iei zi liberă.

— Nu e nevoie, am protestat, conștientă de privirea încremenită a Vanesei.

Jack mi-a dat în sfârșit drumul.

— Ba da. Relaxează-te, dormi puțin, și nu uita să-i suni pe Gage, pe tata și pe Todd. Toți trei vor să te audă și niciunul nu te-a sunat acasă, ca nu cumva să te trezească.

Am făcut o grimasă nemulțumită.

— Chiar trebuie să spun aceeași poveste de patru ori?

— Mă tem că da.

— Jack, a spus Vanessa pe un ton ca mierea, nu cred că e nevoie să-și ia o zi liberă. O să avem noi grijă de ea, și așa s-ar putea să mai uite de trauma liftului blocat.

Jack i-a aruncat o privire ciudată.

— A fost mai mult decât un lift blocat. Sora mea a fost închisă ca un pește mic într-o găleată cu momeală pentru răpitori. Am vorbit cu cel care a scos-o de acolo, și el mi-a spus că apa umpluse cabina aproape până la tavan, că era complet întuneric și că el nu cunoaște nicio altă femeie care să se descurce mai bine decât Haven.

Hardy spusese așa ceva despre mine? Eram bucuroasă și mă simțeam flatată. Expresiile subtile, rapide, care i s-au putut citi Vanessei pe chip m-au fascinat.

— Ei, atunci sigur că trebuie să-ți iei o zi liberă, a exclamat apucându-mă pe după umeri, lucru care m-a mirat din cale-afară. N-am știut că a fost atât de rău, Haven. Ar fi trebuit să-mi spui.

M-a strâns cu afecțiune de umeri. Mirosul uscat, scump, al parfumului ei și senzația pe care mi-o dădea îmbrățișarea m-au făcut să mă cutremur de repulsie.

— Sărăcuța de tine. Mergi acasă și odihnește-te. Pot să fac ceva pentru tine?

— Mulțumesc, dar nu, am spus îndepărtându-mă de ea. Sincer, mă simt bine și vreau să rămân la serviciu.

Jack m-a privit cu drag.

— Mergi acasă, draga mea. Îți iei liber azi.

— Am o grămadă de lucruri de făcut, i-am spus.

— Nu mă interesează. O să fie aici și mâine. Nu-i așa, Vanessa?

— Așa e, a răspuns șefa mea pe un ton vesel.

Crede-mă că nu e problemă să preia altcineva sarcinile ei, a mai spus, bătându-mă ușor pe spate. Ai grijă de tine, scumpa mea. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Tocurile ei înalte au lăsat urme adânci în carpetă.

— Ar trebui să rămân, i-am spus lui Jack.

El m-a privit cu o expresie indescifrabilă.

— Du-te în vizită pe la tata, mi-a spus. Vrea să te vadă, și n-ar fi rău pentru niciunul dintre voi să vorbiți ca niște oameni civilizați, măcar o dată.

Am oftat și mi-am ridicat geanta.

— Sigur. Nu m-am agitat destul în ultimele zile.

Jack și-a băgat mâinile în buzunare și m-a privit atent, apoi mi-a vorbit pe un ton scăzut:

— Ascultă. Ți-a făcut cumva Hardy avansuri aseară?

— Mă întrebi ca frate sau ca prieten?

S-a gândit puțin, apoi a spus:

— Ca prieten, presupun.

— Bine.

Am continuat în șoaptă:

— Eu i-am făcut lui avansuri, și el m-a refuzat. Mi-a spus că nu vrea să profite de mine.

Jack a clipit o dată.

— Ca să vezi.

— Și a fost foarte autoritar în privința asta, am continuat supărată. Iar atitudinea asta de „sunt bărbat și eu decid” nu-mi place deloc.

— Haven, e texan. În general nu suntem cunoscuți pentru delicatețe și tact. Dacă vrei așa ceva, trebuie să-ți găsești un metrosexual. Am auzit că locuiesc mulți în Austin.

Am zâmbit larg, deși eram indignată.

— Nici nu sunt sigură că știi ce e un metrosexual, Jack.

— Știi doar că eu nu sunt unul dintre ei.

A zâmbit și s-a așezat pe unul dintre colțurile biroului meu.

— Haven, toată lumea știe că eu și Hardy Cates nu ne iubim, dar trebuie să fiu de acord cu el în situația asta. A făcut ce era bine.

— Cum poți să-i iei apărarea?

Ochii lui negri au strălucit o clipă.

— Femeile! Vă supărați când un bărbat vă face avansuri și vă supărați și mai tare când nu vă face avansuri. Jur că n-avem cum să câștigăm!

Unii bărbați sunt mai îngăduitori cu fiicele lor. Tatăl meu nu era unul dintre ei. Poate că, dacă am fi petrecut mai mult timp împreună, eu și tata am fi putut să găsim un numitor comun, dar el fusese întotdeauna mult prea ocupat, mult prea ambițios. Tata îi lăsase responsabilitatea creșterii fiicei lor exclusiv mamei mele, și oricât s-a străduit ea să mă modeleze după ea însăși, tot n-a reușit.

Atitudinea mea se înrăutățea pe măsura ce mama încerca să mă transforme într-o fiică așa cum credea ea că trebuia. Lucrurile pe care le considera nefeminine – praștia, pistolul cu capse, jocul cu cowboy și indieni, pălăria de polițist texan pe care mi-o făcuse cadou Joe, toate dispăruseră sau fuseseră date altor copii.

— Nu-ți trebuie ție astea, mi-a spus când m-am plâns. Astea nu sunt lucruri potrivite pentru o fetiță.

Cele două surori ale mamei aveau atitudini înțelegătoare, fiindcă era clar că nu se putea face nimic

cu mine, dar mie mi se părea că se bucură în secret de situația ei. Chiar dacă soții lor nu-și permiteau să le cumpere o vilă în River Oaks, măcar reușiseră să le facă pe verișoarele mele, Karma, Jack și Susan, toate trei niște domnișoare perfecte. Mama, care avea tot ce-și putea dori în rest, trebuia să sufere cu mine.

Știam că n-aș fi mers niciodată la Wellesley dacă mama ar fi trăit. Ea a fost o antifeministă convinsă, deși nu eram sigură dacă știa bine de ce. Poate fiindcă sistemul funcționase atât de bine pentru ea, care era soția unui bărbat bogat, sau poate pentru că era convinsă de ordinea imuabilă a lucrurilor, datorată firii bărbătești care este cum este, iar ea nu era genul care să bată la uși închise. Multe dintre cele de-o vârstă cu ea găsiseră că e o virtute să tolerezi discriminarea.

Oricare ar fi fost motivele, era clar că eu și mama eram diferite. Mă simțeam vinovată că moartea ei îmi permisesese mie să merg la facultatea pe care o voiam. Tata nu se bucurase de alegerea mea, bineînțeles, dar era atât de îndurerat de pierderea Avei încât nu se opusese deloc. Probabil că se bucurase să mă știe afară din Texas.

L-am sunat pe tata în drum spre River Oaks, ca să mă asigur că era acasă. Fiindcă mașina îmi fusese distrusă de inundație, a trebuit să închiriez o alta. La intrare m-a întâmpinat menajera, Cecily, care lucra pentru familia noastră dintotdeauna și care mi se păruse bătrână și când eram mică, fiindcă avea chipul brăzdat de riduri atât de adânci încât ai fi putut să împingi câte un bănuț în ele.

Cecily s-a îndreptat spre bucătărie, iar eu m-am dus

la tata, care se relaxa în sufragerie. În fiecare parte a camerei spațioase, în care ai fi putut să adăpostești un tanc, era câte un șemineu. Tata stătea într-unul dintre capetele încăperii, pe o canapea, cu picioarele ridicate.

Noi doi nu petrecuserăm prea mult timp împreună după divorțul meu. Ne-am văzut în timpul câtorva vizite scurte, cu alții de față. Probabil că amândurora ni se părea că o conversație privată ar fi fost prea mare bătaie de cap și că n-ar fi meritat efortul.

M-am uitat la tatăl meu și mi-am dat seama că îmbătrânea. Avea părul mai mult alb decât cenușiu, iar bronzul începuse să i se atenueze, semn că nu mai petrecea atât de mult timp afară. În plus, avea un aer liniștit, ca un om care nu mai aleargă după următorul proiect.

— Bună, tata.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz și m-am așezat alături de el. M-a privit atent cu ochii lui întunecați.

— Văd că n-ai pățit nimic rău.

— Nu, am spus zâmbind larg. Datorită lui Hardy Cates.

— L-ai sunat, așa-i?

Știam unde vrea să ajungă.

— Da. Bine că aveam telefonul mobil la mine.

Înainte să apuce să mă întrebe mai departe, am încercat să-i distrag atenția.

— O să am ce-i povesti terapeutei când se întoarce din concediu.

Tata s-a încruntat dezaprobator, așa cum eram sigură că avea să facă.

— Mergi la un doctor bun de gură?

— Nu spune „doctor bun de gură”, tată. Știu că așa li se spunea înainte specialiștilor în sănătate mintală, dar acum are alt sens decât pe vremuri.

— Ca de exemplu?

— De exemplu poate să însemne o femeie care se pricepe la... o anumite activitate din dormitor.

Tata a clătinat din cap.

— Tinerii din ziua de azi...

I-am zâmbit larg.

— Nu am inventat eu expresia asta. Încerc doar să te țin la curent. Deci, da, merg la terapeut, și m-a ajutat foarte mult până acum.

— E o risipă de bani să plătești pe cineva să te asculte cum te plângi. Oamenii ăștia nu fac decât să-ți spună ce vrei să auzi.

Din câte știam eu, tata habar n-avea despre ce era vorba în terapie.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai diplomă de psiholog, tati.

El m-a privit ursuz.

— Să nu spui că mergi la terapeut. O să creadă lumea că ai ceva la cap.

— Nu mi-e jenă să se știe că am probleme.

— Singurele probleme pe care le ai sunt cele pe care ți le-ai făcut singură. Ca, de exemplu, să te măriți cu Nick Tanner când eu ți-am spus să nu faci asta.

Am zâmbit, gândindu-mă că tata nu pierdea nicio ocazie să-ți aducă aminte că a avut dreptate.

— Am recunoscut deja că ai dreptate în privința lui Nick. Poți să-mi amintești de fiecare dată, și eu pot să tot recunosc că am greșit, dar nu cred că e prea

productiv, în plus, nu te-ai purtat cum trebuia.

În privire i-a apărut o strălucire iritată.

— Mi-am apărut principiile și așa face la fel și acum.

M-am întrebat de unde învățase el cum să fie tată.

Poate credea că le face bine copiilor să aibă un părinte autoritar, așa cum el nu avusese niciodată. Îi era teamă să recunoască vreodată că a greșit, iar asta, probabil, i se părea că e putere. Mie-mi semăna mai mult a slăbiciune.

— Tată, am spus pe un ton ezitant, așa vrea să mă sprijini chiar și atunci când greșesc. Așa vrea să poți să mă iubești și dacă dau greș.

— Ce spun eu n-are de-a face cu iubirea. Trebuie să înveți că există consecințe, Haven.

— Știu asta..

Avusesem parte de consecințe pe care el nici măcar nu le bănuia. Dacă am fi avut altfel de relație, mi-ar fi plăcut să îi vorbesc despre ce suferisem, dar era nevoie de un nivel de încredere care se forma în ani buni.

— N-ar fi trebuit să mă grăbesc cu mariajul, am recunoscut. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte, dar nu sunt singura femeie care s-a îndrăgostit de bărbatul nepotrivit.

— Toată viața ta, a rostit tata pe un ton amar, n-ai vrut decât să faci invers decât am spus eu și mama ta. Ai fost mai îndărătnică decât toți cei trei băieți la un loc.

— Nu am făcut-o intenționat. Nu voiam decât să-mi dai atenție. Așa fi făcut orice ca să petrec puțin timp cu tine.

— Ești o femeie în toată firea, Haven Marie. Orice ai primit sau n-ai primit atunci când erai mică nu mai

contează acum. Depășește problema asta.

— O depășesc, am spus. Nu mă mai aștept să fii altfel decât ești. Mi-ar plăcea să faci și tu la fel cu mine, și atunci, poate, noi doi n-o să mai fim atât de dezamăgiți unul de celălalt. De acum înainte, o să încerc să fac alegeri mai potrivite, dar, dacă asta înseamnă că o să fac lucruri care pe tine o să te enerveze, asta e. Nu trebuie să mă iubești neapărat. Eu te iubesc oricum pe tine.

Tata n-a părut că aude. Era hotărât să afle ceva.

— Vreau să știu ce se întâmplă între tine și Hardy Cates. Te gândești să ai o relație cu el.

Am zâmbit puțin, apoi i-am spus:

— Asta e treaba mea.

— Are o reputație proastă, m-a avertizat tata. Trăiește periculos și nu e făcut pentru căsnicie.

— Știu, am spus. Nici eu nu sunt.

— Te avertizez, Haven, că o să te rănească. E un texan crescut prost, necioplit. Nu-mi da încă un motiv să-ți spun că am avut dreptate.

Am oftat și m-am uitat la el, la acest părinte care era convins că știe întotdeauna ce-i mai bine.

— Spune-mi, tată, cine ar fi potrivit pentru mine? Dă-mi un exemplu cu care tu ai fi de acord.

S-a așezat mai bine, s-a sprijinit de spătarul canapelei, și-a bătut darabana cu degetele lui groase pe abdomen, apoi a spus:

— Băiatul lui George Mayfield, Fisher. *Într-o bună zi o să moștenească averea.* E un tânăr cu caracter, dintr-o familie bună. E și arătos.

Eram șocată, fiindcă-l cunoșteam pe Fisher Mayfield, cu care fusem colegă de școală.

— Tată, e cel mai plictisitor om, cu o personalitate invizibilă. Este echivalentul uman al spaghetelor reci.

— Dar fiul lui Sam Schuler?

— Mike Schuler? Prietenul lui Joe?

Tata a dat din cap.

— Tăticul lui e unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc, cu frica lui Dumnezeu, muncitor... Și Mike e foarte manierat.

— Mike e un drogat, tată.

Tata a părut ofensat..

— Ba nu.

— Întreabă-l pe Joe dacă nu mă crezi pe mine. Mike Schuler dă pe droguri destul cât să întrețină mii de familii din Columbia.

Tata a scuturat din cap, dezgustat.

— Ce au copiii ăștia?

— Nu știu, am spus, dar dacă astea sunt sugestiile tale, tată, să știi că necioplitul texan pare minunat prin comparație.

— Dacă începi ceva cu el, mi-a spus tata, să-i spui că nu pune mâna pe banii mei.

— Hardy n-are nevoie de banii tăi. Îi are pe ai lui, tata. Mi-a făcut plăcere s-o spun.

— O să vrea mai mult.

După ce am prânzit împreună, m-am întors acasă și am dormit puțin. M-am trezit cu discuția cu el în minte și m-am supărat din cauza lipsei lui de interes în ceea ce mă privea. Mă deprima să-mi dau seama că nici măcar nu aveam să primesc același fel de iubire din partea lui cum eram dispusă să ofer. L-am sunat pe Todd și i-am povestit despre vizită.

— Ai avut dreptate într-o privință, i-am spus. Chiar că am un patetic complex al lui Oedip.

— Toți avem, scumpa mea. Nu ești foarte specială.

Am râs.

— Vrei să vii pe la mine, să bem ceva la barul de jos?

— Nu pot. Am o întâlnire în seara asta.

— Cu cine?

— O femeie foarte atrăgătoare, a răspuns Todd. Ne-am cunoscut la sala de forță. Dar tu? Ai pecetluit târgul cu Hardy?

— Nu. Trebuia să mă sune astăzi, dar până acum...

Am tăcut când am auzit sunetul telefonului în așteptare.

— S-ar putea să fie el. Trebuie să închid.

— Noroc, draga mea.

Am răspuns celui de-al doilea apel.

— Alo?

— Cum te mai simți?

Sunetul accentului lui Hardy mi-a trimis fiori pe șira spinării.

— Bine, am spus pe un ton ascuțit, ca un balon strâns în mână.

Mi-am dres glasul.

— Tu ce mai faci? Ai făcut febră musculară de ieri?

— Nu. Totul merge cum trebuie.

Am închis ochii și am expirat lung, absorbind tăcerea caldă dintre noi.

— Mai ești supărată pe mine? a întrebat Hardy.

N-am reușit să-mi ascund zâmbetul.

— Cred că nu.

— Atunci vrei să iei cina cu mine în seara asta?

— Da.

Am strâns telefonul între degete. Mă întrebam de ce am acceptat să ies cu el. Ai mei n-ar fi fost de acord în veci.

— Îmi place să mănânc devreme, i-am spus.

— Și mie la fel.

— Vii pe la mine la șase?

— Da, ne vedem atunci.

După ce a închis, eu am rămas nemișcată câteva minute și m-am gândit la ce se întâmplase. Știam că tata ar fi zis că nu știu în ce mă bag dacă ies cu Hardy, dar, pe de altă parte, cu oricine aș fi ieșit, tot nu puteai să fii sigur că era o persoană de calitate. Trebuia să-i dai ocazia să arate cine e cu adevărat și să-l crezi când făcea asta.

Mi-am pus o pereche de blugi, niște pantofi cu toc înalt și un maiou de culoarea narciselor, prins cu o singură baretă cu ac strălucitor de unul dintre umeri. Mi-am îndreptat părul și am răsucit vârfulurile în sus. Fiindcă era umezeală în aer, m-am fardat foarte puțin, numai cu niște mascara și cu un balsam de buze colorat.

Mi-am dat seama că aveam emoții mai mari la gândul că o să mă culc cu Hardy decât avusesem când eram virgină și urma să mă culc cu Nick. Probabil pentru că la primul iubit te gândești că orice stângăcie ți-e iertată, fiindcă ești la început. La al doilea, însă, se aștepta mai mult de la tine. Nu mă ajutase nici că făcusem de curând un test dintr-o revistă pentru femei, intitulat „Te pricepi în pat?”, iar scorul meu fusese acela de „Inhibată”, așa că primisem tot felul de sugestii pentru a-mi îmbunătății „priceperea”. Majoritatea mi s-au părut neigienice,

incomode sau pur și simplu inacceptabile.

Când am auzit în sfârșit soneria, la câteva minute înainte de ora șase, eram atât de tensionată încât simțeam că încheieturile îmi erau înșurubate cu șuruburi din oțel. Am deschis, dar nu era Hardy.

În prag stătea fostul meu soț, îmbrăcat în costum, cu cravată, perfect aranjat și zâmbitor.

— Surpriză, mi-a spus, apoi m-a apucat de braț înainte să pot să schițez vreun gest.

Capitolul 14

M-am retras, încercând să scap, dar Nick m-a urmat în apartament, continuând să zâmbească. I-am dat mâna la o parte și am rămas în fața lui, încercând să ascund spaima care mă cuprinsese.

Eram în mijlocul unui coșmar. Am încercat să îmi închipui că nu e real, dar supărarea, teama și furia mă năpădiseră precum mușuroaiele de furnici. Cunoșteam bine sentimentul acela, care-mi ținuse loc de realitate timp de doi ani.

Nick părea sănătos, bine făcut, puțin mai mare decât în timpul căsniciei noastre. Noile rotunjimi ale figurii sale accentuau un aer de băiețandru care n-avea să-i vină bine la bătrânețe. În general, însă, lăsa impresia unui tip conservator, prosper, bine îmbrăcat.

Numai cineva care-l cunoștea putea să-și dea seama că are un monstru în suflet.

— Vreau să pleci, Nick.

El a râs nedumerit, de parcă ostilitatea mea reținută era ceva absolut neașteptat.

— Doamne, Marie. Nu te-am văzut de luni de zile și asta e primul lucru pe care mi-l spui?

— Nu te-am invitat aici. Cum mi-ai găsit apartamentul? Cum ai trecut de recepționar?

David nu dădea voie necunoscuților să între în clădire fără aprobarea cuiva dinăuntru.

— Am aflat unde lucrezi și am mers la tine la birou, unde am vorbit cu șefa ta, Vanessa, care mi-a spus că locuiești aici. Mi-a spus la ce număr stai și că pot să urc direct. Drăguță fată. A spus că-mi arată Houston-ul dacă vreau.

— Voi doi aveți multe în comun, am spus sec.

Fir-ar să fie, Vanessa! îi spuseseam destul despre trecutul meu ca să înțeleagă că nu eram în relații bune cu fostul meu soț. Nu era de mirare că se folosisse de ocazie ca să-mi facă rău.

Nick s-a aventurat mai departe în apartament.

— Ce vrei? am întrebat, ferindu-mă de el.

— Voiam doar să vin pe la tine, să te salut. Sunt în oraș pentru un interviu la o companie de asigurări. Au nevoie de cineva pentru estimări. Sunt sigur că o să primesc postul, fiindcă am calificarea necesară.

Sușinea un interviu pentru un post în Houston? Mi s-a făcut rău numai la gândul aceasta. Nici măcar un oraș cu două mii de locuitori nu era destul de mare ca să pot să-l împart cu fostul meu soț.

— Nu mă interesează planurile tale de carieră, am spus, încercând să vorbesc pe un ton calm. Noi doi nu

avem ce să ne mai spunem.

M-am apropiat de telefon.

— Pleacă, sau chem securitatea.

— Tot dramatică ai rămas, a murmurat Nick, dând ochii peste cap. Am venit să-ți fac o favoare, Marie. Dacă m-ai lăsa să vorbesc destul cât...

— Haven, m-am răstit.

El a clătinat din cap, de parcă s-ar fi confruntat cu un copil mic, în plină criză de furie.

— Bine. Iisuse. Am câte ceva ce-ți aparține și mi-ar plăcea să ți le dau înapoi.

— Ce ai?

— O eșarfă, o poșetă... Și brățara pe care o ai de la mătușa ta, Gretchen.

Îl pusesem pe avocat să-i ceară brățara, dar Nick susținea că a pierdut-o. Eu știusese că nu era adevărat, bineînțeles. Ideea că aș putea s-o primesc înapoi mi-a trimis un fior de dor în suflet. Acea mică părticică din trecut însemna mult pentru mine.

— Foarte bine, m-am auzit spunând pe un ton aproape indiferent. Unde este?

— La mine la hotel. Hai să ne întâlnim mâine și ți-o aduc.

— Trimite-mi-o și gata.

El a zâmbit.

— Nu poți să primești ceva așa, pe degeaba. Poți să-ți iei lucrurile, inclusiv brățara, dar trebuie să te întâlnești cu mine. Dacă vrei, poate să fie și într-un loc public.

— Tot ce vreau e să plec.

M-am întrebat când avea să apară Hardy. Probabil nu mai era mult, și atunci ar fi putut să se întâmple orice.

Am simțit o peliculă fină de transpirație care îmi acoperea pielea, pe sub haine, făcând materialul să se lipească din loc în loc, sub forma unor pete sărate.

— Aștept pe cineva, Nick.

Mi-am dat seama imediat că n-ar fi trebuit să spun asta. În loc să-l fac să plece, tocmai mă asigurasesm că o să vrea să rămână. Nick voia să afle cine era următorul după el.

— Ai spus că nu te vezi cu nimeni.

— Ei bine, situația s-a schimbat.

— De când îl cunoști?

L-am privit cu răceală, refuzând să-i răspund.

— Știe despre mine? a insistat Nick.

— Știe că am divorțat.

— Te-ai culcat cu el?

Vorbise pe un ton blând, dar în privirea lui erau dispreț și furie.

— Nu e treaba ta.

— Poate că el o să reușească să te dezghețe.

— Poate că a reușit deja, i-am răspuns pe un ton răstit.

Am avut satisfacția să-l văd cum face ochii mari, surprins și furios, apoi am văzut mișcare, pe cineva care intra... silueta înaltă și bine făcută a lui Hardy. S-a oprit un moment, ca să evalueze situația, și a îngustat pleoapele când Nick s-a întors cu fața la el.

Mi-am dat seama că Hardy a înțeles imediat cine era vizitatorul. Se simțea în atmosfera încărcată și se vedea pe chipul meu palid. Nu mă așteptasem să fac vreodată o comparație fizică directă între ei doi. Oricum, cu ei în aceeași încăpere, mi-era imposibil să n-o fac. Obiectiv

vorbind, Nick era mai chipeș, cu trăsături mai mici, mai cizelate, dar frumusețea dură a lui Hardy, siguranța sa de sine, îl făceau pe fostul meu soț să pară lipsit de experiență, aproape un copil.

Nick s-a uitat fix la Hardy, iar postura agresivă i s-a transformat. A făcut un pas înapoi. Oricare fusese ideea lui despre bărbatul cu care ieșeam, era clar că nu se așteptase la ceea ce vedea. El se simțea mereu superior tuturor celorlalți, iar eu nu-l văzusem niciodată atât de intimidat.

Mi-a trecut prin cap că Hardy, un bărbat puternic, trecut prin viață, era versiunea autentică a ceea ce Nick pretindea că este. Și pentru că el știa în adâncul sufletului că se preface, ocazional cădea pradă furiilor explozive cărora le fusesem victimă.

Hardy a intrat în casă și a venit lângă mine fără să ezite, trecând pe lângă Nick. M-am cutremurat când și-a petrecut brațul pe după talia mea și m-a privit cu ochii lui albaștri, acum întunecați.

— Haven, a murmurat.

Sunetul vocii sale a desfăcut, parcă, menghina care-mi ținea plămâni prizonieri. Nici nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația. Am tras aer în piept, iar strânsoarea lui a devenit mai fermă. Am simțit cum vitalitatea sa mă traversează ca un curent electric.

— Poftim, a spus Hardy, dându-mi ceva.

Am privit în jos. Îmi adusesese flori, un buchet superb colorat, care mirosea frumos și era împachetat în hârtie creponată.

— Mulțumesc, am reușit să spun.

El a zâmbit puțin.

— Pune-le în apă, dulceață.

Apoi, spre surprinderea mea, l-am simțit dându-mi o palmă la fund chiar în fața lui Nick. Semnalul clasic masculin pentru „femeia asta e a mea”.

L-am auzit pe fostul meu soț trăgând aer în piept, i-am aruncat o privire și am văzut roșeața furioasă care i se ridica de la guler în sus. Odată, acea reacție furioasă m-ar fi făcut să fiu foarte nefericită, dar nu și în acel moment.

Am simțit un amestec ciudat de emoții... O tresărire inconstientă când l-am văzut pe Nick furios, puțină iritare la adresa lui Hardy, dar mai ales triumf eliberator. Știam că, oricât de mult ar fi vrut Nick să mă pedepsească, n-ar fi putut să facă absolut nimic.

Deși nu-mi plăcuse niciodată în mod deosebit că Hardy era atât de impozant, în acea clipă am fost foarte încântată de asta, fiindcă un agresor ca Nick nu putea să respecte decât un alt agresor, ceva mai mare.

— Ce te aduce la Houston? l-am auzit pe Hardy întrebând pe un ton calm, în timp ce eu mă îndreptam spre chiuvetă.

— Un interviu pentru o slujbă, a răspuns Nick supus. Sunt Nick Tanner, fostul...

— Știi cine ești.

— N-am reținut cum te cheamă.

— Hardy Cates.

Am aruncat o privire spre ei și am văzut că niciunul nu se apropiase de celălalt ca să dea mâna. Numele îi sunase cunoscut lui Nick. Am văzut că își amintește ceva, dar nu știe sigur de unde.

— Cates... N-au fost ceva probleme între tine și

familia Travis cu niște timp în urmă?

— S-ar putea spune și așa, a răspuns Hardy, părând să nu regrete prea mult acest fapt.

A urmat o pauză calculată, apoi:

— Mă împrietenesc cu cineva din familie, totuși.

Se referea, bineînțeles, la mine. Îl provoca intenționat pe Nick. I-am aruncat o privire aspră, pe care el nici n-a observat-o, și am văzut cum fostul meu soț tremură de indignare.

— Nick tocmai pleca, am spus repede. La revedere, Nick.

— Te sun, a răspuns el.

— Aș prefera să n-o faci.

M-am întors la loc spre chiuvetă, fiindcă nu puteam să-l mai privesc nicio clipă pe fostul meu soț.

— Ai auzit ce-a spus doamna, a murmurat Hardy.

După aceea a urmat un schimb scurt de cuvinte și ușa s-a închis ferm. Am oftat întretăiat. Nu mi-am dat seama că strângeam tulpinile florilor prea tare decât când m-am uitat în jos și am văzut o picătură de sânge pe falanga degetului mare. Mă înțepasem *într-un* spin. Am spălat cu apă mâna, ca să curăț sângele, am umplu o vază și am pus florile în ea.

Hardy a venit în spatele meu și a scos un sunet jos când a văzut sângele.

— Nu e nimic, am spus, dar el mi-a luat de mâna și a ținut-o sub jetul de apă rece.

Când rana minusculă a fost bine curățată, el a luat un prosop de hârtie și l-a împăturit de câteva ori.

— Apasă cu asta.

A rămas în picioare, în fața mea, apăsând hârtia

deasupra răni. Eram atât de tulburată de vizita lui Nick încât nu știam ce să spun. Nefericită, am recunoscut în sinea mea că nu puteam să-mi arunc trecutul la gunoi, ca pe o pereche de pantofi uzați. N-aveam să fiu niciodată liberă de el. Puteam să merg mai departe, dar Nick putea să mă găsească mereu, să între în viața mea și să-mi amintească de lucruri pe care aș fi dat orice ca să le uit.

— Uită-te la mine, a spus Hardy după un minut.

Nu voiam. Știam că poate să-mi citească emoțiile pe chip. Mi-am amintit ce-mi spusese Todd despre el. „Uită-te la ochii lui. Chiar și atunci când se preface că e un tip obișnuit, el măsoară, învață, în fiecare secundă...”

M-am forțat să ridic privirea.

— Știai că e în oraș? a întrebat Hardy.

— Nu. M-a surprins.

— Ce voia?

— A spus că are niște lucruri de-ale mele pe care vrea să mi le dea înapoi.

— Ca de exemplu?

Am clătinat din cap. Nu aveam dispoziția necesară să-i povestesc despre brățara mătușii Gretchen și sigur nu voiam să-i explic cum o lăsasem la Nick fiindcă fusesem bătută și aruncată pe treptele din fața casei.

— Nimic ce să vreau, am mințit.

Mi-am tras mâna din mâna lui și am dat la o parte prosopul de hârtie. Sângerarea se oprise.

— Ce i-ai spus lui Nick la ușă?

— Că dacă mai apare pe aici, îl bat măr.

Am făcut ochii mari.

— Glumești, nu?

El a arborat o expresie arogantă.

— Deloc.

— Ești un infatuat și... Nu pot să cred că ai făcut...

Am tăcut, supărată. Lui Hardy nu-i părea rău deloc.

— Asta e ce vrei, nu? Să nu-l mai vezi niciodată?

— Da, dar nu vreau să iei tu decizii în locul meu!

Mi-am petrecut toată viața pe lângă bărbați dominatori, și probabil că tu o să te dovedești a fi cel mai rău dintre ei toți.

A avut obrăznicia să zâmbească.

— Te descurci tu cu mine. Ți-am spus că sunt blând.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Da, ca un cal de rodeo legat în laț.

Hardy m-a cuprins în brațe, a aplecat capul și vocea sa joasă mi-a mângâiat urechea:

— Deci se pare că știi ce ai de făcut.

Un val de căldură m-a traversat, luându-mă prin surprindere, ceva venit din pasiune și prea puternic pentru a putea fi numit. Mi s-a făcut și puțin rău, m-am speriat și m-am aprins, toate în același timp.

— Merită să încerci, nu-i așa? a întrebat Hardy.

Nu eram sigură la ce se referă.

— Nu încerc nimic cu tine până nu-mi promiți că n-o să te mai porți așa.

M-a sărutat după ureche.

— Haven... Chiar crezi că m-aș da la o parte politicos în timp ce alt bărbat vine să-i dea târcoale femeii mele? Dacă aș permite așa ceva, n-aș fi bărbat, și cu siguranță n-aș fi texan.

Nu mai respiram cum trebuie.

— Nu sunt femeia ta, Hardy.

Mi-a cuprins capul în palme și mi-a ridicat chipul spre el, apoi mi-a mângâiat obrajii cu degetele mari. Se uita la mine într-un fel care mă făcea să uit de tot. M-a cuprins din nou căldura erotică de mai devreme, de data asta din cap până-n picioare.

— E cazul să remediem situația, atunci.

Și mai multă aroganță, am gândit într-un colț al minții, însă, spre rușinea mea, ideea era foarte atrăgătoare și îmi trimitea foc lichid în vene. I-am strâns cămașa în pumni.

Era o cămașă frumoasă, cenușie, scumpă, care costa probabil cât rata unei ipoteci. Degetul meu lăsase o urmă de sânge pe ea.

— Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat?

Hardy s-a uitat în jos, spre mâna mea.

— Fir-ar să fie! Sângerează iar. Trebuie să-ți pui un platur.

— Nu mă interesează mâna. Vorbeam despre cămașa ta! Îmi pare foarte rău.

El a părut amuzat de îngrijorarea mea.

— E doar o cămașă.

— Sper că nu am distrus-o. Poate că nu e prea târziu, dac-o punem la înmuiat în chiuvetă...

Am început să-i desfac nasturii, tresărind la vederea materialului pătat de sânge.

— E amestec de vâscoză? Poate că n-ar trebui s-o bag în apă, ci s-o duc la curățat.

— Lasă cămașa și dă-mi să-ți văd mâna.

— Se curăță numai la curățătorie? Ce scrie pe etichetă?

— Nu m-am uitat niciodată.

— Tipic masculin.

Am mai desfăcut un nasture, apoi altul, puțin mai încet, dar fără să mă opresc. Îl dezbrăcăm. Hardy nu s-a mișcat, ci m-a privit doar, fără urmă de amuzament acum. S-a încordat când am descoperit cu degete tremurânde maioul alb de dedesubt. Am scos poalele cămășii din blugi. Materialul subțire se mototolise la contactul cu trupul lui cald.

Era un bărbat în toată regula, chipeș, foarte masculin, care încerca din răspuțeri să nu pară amenințător... Mă simțeam foarte atrasă de el. Mâinile îmi tremurau când i-am desfăcut butonii cămășii, împingându-i prin țesătura apretată.

A rămas nemișcat cât i-am scos cămașa de pe umeri, iar când îmbrăcămintea i-a ajuns la încheieturi, s-a mișcat ca prin vis, scoțându-și încet mâinile din mâneci. A aruncat-o pe podea și m-a cuprins cu brațele.

Mi s-au tăiat genunchii când m-a strâns la piept și m-a sărutat apăsător cu buzele lui fierbinți. Mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui, pe spate, deasupra mușchilor puternici așezați de-o parte și de alta a șirei spinării.

Gura sa mi-a explorat gâtul cu blândețe, până când eu m-am arcurt, încercând să ajung mai aproape. Mă cuprinsese o pasiune oarbă, care mă împiedica să gândesc, să încerc să controlez orice.

Hardy m-a ridicat pe dulapul mic din bucătărie, cu picioarele atârânănd. Am închis ochii, ca să nu mai văd strălucirea artificială a becului de deasupra. Gura lui a cuprins-o pe a mea, tandră, însetată, în timp ce cu

palmele mi-a desfăcut pulpele. Doamne, cum săruta! Nu simțisem niciodată așa ceva cu Nick, sau cu oricine altcineva. Acea fierbințeală insistentă mă topea din interior.

Mi se părea că hainele-mi sunt strâmte, maioul mi se strângea pe sâni, iar eu am tras de bretea ca să-l scot. Hardy mi-a dat mâinile la o parte și l-am simțit cum desface încheietoarea.

Maioul mi-a alunecat până în talie. Sâniii îmi erau grei, mă dureau, iar sfârcurile mi s-au întărit imediat la atingerea aerului rece. Hardy a strecurat o mână pe spatele meu, ca să mă susțină, și s-a aplecat peste mine, cu gura fierbinte sărutându-mi pielea palidă de pe sâni. Buzele i-au alunecat încet spre sfârcurile roz, iar eu am gemut când l-am simțit dezmierdându-mă. L-am apucat capul în palme, cu degetele împletite printre șuvițele mătăsoase, cu parfumul lui proaspăt invadându-mi nările.

M-a ridicat spre el, uimitor de puternic, și m-a sărutat din nou. Degetele sale mi-au prins strâns unul dintre sfârcuri, încă umed după atingerea gurii lui. M-am sprijinit de umerii săi, l-am tras mai aproape. Aveam nevoie de mai mult, doar puțin mai mult... A părut că înțelege și, murmurând aproape de gâtul meu, mi-a desfăcut blugii și a început să mi-i tragă în jos, pe șolduri. Atunci, ceva din mine s-a rupt.

M-am răcit din cap până-n picioare, fără motiv, de parcă aș fi fost scufundată într-un lac glaciatic, i-am văzut chipul lui Nick, i-am simțit mâinile cuprinzându-mă, picioarele împingându-le pe ale mele. Am simțit o durere fulgerătoare în piept, ca începutul unui atac de

cord, și mi s-a strâns stomacul.

Mi-am pierdut cumpătul și am început să plâng, să-l împing, aproape gata să cad de pe dulap. Hardy m-a prins, m-a coborât pe podea, însă eu eram deja prea panicată. Am țipat la el să nu mă atingă, să plece, și l-am lovit și l-am zgâriat de parcă aș fi fost un animal sălbatic.

Probabil că mi-am pierdut cunoștința o clipă, fiindcă următorul lucru de care-mi amintesc este că eram ghemuită pe canapea, iar Hardy era în picioare, lângă mine.

— Haven, uită-te la mine, a spus, și a continuat să repete asta până când l-am ascultat.

I-am văzut ochii, albaștri, nu căprui. M-am concentrat cu disperare la ei. Hardy mă acoperise cu cămașa lui.

— Respiră adânc, mi-a spus răbdător. Nu o să te ating. Nu. Rămâi nemișcată și respiră.

Mă durea atât de tare stomacul încât eram sigură că o să mi se facă rău, dar, treptat, respirația întretăiată s-a transformat, s-a liniștit, și greața a dispărut. Hardy a dat scurt din cap când m-a văzut respirând mai bine, mai aproape de normal.

— Ți aduc niște apă. Unde sunt paharele?

— În dreapta chiuvetei, am spus cu o voce spartă.

S-a dus spre bucătărie și am auzit robinetul deschizându-se. Cât a lipsit, eu m-am îmbrăcat în cămașa lui. Eram neîndemânatică și tremuram din cauza spaimei pe care o trăisem. Mi-am dat seama ce se întâmplase, că făcusem o criză de nervi, și mi-am dorit să mor. Mi-am ascuns capul în palme. Credeam că totul mergea bine. Mă simțeam bine, dar pasiunea și plăcerea

se transformaseră brusc în panică.

Ceva era foarte, foarte în neregulă cu mine. Știam că dacă nu puteam să mă apropiu în acel moment de Hardy, n-aveam să mă apropiu niciodată de nimeni. N-aveam să mai fiu bine niciodată.

Cuprinsă de disperare, m-am ghemuit într-un colț al canapelei. Hardy s-a așezat în fața mea, pe măsuța de cafea, și mi-a întins tăcut paharul cu apă. Mi se uscaseră gura de parcă înghițisem praf, așa că am băut cu sete. După câteva înghițituri, însă, greața a amenințat că revine, așa că am lăsat deoparte paharul.

M-am forțat să-l privesc pe Hardy. Era palid pe sub bronz, iar ochii îi străluceau într-un albastru electric. Nu-mi venea nici o idee. Ce naiba să-i spun?

— Nu mă așteptam să fac asta, m-am auzit rostind întretăiat. Îmi pare rău.

El m-a privit atent.

— Haven, care e problema aici?

Capitolul 15

Nu voiam deloc să vorbesc despre asta. Îmi doream ca Hardy să plece și să mă lase singură, ca să pot să plâng. Voiam să plâng și să dorm, ca să nu mă mai trezesc niciodată, dar mi-era clar că Hardy n-avea de gând să plece până nu primea o explicație. Și Dumnezeu știa că-i datoram una.

Am făcut un gest neîndemânatic spre un scaun de pe cealaltă parte a mesei.

— Dacă nu te deranjează să stai acolo... Mi-e mai simplu să vorbesc dacă ești acolo.

Hardy a clătinat din cap. Singurul semn de emoție de pe chipul lui era trădat de liniile unite dintre sprâncene.

— Nu pot, a spus pe un ton răgușit. Cred că știi ce o să-mi spui, și nu vreau să fiu departe de tine când o spui.

M-am uitat în altă parte, ghemuită în faldurile cămășii lui. Nu reușeam să vorbesc decât întrerupt.

— Ce s-a întâmplat a fost... Ei bine, m-am purtat așa pentru că... Am unele probleme rămase din căsnicie. Nick a fost... abuziv.

În cameră era o tăcere mormântală, iar eu încă nu puteam să-l privesc.

— A început cu lucruri mici, am spus, dar situația s-a înrăutățit pe măsură ce trecea timpul. Lucrurile pe care le spunea, ce-mi cerea... Palmele, urletele, pedepsele... Eu l-am tot iertat, și el mi-a tot promis că n-o să se mai repete, dar se repeta, și era din ce în ce mai rău, și el spunea mereu că eu sunt de vină. Întotdeauna mi-a spus că e vina mea. Și eu l-am crezut.

Am vorbit mult. I-am spus tot lui Hardy, și mi s-a părut infernal. Era un dezastru pe care nu puteam să-l mai opresc, și nu doar atât, dar continuam să-l provoc, i-am mărturisit lucruri pe care, într-un moment de claritate mai mare, aș fi avut demnitatea sau bunul simț să le las departe în acel moment, însă, n-aveam niciun filtru. Toate apărările-mi erau la pământ.

Hardy m-a ascultat fără să se uite la mine, cu profilul umbrit. Era încordat, iar tresăririle trupului său puternic spuneau mai mult decât oricâte cuvinte.

I-am povestit chiar și despre ultima noapte cu Nick, despre viol, despre cum mă aruncase afară, despre cum am mers desculță până la magazin. În timp ce vorbeam, m-am crispat din cauza urâteniei experienței prin care trecusem.

Cu toate astea, am simțit o oarecare ușurare, fiindcă știam că scap de tot bagajul trecutului și asta îmi anula orice șansă de-a mai fi cu Hardy vreodată. Cu fiecare silabă mă îndepărtam mai mult. Niciun bărbat n-ar fi vrut să dea de capăt unei astfel de situații, și asta era foarte bine, fiindcă, evident, nu eram încă pregătită să am o relație. Deci ne luam la revedere.

— N-am vrut să te amănesc, i-am spus. Am știut de la început că mă joc cu focul dacă mă apropii de tine, dar...

Am lăcrimat, am clipit apăsător și am continuat repede:

— Ești foarte chipeș și săruți atât de bine, și eu te-am dorit așa de mult aseară încât am crezut că pot să duc treaba până la capăt, dar sunt prea rănită și nu o să reușesc.

Am tăcut. Ochiul îmi curgea în continuu. Nu știam ce altceva să-i mai spun lui Hardy, în afară de faptul că putea să plece dacă voia. Dar el s-a ridicat, s-a îndreptat spre șemineu și s-a sprijinit de polița de deasupra. Se uita în gol.

— O să mă duc după fostul tău soț, l-am auzit spunând încet. Și când o să termin, n-o să mai rămână din el destul cât să încapă într-o cutie de chibrituri.

Auzisem amenințări mai răspicate și mai colorate, dar niciuna la fel de sinceră ca aceea rostită pe un ton atât de scăzut încât să-ți ridice părul de pe ceafă.

Hardy s-a întors atunci și s-a uitat la mine, iar eu am

simțit cum pălesc când i-am văzut expresia. Nu era prima dată când mă aflu singură într-o cameră, cu un bărbat hotărât să omoare pe cineva. De acea dată, din fericire, violența nu-mi era destinată mie. Cu toate astea, nu mă simțeam în largul meu.

— Nu merită să intri la închisoare pentru Nick, am spus.

— Nu sunt sigur că nu.

Hardy s-a uitat la mine un moment și și-a dat seama că eram puțin speriată. Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit forțat.

— Eu am fost crescut să cred că „avea nevoie să moară” e o apărare bună în justiție.

Approape că am zâmbit. Mi-am lăsat umerii să se relaxeze. Eram epuizată după așa o catastrofă personală.

— Chiar dacă l-ai omorî, tot nu s-ar schimba felul în care sunt eu acum. Nimic nu poate să mă mai repare.

Mi-am șters lacrimile cu mâneca de la cămașă.

— Aș vrea să mă fi culcat și cu altcineva înainte să mă mărit cu Nick, ca să am și experiențe plăcute legate de sex. La cum stau acum lucrurile, însă...

Hardy m-a privit atent.

— În seara aceea, la vernisajul teatrului, ți-ai amintit de un moment urât, așa e? De asta ai fugit ca o pisică opărită.

Am dat aprobator din cap.

— Ceva din mintea mea a făcut clic și deodată mi s-a părut că sunt cu el, și nu știam decât că trebuie să fug, să mă apăr ca să nu mă rănească.

— A fost mereu așa de rău cu el?

Era foarte stânjenitor să vorbesc despre viața mea sexuală patetică, dar nu mai aveam niciun pic de mândrie.

— La început a fost în regulă, cred, dar pe măsură ce trecea vremea, lucrurile se înrăutățeau, până când eu am ajuns să aștept cu nerăbdare să se termine. Știam că pentru Nick nu conta dacă-mi place sau nu. Uneori mă durea când eram... știi tu, uscată.

Hardy a venit și s-a așezat pe canapea lângă mine, cu un braț pe spătar. Eu am tresărit când s-a apropiat, dar n-am reușit să-mi iau ochii de la el. Era ridicol de viril în maioul acela alb, cu trupul lui bine făcut și bronzat. Orice femeie ar fi făcut orice ca să se culce cu el.

— S-a terminat între noi, am spus pe un ton *curajos*. Nu-i așa?

— Asta vrei?

Am simțit că mă sufoc și am clătinat din cap.

— Dar ce vrei, Haven?

— Te vreau pe tine, am izbucnit, și lacrimile au început din nou să curgă. Dar nu pot să te am.

Hardy s-a apropiat și mi-a cuprins obrajii în palme, forțându-mă să-l privesc.

— Haven, iubita mea, dar mă ai deja.

L-am privit prin ceața fierbinte. Se uita la mine îngrijorat și furios.

— Nu plec nicăieri, mi-a spus. Și nu ai nevoie să fii reparată. Ești speriată, așa cum ar fi orice femeie după ce a făcut netrebnicul ăla.

Au urmat o pauză, un blestem și o inspirație adâncă, apoi o privire hotărâtă.

— Îmi dai voie să te iau în brațe?

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am urcat la el în poală, iar el m-a strâns aproape, alinându-mă, alintând, iar eu m-am simțit așa de bine încât aproape că mi-am dorit să continui să plâng. Mi-am ascuns chipul pe umărul lui parfumat, atingând cu nasul locul în care începea să-i crească barba.

El și-a răsucit gura spre gura mea, ușor și cald, și numai de atât a fost nevoie ca să mă cuprindă iar pasiunea, să desfac buzele și să-l primesc. În timp ce îi răspundeam la sărut, i-am simțit penisul întărindu-se și m-am încordat. Hardy s-a retras, privindu-mă cu ochii de un albastru topit.

— Asta te sperie? a întrebat, ridicând din umeri spre mine. Când mă simți așa te sperii?

Am dat din cap, înroșindu-mă până în vârful urechilor. Nu am încercat să mă dau la o parte, ci am rămas pe loc, tremurând. El m-a mângâiat pe umeri, pe brațe, peste cămașă.

— Vrei să merg cu tine la terapeut? Crezi că te-ar ajuta?

Nu-mi venea să cred că era dispus să facă asta pentru mine. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să discut cu Hardy și cu Susan despre problemele mele sexuale, apoi am clătinat din cap.

— Vreau să rezolvăm acum, am spus cu disperare. Hai să... hai să mergem pur și simplu în dormitor și s-o facem. Indiferent ce spun, chiar dacă mă pierd cu firea, tu ține-mă și continuă până terminăm și...

— În niciun caz! Nu facem așa ceva.

Hardy părea aproape comic de indignat.

— Nu ești un cal care trebuie obișnuit să poarte

șaua. Nu trebuie să fii forțată, trebuie...

A respirat adânc atunci când mi-am schimbat poziția în brațele lui.

— Dulceață, a spus pe un ton chinuit. Nu gândesc prea bine când tot sângele-mi pleacă din creier, așa că ar fi mai bine să te așezi lângă mine.

În locul în care ne atingeam am simțit o pulsație caldă. Corpurile ni se potriveau. Mi-am dat seama că nu-mi mai era la fel de frică acum, după ce mă obișnuisem puțin cu el. M-am așezat mai bine.

Hardy a scos un sunet gutural și a închis ochii, iar eu am văzut cum pielea i se îmbujorează, apoi am simțit cum trupul lui răspunde sub mine. Pleoapele i s-au ridicat. Avea ochii mai albaștri decât de obicei, în contrast cu pielea. S-a uitat spre nasturii cămășii mele, cămășii lui, de fapt, acolo unde rămăsese deschisă, între sâni.

— Haven, a rostit pe un ton răgușit. Nu facem nimic pentru care nu ești pregătită. Hai să te îmbraci și să ieșim la cină. Bem niște vin și te relaxezi. *Vedem* mai târziu ce facem.

Dar era deja prea târziu, fiindcă eu voiam să facem ceva chiar atunci. Simțeam căldura care venea dinspre el, vedeam pelicula subțire de sudoare de pe pielea lui și îmi doream să-l sărut. Voiam să-i fac plăcere. Și, te rog, Doamne, să am măcar o singură amintire plăcută care să le înlocuiască pe cele rele.

— Hardy, am spus încet, vrei să... îmi faci pe plac puțin?

El a zâmbit, a întins mâinile și a închis cămașa, apoi mi-a mângâiat obrazul cu degetele.

— Puțin... sau mai mult. Doar spune-mi ce-ți dorești.

— Simt că, dacă am merge acum în dormitor și am încerca niște lucruri... aș putea să nu mă pierd cu firea, dacă nu ne-am grăbi.

Mâna care mă mângâia s-a oprit.

— Și dacă o să îți amintești iar ceva?

— Nu cred că m-ar deranja la fel de mult ca înainte, fiindcă acum știi tot și înțelegi care e problema, așa că aș putea să-ți spun pur și simplu că mi-e frică.

Hardy m-a privit câteva momente.

— Ai încredere în mine, Haven?

Am ignorat fiorul de nervozitate pe care-l simțeam și am spus:

— Da.

Fără alt cuvânt, Hardy m-a luat în brațe, m-a așezat în picioare și m-a urmat în dormitor. Patul meu era unul de modă veche, din fier, genul de mobilă grea, care putea să susțină orice și nu se mișca de pe loc. Era acoperit cu o pătură crem, iar pernele erau din dantelă de la rochii de mireasă vechi. În camera mea atât de feminină, Hardy părea și mai mare, și mai bărbat decât de obicei.

Era un lucru atât de normal, doi oameni care făceau dragoste, dar pentru mine era investit cu prea multă semnificație, cu prea multă emoție, cu prea multe de toate.

Aerul condiționat răcorea camera, iar dantela pernelor flutura ca aripile de molie în adierea ventilatorului din tavan. O lampă antică, din epoca victoriană, arunca o lumină portocalie în jur.

Am încercat să par relaxată și m-am așezat pe pat ca

să-mi desfac bretelele sandalelor cu toc, îmi doream să nu fiu atât de trează. Un pahar de vin m-ar fi ajutat puțin. Poate că nici nu era prea târziu. Poate că ar fi trebuit să-i propun...

Hardy s-a așezat lângă mine, mi-a atins piciorul și a desfăcut catarama în miniatură, apoi mi-a atins talpa și mi-a mângâiat-o înainte să-mi scoată și cealaltă sanda. M-a cuprins cu un braț și m-a tras încet după el pe pat.

Am așteptat tensionată să începă, dar Hardy n-a făcut decât să mă țină în brațe, cu fața spre el, sprijinindu-mi capul pe mâna lui. Cu cealaltă mână îmi mângâia spatele, talia, șoldul, până înapoi sus, la ceafă, de parcă eu aș fi fost un animal mic și speriat. A făcut asta până când mângâiatul și alintatul au durat mai mult decât oricare act sexual dintre mine și Nick.

Hardy a vorbit încet, cu buzele lipite de creștetul meu:

— Vreau să înțelegi că ești în siguranță. N-o să-ți fac niciun rău. Dacă fac ceva ce nu vrei, dacă începe să-ți fie frică, o să mă opresc. N-o să-mi pierd controlul.

Am tresărit când am simțit că trage de blugii mei și când am auzit capsă desfăcându-se.

— Vreau doar să aflu ce-ți place.

I-am strâns maioul între degete, în timp ce palmele lui s-au aventurat înăuntrul taliei desfăcute a blugilor mei.

— Vreau și eu să aflu ce-ți place ție.

— Mie-mi plac toate, drăguța mea, a șoptit dezbrăcându-mă. Ți-am spus că sunt ușor de mulțumit.

Respirația lui era ca un foc dulce pe deasupra gâtului și sânilor mei. Știa ce face și nu se grăbea.

— Relaxează-te, mi-a șoptit mângâindu-mi mâinile.

I-am tras de maiou, încercând să i-l scot. M-a ajutat și a dat la o parte stratul subțire de bumbac, apoi l-a aruncat pe podea. Avea pielea arămie ca scorțișoara în comparație cu cearceafurile albe. Avea pieptul acoperit cu păr castaniu, spre deosebire de Nick, care avea pielea fină. L-am cuprins pe după gât și l-am sărutat, tresărind când am atins cu sâniul părul cald, care m-a gădilat.

Hardy mă mângâia și mă explora de parcă ar fi fost hotărât să descopere fiecare detaliu al corpului meu. Mi-am dat seama că se joacă, mă ridică, mă răsuțește, mă sărută în locuri neașteptate. Era atât de puternic și avea un corp atât de frumos în lumina înserării... M-am ridicat deasupra lui și mi-am frecat nasul și bărbia de părul moale de pe pieptul lui, i-am mângâiat talia cu degetele, acolo unde pielea era fină și întinsă deasupra mușchilor. Am coborât spre marginea blugilor, apoi mai jos, spre acea parte din el care mă speria atât.

Privindu-mi chipul, Hardy s-a sprijinit încet pe spate și m-a lăsat să-l explorez. L-am atins pe deasupra pantalonilor, trasând cu ezitare contururile tari de dedesubt. Respirația i-a devenit întretăiată, iar eu am simțit cât de greu îi e să se stăpânească. L-am atins la baza penisului, acolo unde carnea era tensionată și tare, și l-am auzit icnind încet. M-a străbătut un fior de plăcere când mi-am dat seama cât îi plăcea atingerea aceea, așa că am făcut același lucru din nou, mișcând palma circular pe deasupra blugilor. Un geamăt amuzat i s-a strecurat printre buze:

— Încerci să mă torturezi, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Vreau doar să te cunosc.

M-a tras mai sus, mi-a ghidat capul spre el și m-a mai sărutat o dată, insașiabil, până când a început să mi se pară că plutesc pe valurile unui ocean, odată cu respirația lui. A întins mâna și și-a desfăcut blugii.

Am ezitat, apoi am coborât palma și l-am apucat cu grijă. Nu încăpea îndoială că Hardy era la fel de mare peste tot. Era, cum ar fi zis Todd, ditamai pachetul, însă în loc să mă bucur, eu m-am strâmbat.

— Ești cam mare pentru mine, am spus ezitând. Aș vrea să încep cu ceva mai mic și să continuăm încet spre mai mare.

— Cu asta nu pot să te ajut, dulceață, a rostit Hardy cu răsufierea tăiată. Nu am și ediția de buzunar.

M-a așezat pe burtă, alături de el, și m-a sărutat în jos, de-a lungul șirei spinării. M-am încordat când mi-am amintit cum obișnuia Nick să facă sex. Era poziția lui preferată. Pasiunea și ardoarea au dispărut, iar eu am simțit brusc cum transpir, speriată.

Hardy s-a ridicat și m-a *întors cu fața* spre el.

— Te-ai speriat? a întrebat, mângâindu-mi brațul.

Am dat aprobator din cap, simțind în același timp frustrare și resemnare.

— Nu-mi place așa, cu tine în spatele meu. Îmi amintește de...

Am tăcut, întrebându-mă fără speranță dacă aveam să-l uit vreodată pe Nick și tot ce-mi făcuse. Amintirile urâte îmi erau încrustate în corp, împletite în fiecare nerv. Nick mă distrusese pentru totdeauna.

Hardy a continuat să mă mângâie pe braț. Avea o privire distantă, și mi-am dat seama că se întreba ce să

facă în continuare, cum să mă liniștească, iar asta m-a făcut să mă simt vinovată și obosită.

Mâna lui a trecut de la braț la pieptul meu, desenând cercuri în jurul sânilor despre care Nick se plânsese că sunt prea mici. Fir-ar să fie. Nu se putea ca senzația plăcută de dinainte să revină. Nu reușeam să mă gândesc decât la fostul meu soț sau la cât de imperfectă eram.

— Nu prea merge, am spus cu o voce gătuită. Poate că ar trebui...

— Închide ochii, mi-a șoptit el. Stai nemișcată.

M-am supus, strângând pumnii în lateral. Lumina lămpii ajungea mută prin pleoapele mele. Gura lui Hardy a coborât și m-a sărutat de la sâni până pe abdomen, limba i s-a strecurat în buric, iar eu m-am mișcat imediat drept răspuns. Atunci iubitul meu m-a atins pe genunchi.

— Ușurel, mi-a șoptit iar, alunecând mai încet și făcându-mă să deschid larg ochii.

M-am ferit și i-am dat capul la o parte.

— Așteaptă, am rostit sugrumat. E destul. Nu pot...

Roșisem violent și tremuram din tot corpul. Hardy a ridicat capul, iar lumina blândă i-a alunecat prin păr precum un lichid.

— Te doare?

— Nu.

Mi-a pus palma pe abdomen și a început să mă mângâie în cerc.

— Te-am speriat, dulceață?

— Nu, doar că... N-am mai făcut asta niciodată.

Bineînțeles că pe Nick nu-l interesase niciodată nicio

activitate care mi-ar fi făcut mie mai multă plăcere decât i-ar fi făcut lui.

Hardy mi-a privit un moment chipul îmbujorat, apoi în ochi i-a apărut o strălucire nouă. A rostit încet:

— Nu vrei să încerci?

— Ei, într-o zi, poate. Dar aş vrea să facem lucrurile treptat. Cred că ar trebui să mă obișnuiesc mai întâi cu lucrurile normale, și abia după aceea să trec la avansați.

M-am întrerupt și am scos un țipăt scurt când el s-a aplecat din nou.

— Ce faci?

Glasul i s-a auzit înfundat:

— Tu n-ai decât să începi un plan pe pași. Să-mi spui când e gata. Între timp...

Am țipat iar când el mi-a desfăcut larg picioarele. Hardy a râs gutural. Îl bucura disconfortul meu.

— Lasă-mă numai cinci minute, m-a ademenit.

— Nu negociez.

— De ce nu?

— Fiindcă...

M-am răsucit și am icnit.

— Fiindcă o să mor de rușine. Eu... Nu. Vorbesc serios, Hardy, nu se...

Mintea mi s-a golit în momentul în care l-am simțit atingându-mi cu limba locul acela vulnerabil, secret. Am reușit să-l mai împing puțin, dar nu am putut să-l dau la o parte.

— Hardy... am încercat din nou.

Atingerile delicate, umede, ale limbii lui au desfăcut carnea până atunci închisă, iar plăcerea a fost atât de puternică încât n-am mai putut să gândesc sau să mă

mişc. Cu vârful limbii el a urmat calea senzației până în centrul ei, apoi a răsuflat deasupra nodului de nervuri delicate, trimițând abur pe pielea mea umedă. Inima îmi bătea atât de tare încât abia dacă am auzit șoapta lui amuzată:

— Tot mai vrei să mă opresc, Haven?

Îmi dăduseră lacrimile. Eram atât de absorbită de plăcere încât tremuram, dar nu era suficient.

— Nu. Nu te opri.

M-a șocat sunetul propriei mele voci, atât de răgușită și de scăzută. M-a mirat și mai tare țipătul pe care l-am scos când el m-a pătruns mai întâi cu un deget, apoi cu încă unul, desfăcând moliciunea umedă în timp ce îmi săruta pielea atât de sensibilă. Senzația era aproape chinuitoare. Am ridicat șoldurile spre el, din nou și din nou, dar nu-am reușit să mă eliberez.

— Nu pot, am gemut. Nu reușesc.

— Ba poți. Nu mai încerca atât de tare.

— Nu pot să nu mai încerc.

Degetele lui pricepute au început să alunece înainte și înapoi. Eu am suspinat și am simțit un fior, urmat de zvâcnirea delicată, vălurită, a cărnii suprasolicitate. Hardy a continuat mișcarea, mai adânc, cu degetele și cu limba, iar gura lui... gura...

Am fost coplesită de un sentiment de preaplin, și fiecare bătaie a inimii, fiecare răsuflare, fiecare impuls sau transformat în spasme puternice, în cascadă. Mi-am arcuit spatele de plăcere, strângându-i capul cu mâinile tremurate.

Hardy a împins degetele cât de adânc putea ajunge în mine și cu limba a desenat cercuri pe pielea mea,

încercând parcă să prindă și ultimele tresăriri eliberatoare. Când s-a retras, am suspinat și am întins mâinile după el, ca să-l trag sus, spre mine. El m-a întors pe o parte și m-a luat în brațe, apoi mi-a sărutat urmele de lacrimi din colțurile ochilor.

Am rămas în tăcere un minut, cu picioarele goale ascunse între picioarele lui, cu palma sa caldă pe fund. Simțeam tensiunea din spatele nemișcării sale, ca falsa liniște din țarcul taurului, înainte ca animalul să se năpustească afară pentru coridă.

Mi-am strecurat palma spre blugii lui desfăcuți.

— Scoate-ți ăștia, am șoptit.

Încă respirând greu, Hardy a clătinat din cap.

— Ajunge pentru astă seară. Hai să ne oprim acum, cât suntem încă în avantaj.

— Să ne oprim? am rostit amețită, uimită. Nu avem cum să ne oprim.

I-am sărutat pieptul, bucurându-mă de textura masculină, de căldura pielii sale acoperite de păr.

— Dacă nu faci dragoste cu mine acum, Hardy Cates, n-o să te iert niciodată.

— Dar am făcut dragoste cu tine.

— Până la capăt, am insistat.

— Nu ești pregătită să mergem până la capăt.

L-am cuprins în palmă și mi-am plimbat degetele în sus și-n jos peste lungimea tare și mătăsoasă.

— Nu poți să mă refuzi, i-am spus. Mi-ar scădea stima de sine.

Mi-am trecut degetul mare peste vârful lat al penisului său, în cercuri lente, umede și alunecoase, i-a scăpat un geamăt gutural și și-a ascuns chipul în părul

meu. Mi-a dat mâna la o parte, iar eu am crezut că o să-mi spună să ne oprim, dar în loc de asta el a zis cu o voce înfundată:

— Portofelul meu e în bucătărie. Mă duc să-l aduc.

Am înțeles imediat despre ce vorbea.

— N-avem nevoie de prezervativ. Iau anticoncepționale.

A ridicat capul și s-a uitat la mine, iar eu am ridicat stânjenită din umeri.

— Nick nu voia să le iau, așa că au devenit un fel de declarație din partea mea. Mă simt mai stăpână pe situație, mai în siguranță, când le iau. Doctorul a spus că nu-mi fac rău, așa că le iau în fiecare zi. Suntem protejați chiar și așa.

Hardy s-a ridicat și s-a sprijinit într-un cot, ca să mă privească.

— Nu am făcut niciodată dragoste fără prezervativ.

— Niciodată? am întrebat uimită.

El a clătinat din cap.

— N-am vrut să risc să las vreo femeie gravidă. Nu am vrut responsabilitatea asta. Am jurat că, dacă o să am vreodată copii, n-o să-i las și eu pe ei așa cum ne-a lăsat tata pe noi.

— Și n-ai avut niciodată o iubită care să ia anticoncepționale?

— Chiar și așa am folosit prezervativ. Nu sunt genul care să se bazeze pe metoda „ai încredere în parteneră”.

Poate că unele femei s-ar fi simțit ofensate la replica lui, dar eu înțelegeam bine cum e cu neîncrederea.

— Foarte bine, am spus, ridicându-mă ca să-l sărut pe bărbie. O facem cum vrei tu.

Dar el a rămas nemișcat și a continuat să se uite la mine cu ochii lui albaștri, iar eu am simțit cum între noi înflorea ceva intim, visceral, un sentiment de apropiere care mi s-a părut mai mult decât alarmant. Simțeam că ritmurile corpurilor noastre erau acordate la un metronom invizibil.

— Tu ai avut încredere în mine, a spus. Pot și eu să fac la fel.

M-am culcat pe spate, iar respirația mi s-a accelerat, la fel ca a lui. S-a dezbrăcat și a venit deasupra mea. Era blând, foarte blând, dar îi simțeam forța și greutatea, așa că, fără să vreau, m-am crispat. El a insistat până când am simțit amândoi momentul în care trupul meu a cedat, suplu, îngust, moale, și l-a primit pe al lui. Eu, primindu-l pe el. Deschizându-mă. Pleoapele ochilor lui albaștri au devenit grele, privirea i s-a înțețoșat de plăcere, iar genele i-au aruncat umbre lungi pe obraji. M-a pătruns încet, ca să-mi dea timp să mă obișnuiesc, ca invazia grea a trupului său să nu fie prea brutală. Mi-am ascuns chipul pe brațul său, cu obrazul lipit de mușchiul puternic.

După ce l-am primit în mine cât de mult am putut, Hardy m-a îndemnat să ridic genunchii și să-i desfac mai mult, apoi m-a pătruns și mai adânc. Corpul meu era îngust, umed și alunecos. Am văzut cum îngrijorarea de pe chipul lui se transformă în pasiune. Îmi plăcea cum se uita la mine, de parcă ar fi fost gata să mă mănânce de vie.

— M-am mișcat, fiindcă mi-era incomod să fiu așa de plină, iar Hardy a tremurat și a scos câteva cuvinte care mi s-au părut a fi „Doamne, te rog nu te mișca Haven,

iubita mea, te rog”.

— Îți place? am șoptit.

Hardy a clătinat din cap, străduindu-se să respire. Chipul îi era roșu de parcă ar fi avut febră.

— Nu? am întrebat.

— Îmi plăcea acum jumătate de oră, a reușit să spună cu accentul lui apăsător, acum împleticit de parcă ar fi băut cam zece pahare de tequila. La un sfert de oră după aceea a devenit cea mai bună partidă din viața mea, și acum... Sunt destul de sigur că fac infarct.

Am zâmbit și i-am tras capul spre mine, apoi am șoptit:

— Și ce urmează după infarct?

— Nu știu sigur.

Respirația îi șuiera printre dinți. Și-a sprijinit capul pe pernă, lângă mine.

— La naiba, a spus cu disperare, nu știu dacă pot să mai rezist.

L-am mângâiat pe umeri, pe spate, pe deasupra trupului puternic și încordat sub degetele mele.

— Nu te abține.

A început un ritm atent, plăcut. Una dintre mișcările lui a atins un loc sensibil în mine, adânc, jos, și în același timp trupul lui a apăsător deasupra trupului meu în unghiul potrivit. Un fior delicios m-a cutremurat și am tresărit surprinsă, înfundându-mi degetele în șoldurile lui.

El a ridicat capul și a zâmbit când m-a văzut că fac ochii mari.

— Am atins un punct sensibil? mi-a șoptit și a făcut din nou aceeași mișcare, iar și iar.

Spre stânjeneala mea nemăsurată, n-am reușit să mă abțin și am gemut, mișcându-mă sub el până când am fost din nou cuprinsă de o plăcere mai mare decât puteam să suport.

Spasmele n-au fost la fel de intense a doua oară, dar au fost lungi, lente, și l-au făcut și pe el să-și piardă controlul. Și-a ascuns gemetele de plăcere sărutându-mă încontinuu. S-a oprit abia când amândoi am simțit lipsa oxigenului. Eram complet satisfăcuți.

După aceea m-a cuprins o oboseală cumplită. Am dormit o vreme, cu el încă în mine, și am descoperit că somnul după ce faci dragoste cum trebuie e aproape mai plăcut decât sexul în sine. M-am trezit mai târziu, cu trupul lui Hardy tare în trupul meu. Nu se mișca, doar stătea acolo, adânc, și mâinile lui mă mângâiau peste tot. Am rămas așa, pe o parte, cu un picior ridicat peste soldul lui. Voiam, aveam nevoie, să se miște, dar el mă ținea așa, nemișcată. L-am strâns de braț, de umăr, încercând să-l trag peste mine. El nu s-a mișcat, lăsându-mă să aștept.

— Hardy, am spus încet. Te rog...

— Ce mă rogi?

Mi-a lins buza de sus, apoi pe cea de jos. M-am legănat spre el și mi-am tras gura de lângă a lui destul cât să-i răspund:

— Știi tu...

El m-a sărutat pe gât și i-am simțit zâmbetul. Da, știa, dar continua să mă țină îmbrățișată așa, în timp ce trupul meu se încorda spasmodic, încercând să-l tragă mai adânc. Până la urmă s-a mișcat puțin, mai mult o sugestie decât o mișcare, dar a fost suficient ca să-mi

provoace un orgasm. Mușchii interni mi s-au contractat, parcă adunând senzații, iar eu am tremurat violent. Hardy m-a pătruns adânc și a rămas nemișcat, umplându-mi corpul cu fierbințeala minunată a plăcerii lui.

A continuat să mă sărute și după aceea, cu buzele alunecându-i peste tot, cu degetele mângâindu-mi obrajii, gâtul, bărbia. După o vreme m-a dat jos din pat și m-a dus la baie. Amețită, m-am sprijinit de el și l-am lăsat să mă spele. M-a săpunit și m-a spălat cu blândețe. Alunecoasă, ascunsă în abur, mi-am sprijinit capul de pieptul lui, iar el s-a aplecat și m-a pătruns cu două degete. Mă durea și aveam țesuturile umflate, dar îmi plăcea atât de mult încât n-am rezistat și mi-am mișcat șoldurile spre el. Am auzit cum scoate un sunet jos, ca un alint, și am simțit cum mă mângâie tandru cu degetul, cu mișcări circulare. Priceput, m-a condus spre încă un orgasm, în timp ce apa caldă curgea în ploaie peste mine și în timp ce el mă săruta pasional.

Abia dacă îmi aminteam când m-am uscat și când m-am întors în pat. Nu mai știu decât că am adormit curând, cu prezența lui solidă alături.

Cândva, mai târziu, m-am trezit dintr-un coșmar, și m-am speriat când am simțit lângă mine un bărbat. Am tresărit, crezând pentru o clipă că eram iar cu Nick, că nu scăpasem de el. Lângă mine s-a mișcat cineva, iar eu am tras aer în piept.

— Haven, s-a auzit un murmur întunecat.

Sunetul m-a liniștit imediat.

— Ai visat urât?

Avea vocea adâncă, adormită, ca de catifea.

— Da.

El m-a mângâiat încet pe piept, ca să-mi liniștească bătaile nestăpânite ale inimii, apoi mi-a sărutat sânii, sfârcurile întărite, sensibile, i-am cuprins capul cu brațele, simțindu-i părul fin pe încheieturile mâinilor. M-a sărutat încet în jos, mi-a îndoit genunchii și mi-a prins gleznela ca în cătușe. Chiar și pe întuneric, i-am văzut umerii mari și capul oprindu-se între pulpele mele. M-a sărutat încet, languros, bucurându-se de plăcerea mea și făcându-mi corpul să tremure fără putință de scăpare.

După aceea am adormit fără să mai visez nimic.

Capitolul 16

A doua zi, la birou, știam arăt ca naiba. Aveam cearcăne mari și întunecate și semne de pasiune pe gât. Nu mă interesa deloc. Mă simțeam mai împăcată decât mă simțisem de luni bune. De ani.

Încă mai simțeam urmele corpului lui Hardy pe corpul meu, ca să nu mai spun despre durerile plăcute care-mi aminteau de tot ce tăcuserăm. În ciuda tuturor lucrurilor pentru care aș fi putut și ar fi trebuit să mă îngrijorez, am decis să mă bucur de simpla mulțumire pe care mi-o aducea sentimentul că fusesem iubită cum trebuie.

— Sună și spune-le că nu te simți bine, îmi șoptise Hardy în acea dimineață. Stai cu mine în pat toată ziua.

— Nu pot, protestasem. Au nevoie de mine la muncă.

— Și eu am nevoie de tine.

Replica lui mă făcuse să zâmbesc larg.

— Tu m-ai avut suficient pentru moment.

Hardy m-a tras la piept și m-a sărutat cu foc.

— Nici măcar n-am început cu tine, a spus. De fapt, m-am abținut fiindcă tu nu erai pregătită.

Am căzut de acord până la urmă să mergem amândoi la muncă, fiindcă era vineri și aveam de rezolvat fiecare mai multe lucruri, însă la cinci și jumătate avea să înceapă weekendul.

Înainte să plece, i-am pregătit o omletă din cinci ouă, cu cașcaval și spanac, puțină șuncă și trei felii de pâine prăjită. Mâncase tot, până la ultima firimitură. Drept răspuns la comentariul meu cum că îmi golise frigiderul, el mi-a răspuns că era nevoie de mult efort ca să mă satisfacă și că un bărbat trebuia să-și păstreze forța.

Am zâmbit și m-am apropiat de biroul meu, unde am deschis laptopul. M-am gândit că, având așa o dispoziție bună, nimic n-ar putea să mă supere. Imediat după aceea a apărut Vanessa.

— Ți-am trimis niște e-mail-uri legate de cele mai noi contracte de mentenanță, mi-a spus fără preambul.

— Bună dimineața, Vanessa.

— Scoate la imprimantă anexele și copiază-le. Adu-le la mine pe birou într-o oră.

— Sigur.

Am privit-o cum se întoarce ca să plece.

— Așteaptă, Vanessa. Trebuie să discutăm ceva.

— Da? m-a întrebat pe un ton periculos de scăzut.

— Nu vreau să dai informațiile mele personale nimănui. Dacă te întreabă cineva unde stau sau care e numărul meu de telefon de acasă, nu le da dacă nu m-ai întrebat înainte. Cred că, de acum înainte, ar trebui ca asta să fie politica la birou, pentru siguranța tuturor.

Șefa mea a făcut deodată ochii mari.

— Încercam să-ți fac o favoare, Haven. Fostul tău soț mi-a spus că vrea să-ți dea înapoi niște lucruri. Evident, dacă l-ai părăsit atât de grăbită, ai uitat să iei tot.

Vocea îi devenise foarte blajină, de parcă ar fi încercat să-i explice o problemă grea unui copil.

— Nu încerca să mă tragi pe mine în problemele tale personale. Nu e o atitudine profesionistă.

Am înghițit în sec, dorindu-mi s-o informez că nu-l părăsisem pe Nick, ci fusesem bătută și aruncată afară, însă unul dintre trucurile preferate ale Vanesei era să facă acuzații pe cel mai blând ton al ei, până când eu ajungeam să spun lucruri pe care nu dorisem să le spun. Nu aveam de gând să mai cad pradă acestui tertip, și erau lucruri în viața mea care aveau să rămână secrete.

— Nu mi-ai făcut o favoare, am spus pe un ton calm. Nick nu are nimic din ce aș putea să vreau, și nu ești amestecată în nimic.

Vanessa a clătinat din cap și mi-a aruncat o privire înghețată, compătimitoare.

— Mi-a spus și el câte ceva despre cum a fost tratat. Mi s-a părut fermecător și puțin trist, ca să fiu cinstită.

Mi-am ascuns un zâmbet amar. Cum a fost tratat el? Asta făceau narcisiștii. Te acuzau pe tine că ai făcut ce făcuseră ei de fapt, și erau atât de convingători încât ajungeai chiar și tu să te întrebi dacă nu cumva au

dreptate. Eram sigură că Nick le spunea oamenilor că mă purtasem urât cu el, că-l părăsisem, dar nu puteam să controlez asta și nici dacă alții îl credeau sau nu.

— Poate să fie fermecător, am recunoscut. Orice păianjen știe să-și țeară pânza.

— Există două părți în orice poveste, Haven.

Condescendența i se scurgea din fiecare silabă precum mierea *rânchezită*.

— Sigur că sunt, dar asta nu înseamnă că amândouă sunt adevărate.

Probabil că ar fi trebuit să tac, dar n-am putut să nu adaug:

— Și unii oameni chiar sunt răi, Vanessa. Nu i-aș dori nici unei femei să fie cu Nick.

Nici măcar ție, am gândit.

— Nu mi-am dat seama până acum cât ești de naivă, mi-a răspuns șefa mea. Sper ca într-o zi să înveți cum să privești lumea cu ceva mai multă sofisticare.

— O să mă străduiesc, am spus ca pentru mine, apoi m-am întors cu spatele la ea, cu tot cu scaun.

Nu m-am mirat când am primit un telefon de la Nick în mijlocul zilei. Îmi dădusem deja seama că aflate numărul meu de la Vanessa, dar sunetul vocii sale tot mi-a întors stomacul.

— Cum a fost întâlnirea de aseară? m-a întrebat el. Pun pariu că n-ați prea vorbit după ce am plecat.

— Nu mă suna la muncă, i-am răspuns scurt. Și nici acasă.

— Există un singur lucru pe care poate să-l vrea o femeie de la un bărbat care-și petrece tot timpul la sală, a continuat Nick, și n-are legătură cu vorbitul.

Am zâmbit puțin, bucuroasă că fostul meu soț îl găsea atât de intimidant pe Hardy.

— Nu își petrece tot timpul la sală, am spus. E foarte inteligent și știe să asculte, ceea ce e o schimbare binevenită.

Nick n-a părut să audă ultimul meu comentariu.

— Nici măcar n-ați ieșit în oraș. Ai rămas în apartament și l-ai lăsat să-ți facă tot felul de lucruri, toată noaptea, așa e?

M-am întrebat dacă Nick îmi supraveghease casa, lucru care îmi dădea fiori.

— Nu e treaba ta, am spus.

— Aș vrea să fi fost așa deschisă și cu mine, când eram căsătoriți, cum primești inelul, cum devii frigidă.

Cândva, un astfel de comentariu m-ar fi rănit. Ba poate chiar aș fi crezut că eram frigidă. De data aceea, însă, știam cum stau lucrurile. Știam că Nick era un narcisist incapabil să țină la altcineva în afară de el însuși. N-aveam cum să-l schimb, cum să-l fac să-și dea seama de defectele pe care le avea. Nick voia ce voia și nu se înțelegea pe sine, la fel cum niciun rechin nu era conștient că vrea să ucidă și să devoreze, ci o făcea pur și simplu.

— Bine că ai scăpat de mine, am răspuns. Fă-ne amândurora o favoare și nu mă mai suna, Nick.

— Și cu lucrurile tale cum rămâne? Cu brățara de la mătușa ta?

— Dacă trebuie să te văd din nou, am spus, atunci nu merită.

— Le arunc la gunoi, m-a amenințat. Le distrug și...

— Am de lucru.

I-am închis, simțindu-mă triumfătoare și dezgustată în același timp. Am hotărât să nu-i spun lui Hardy, sau oricui *altcuiva*, despre *telefon*. Era nevoie de *prea puțin* ca Hardy să-l caute pe fostul meu soț și să-l șteargă de pe fața pământului și, cu toate că nu mi-ar fi displăcut să scap de el, nu voiam să-l vizitez pe Hardy după gratii.

În următoarele două săptămâni am aflat multe despre Hardy. Petreceam fiecare minut liber împreună, și nu pentru că plănuisem așa, ci doar pentru că el era cel cu care voiam să fiu aproape tot timpul. Uimitor mi se părea că și el părea a simți la fel.

— E aproape prea simplu, i-am spus lui Todd la telefon într-o seară, în timp ce-l așteptam pe Hardy să se întoarcă de la serviciu. Nu ne prefacem. Sună când spune că o să sune, vine la timp, mă ascultă... E perfect, ceea ce mă îngrijorează.

— Nimeni nu e perfect. Nu-mi spui ceva. Ce? Probabil că nu e prea dotat.

— Ba nu. Dimpotrivă, e puțin cam prea mare.

A urmat o tăcere apăsată.

— Todd? Mai ești acolo?

— Da. Încerc să găsesc un motiv bun ca să mai fiu prieten cu tine.

Am zâmbit larg.

— Gelozia nu e atrăgătoare, Todd.

— M-ar ajuta dacă mi-ai spune un singur defect al lui. Unul singur. Îi miroase gura? Are negi? Are nevoie de spray antifungic?

— Părul de pe piept poate fi considerat un defect?

— Da.

Todd părea ușurat.

— Nu pot să sufăr părul pe piept, fiindcă nu se vede musculatura.

M-am gândit că era mai bine să nu-l contrazic, deși nu eram de acord. E confortabil și sexy să fii ținută în brațe de un bărbat cu un piept lat și acoperit de păr.

— Haven, a spus Todd pe un ton mai serios, să nu uiți ce ți-am spus despre el.

— Cum că nu e simplu? Că are o parte întunecată?

— Da, asta. Cred în continuare asta. Ai grijă, draga mea. Distrează-te, dar ține ochii deschiși.

Mai târziu m-am gândit la ce însemna să ai ochii deschiși într-o relație. Nu credeam că-l idealizez pe Hardy, ci doar că îmi plăceau foarte multe lucruri la el. Îmi plăcea cum îmi vorbea, îmi plăcea cum știa să asculte. Îmi plăcea că mă atingea atât de des. Îmi masa umerii pe neașteptate, mă trăgea la el în brațe, se juca în părul meu, mă ținea de mână. Eu n-am fost crescută într-o familie prea afectuoasă din punct de vedere fizic, fiindcă ei puneau mare preț pe spațiul personal. După experiențele cu Nick nici nu credeam că o să pot să mai suport vreodată atingerea cuiva.

Hardy mă fermeca mai mult decât mă fermecase vreodată altcineva. Era interesant, jucăuș, dar întotdeauna bărbat. Îmi deschidea ușile, ducea el bagajele, plătea la cină și s-ar fi simțit foarte ofensat dacă i s-ar fi spus că și o femeie putea să facă toate lucrurile astea. După ce locuisem cu un soț care își petrecea majoritatea timpului umflându-se în pene, apreciam siguranța de sine a lui Hardy. Nu îl deranja să recunoască dacă greșea, dacă nu înțelegea ceva, și transforma asta într-o ocazie să pună întrebări.

Niciodată nu cunoscusem un bărbat cu o rezervă de energie la fel de mare sau cu un apetit atât de crescut. În sinea mea recunoșteam că, probabil, tata avea dreptate și Hardy ar fi vrut mai mult, dar asta nu însemna numai bani. Voia respect, putere, succes, toate lucrurile după care probabil tânjise pe vremea când toată lumea îl considera un nimeni. Opinia lumii, însă, nu-l strivise. Avea ceva, o hotărâre susținută de mândrie și furie, care insista că el merită mai mult.

Nu era foarte diferit de tata, care și el începuse de la zero. Gândul ăsta mă speria puțin, fiindcă aveam o relație cu un bărbat care ar fi putut să se dovedească a fi la fel de ambițios și de motivat ca și Churchill Travis. Cum să mă descurc cu un astfel de bărbat? Cum să fac să nu ajungă până acolo?

Știam că Hardy credea despre mine că fusesem protejată de lumea crudă. Probabil că așa era, în comparație cu el. Când am călătorit eu peste ocean, am făcut-o alături de prietene de la facultate și am stat la hoteluri scumpe, plătite cu cartea de credit a tatei. Când el călătorise peste ocean, o făcuse pe o platformă petrolieră și mersese în locuri ca Mexic, Arabia Saudită sau Nigeria. Paisprezece zile lucra, paisprezece avea liber. Învățase să se adapteze repede la cultura și obiceiurile străinilor, și mă mira că se purta la fel și cu societatea din Houston. Învăța obiceiurile locului, se adapta și își găsea locul printre oameni.

Vorbeam mult noaptea, ne povesteam despre copilărie, despre relațiile din trecut, despre lucrurile care ne schimbaseră. Hardy era deschis cu majoritatea lucrurilor despre el, dar erau și câteva subiecte pe care

nu voia să le discute. Tatăl lui, de exemplu, era unul dintre ele, și lucrurile pe care le făcuse ca să ajungă la închisoare. Hardy prefera să nu vorbească nici despre trecutul lui amoros, iar pe mine asta mă făcea să fiu foarte curioasă.

— Nu pricep de ce nu te-ai culcat cu Liberty, i-am spus într-o noapte. N-ai fost tentat? Trebuie să fi fost.

Hardy m-a așezat mai comod pe pieptul lui. Eram la el în pat, unul mare, cu perne umplute cu puf, acoperit cu cearceafuri scumpe și cuverturi din mătase.

— Dulceață, orice bărbat mai mare de doisprezece ani ar fi tentat de Liberty.

— Atunci?

Hardy m-a mângâiat pe spate, atingând cu blândețe fiecare curbura.

— Te-am așteptat pe tine.

— Ha. Se zvonește că ai fost foarte ocupat cu doamnele din Houston.

— Nu-mi amintesc de niciuna dintre ele, mi-a spus fără intonație.

— Beebe Whitney îți spune ceva?

Hardy mi-a aruncat o privire curioasă.

— De ce-mi spui despre ea?

— S-a lăudat la Todd că te-ai culcat cu ea după ce-a divorțat.

A tăcut un moment, mângâindu-mi părul.

— Ești geloasă?

De fapt, eram geloasă, și în același timp uimită de suferința pe care mi-o provoca ideea că el ar fi putut să fie în pat cu Beebe și cu trupul ei perfect, bronzat la solar. Am aprobat din cap deasupra pieptului său.

Hardy m-a așezat pe spate și m-a privit în ochi. Lumina lămpii i se juca pe deasupra trăsăturilor puternice, și o rază rătăcită îi scotea în evidență zâmbetul abia schițat.

— Aș putea să-mi cer scuze pentru toate femeile pe care le-am cunoscut înainte de *tine*, dar *n-o să fac* asta.

— Nici nu te-am rugat, am spus pe un ton posac.

Mâna lui a alunecat sub cearceaf și m-a mângâiat cu blândețe.

— Am învățat câte ceva de la fiecare femeie cu care am fost, și a fost nevoie să învăț multe înainte să fiu cu *tine*.

Am făcut o grimasă nemulțumită.

— De ce? Fiindcă sunt complicată? Dificilă?

M-am străduit să respir normal în timp ce ei mi-a cuprins un sân în palmă și l-a cântărit încet. A clătinat din cap.

— Fiindcă vreau să fac foarte multe pentru *tine*. Vreau să-ți fac plăcere în toate felurile pe care le cunosc.

S-a aplecat și m-a sărutat, apoi mi-a împins vârful nasului cu nasul lui, jucăuș.

— Femeile alea au fost doar antrenamentul pentru *tine*.

— Bine spus, am rostit nemulțumită.

Palma lui mi-a acoperit inima și a apăsat încet.

— De când mă știu, am vrut să ajung undeva, să fiu cineva. Îi vedeam pe alți netrebnici cum au de toate, mașini scumpe, case mari, soții frumoase, și-mi spuneam „la naiba cu ei. O să am și eu totul într-o bună zi, și o să fiu fericit”.

A făcut o grimasă de dispreț.

— În ultimii ani, însă, am obținut tot ce-mi doream, dar n-a fost destul. Eram tot nefericit. Dar când sunt cu tine...

— Ce? am întrebat.

— Când sunt cu tine, simt că am ce-mi trebuie. Pot să mă relaxez, să fiu fericit.

Mi-a trasat niște urme leneșe pe piept.

— Tu mă ajuți să nu mă mai grăbesc.

— Într-un fel bun, adică?

— Da.

— Eu nu reușesc să fac pe nimeni să nu se grăbească, am spus. Nu sunt o persoană liniștită.

A zâmbit lent.

— Nu știu ce faci, dar funcționează.

S-a aplecat deasupra mea, m-a sărutat pe gât și mi-a spus că sunt frumoasă și că vrea să se culce cu mine. M-am cutremurat când părul de pe pieptul lui mi-a atins sinii moi.

— Hardy?

— Mm?

L-am cuprins pe după gât.

— Uneori am impresia că te stăpânești. În pat, adică.

S-a retras și m-a privit blând.

— E adevărat că nu mă grăbesc, a recunoscut.

— Nu e nevoie să faci asta, am spus sincer. Am încredere în tine. Dacă vrei să-mi arăți ce-ți dorești, o să-ți fac pe plac. Adică, orice ai fi făcut cu Beebe...

A zâmbit amuzat.

— Fir-ar să fie. Uită de ea, dulceață. Am petrecut doar o noapte cu ea și nu m-am mai întors niciodată.

— Ei, oricum am spus, animată de spirit competitiv, nu

trebuie să fii grijuliu cu mine. Rezist.

Zâmbetul de mai devreme s-a lărgit.

— Bine.

L-am tras spre mine și, când am ajuns la buzele lui, l-am sărutat pasional. El mi-a răspuns imediat, explorându-mi gura până când am rămas amândoi fără suflare. Hardy m-a ridicat în genunchi, cu fața la el, apucându-mă de subțiori cu o atingere fermă, dar atentă. Avea foc în privire, dar mi-a vorbit cu blândețe:

— Vrei să încerci ceva nou, Haven?

Am înghițit în sec și am aprobat dând din cap și mișcându-mi puțin șoldurile spre el. Hardy a observat mișcarea. Am văzut cât era de aprins, și asta m-a făcut să-l doresc și mai mult. Mâinile i-au alunecat spre încheieturile mele. Mi-a ridicat brațele și m-a condus ca să apuc partea de sus a spetezei înalte. Sâni mi s-au ridicat odată cu mișcarea, iar sfârcurile mi s-au întărit.

Hardy s-a uitat în ochii mei până când am simțit că mă înec în albastrul lor. Respirația îi era fierbinte pe buzele mele.

— Ține-te bine, a șoptit, strângându-mi degetele pe lemnul patului.

Au urmat minute fierbinți de intimitate, de tortură pasională care s-a transformat în febră. Apoi febra a devenit dulceață. Era peste tot în jurul meu, înăuntrul meu. Am supraviețuit cumva, dar nici acum nu știu sigur cum. Când Hardy a terminat cu mine, unghiile mele lăsaseră urme pe lemn și abia dacă mai știam cum mă cheamă. Am alunecat încet în brațele lui, tremurând din tot corpul.

— Numai tu, mi-a spus Hardy. Numai pe tine te vreau.

Am simțit că mă pierd printre nori când m-a așezat pe perne. Mă îndrăgosteam de el, repede și fără scăpare. Și nu prea aveam cum să mă împotrivesc.

Capitolul 17

— Ajută-mă să înțeleg, i-am spus lui Jack, stând în fața ușii apartamentului său. N-ai de gând să fii îngăduitor cu Hardy nici după ce mi-a salvat viața acum două săptămâni? Ce-ar trebui să facă, după tine, ca să-l tratezi politicos? Să descopere tratamentul pentru cancer? Să salveze planeta de vreun asteroid?

Fratele meu m-a privit exasperat.

— N-am spus că n-o să fiu politicos. Atât pot să fac.

— Ce frumos din partea ta.

În acea seară, eu și Hardy mergeam la o petrecere a programului „Platforme pentru pești”, care era sponsorizată de câteva mari companii petroliere.

„Platforme pentru pești” era un program în cadrul căruia companiile se angajau să-și demonteze partea superioară a platformelor petroliere uzate și să le coboare pe fundul oceanului, ca să creeze bariere artificiale. Fiindcă întreg Golful Mexic avea sub el noroi alunecos, platformele coborâte formau o structură stabilă pentru pești.

În ciuda protestelor naturaliștilor, peștii păreau mulțumiți. Iar companiile petroliere iubeau programul,

pentru că le economisea milioane de dolari din cheltuielile pentru recuperarea platformelor uzate, așa că finanțaseră una dintre expozițiile de la Acvariul din Houston ca să arate beneficiile programului.

Familia mea era invitată la vernisajul expoziției, iar eu mă străduisem să le explic nu doar că aveam să merg cu Hardy Cates, dar și că mă așteptam ca ei să se poarte frumos, ca niște oameni rezonabili. Din păcate, se părea că le ceream prea mult. Îl sunasem deja pe Joe, care mă informase pe un ton ursuz că Hardy se folosea de mine, așa cum el mă avertizase că o să se întâmple. Acum, Jack era și el încăpățânat. Nu mă așteptam la altceva din partea tatălui meu, ale cărui opinii erau la fel de imuabile ca grupa sanguină.

Mai aveam să-mi fac griji doar din pricina lui Gage, dar eram aproape sigură că el o să se poarte frumos cu Hardy, chiar dacă doar pentru mine. Îmi spusese ceva în sensul ăsta când vorbisem cu el după accidentul din lift.

— N-am spus decât, a continuat Jack, că Hardy nu primește o bilă albă doar pentru că a făcut ce ar fi făcut oricine în locul lui. Ți-am mai spus că, dacă ne sunai pe mine sau pe Gage, oricare dintre noi te-ar fi scos din liftul ăla la fel de bine.

— Am înțeles acum.

Fratele meu mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Ce?

— Ești supărat fiindcă n-ai avut ocazia să arăți cât ești de puternic. Nu suporti gândul că altcineva a fost erou. Tu ești șeful în peșteră și tu ai cea mai mare bătă.

— Fir-ar să fie, Haven! Nu te mai *certa* ca o fată. Nare legătură cu mărimea bătei.

S-a uitat în sus și-n jos pe coridor.

— Intră puțin, vrei?

— Nu. N-am prea mult timp să mă pregătesc. Mă duc acasă. Voiam doar să vin să-ți spun să te porți frumos cu...

M-am oprit brusc.

— Cu cine? a întrebat Jack pe un ton autoritar.

Am clătinat din cap, nedumerită. Nu știam cum să-i spun lui Hardy. „Prieten” suna ca de liceu. Plus că era total nepotrivit, fiindcă bărbatul ăsta numai prieten nu-mi era. „Iubit” era învechit și melodramatic. „Partener”? „Prieten cu beneficii”? Nu și nu.

— Cu domnul cu care o să vin, am spus aruncându-i o privire amenințătoare. Vorbesc serios, Jack. Dacă te porți urât cu el în seara asta, te jupoi ca pe un taur.

— Nu înțeleg ce-mi ceri. Dacă vrei aprobarea mea, știi că n-o s-o primești. Nu-l cunosc destul de bine pe nemernic, și ce știi e și de bine, și de rău.

M-am enervat când l-am auzit presupunând că viața mea amoroasă depindea de părerea lui.

— Nu vreau aprobarea ta, am spus scurt. Vreau doar să te porți frumos. Te rog să nu fii nemernic timp de două ore. Crezi că ai putea?

— Rahat, a spus Jack ca pentru sine, lungind cuvântul. La cât ai devenit de rea, aproape că mi-e milă de el.

Vernisajul avea loc într-o sală de ceremonii de la etajul al treilea al uneia dintre clădirile din oraș, care avea toți pereții din sticlă. La petrecere erau invitați cam șase sute de oameni, care intrau în foaierul unde era așezat un acvariu mare, cilindric, apoi mergeau pe lângă expoziția cu rechini, treceau pe lângă exponate

care simulau o navă eșuată, un templu scufundat, o mlaștină și o pădure tropicală.

Îngrijorarea legată de faptul că mergeam cu Hardy la recepție s-a evaporat la cinci minute după ce am ajuns. Partenerul meu era relaxat și amuzant, a vorbit cu toată lumea și m-a însoțit printre invitați, prezentându-mă asociaților lui și soțiilor acestora, plus altor câtorva prieteni. Atunci mi-am dat seama că nu era deloc un străin printre ei. Deși nu făcea încă parte din cercurile demult formate, ca acela al familiei mele, intrase în grupul celor care se ocupau de companiile mai mici, mai flexibile, care găseau nișe noi pentru afaceri.

Ba chiar aveam și cunoștințe comune, câteva dintre care chiar mi-au atras în glumă atenția că Hardy era o partidă pe cinste pentru orice femeie care ar fi reușit să-l țină în frâu. Mi-am dat seama că, în felul lui relaxat, Hardy își făcea relații cu mai multă măiestrie decât oricine altcineva. Mi se părea că știa numele tuturor și că avea talentul să se concentreze asupra celui cu care vorbea de parcă el sau ea ar fi fost cea mai importantă persoană din cameră.

În același timp nu uita nicio clipă de mine, fie că îmi aducea ceva de băut de la bar, fie că își ținea mâna pe talia mea sau îmi șoptea lucruri care mă făceau să râd. Eram alături de un grup, vorbeam, iar el mi-a aranjat cu un gest degajat breteaua din lanț auriu a poșetei de pe umăr.

Mă întrebam cum avea să se poarte cu mine în prezența altora, dacă se aștepta ca eu să gravitez în jurul lui, așa cum făcuse Nick. Spre surprinderea mea, Hardy nu părea să se supere dacă eu aveam propriile

opinii. Când am început să discutăm despre marnă, de exemplu, unul dintre partenerii lui de afaceri, un geofizician pe nume Roy Newkirk, spunea entuziast că există reale posibilități pentru a face din marnă o alternativă la petrolul convențional, dar eu i-am spus că am citit că așa ceva ar fi la fel de rău pentru mediu ca și forarea dintr-un puț deschis. Ba mai mult, procesarea marnei ar însemna producerea unei cantități imense de dioxid de carbon în atmosferă, ceea ce mie mi se părea un gest criminal. Asta, bineînțeles, doar dacă nu credeai că încălzirea globală e un real pericol.

Roy mi-a ascultat comentariile cu un zâmbet forțat.

— Hardy, nu ți-am spus eu să nu te întâlnești cu o femeie care citește?

Hardy a părut amuzat de felul direct în care vorbisem.

— E mai bine așa, te cerți mai rar, a răspuns. Nu are rost nici să mai încerci s-o convingi când știi că oricum are dreptate.

— Sper că nu te-am enervat, i-am șoptit lui Hardy după aceea. Îmi pare rău că n-am fost de acord cu Roy.

— Îmi plac femeile care spun ce gândesc, a răspuns el. Plus că aveai dreptate. Tehnologia nu e încă destul de avansată ca să merite efortul de extracție a marnei. La cum stau lucrurile acum, nu doar că face rău mediului, dar e și prea scumpă.

I-am aruncat o privire speculativă.

— Dacă tehnologia ar face procesul mai ieftin, dar ar fi în continuare un proces nociv, ai face-o?

— Nu... a început el, dar înainte să apuce să-mi explice de ce, am fost întreruși de un râs puternic.

O mână grea m-a apucat de umăr și m-a răsucit.

— Unchiule T.J., am exclamat. Nu ne-am văzut de ceva vreme, așa e?

T.J. Boit nu era unchiul meu adevărat, dar îl cunoșteam de când eram foarte mică. Era prietenul cel mai apropiat al tatei și bănuiam că fusese îndrăgostit de mama. Îi plăceau puțin cam prea mult femeile, fusese însurat de cinci ori și era unul dintre personajele ceva mai colorate din lumea afacerilor cu petrol.

Când era tânăr, în estul Texasului, T.J. Începuse să lucreze la o companie producătoare de echipamente pentru forare. Cumva, reușise să facă rost de bani ca să cumpere terenuri și drepturi asupra unora dintre câmpurile de producție, apoi folosise profitul ca să cumpere și mai mult teren, și tot așa. Era amestecat în multe afaceri și era curtat de proprietari din toate companiile mari, toți dornici să negocieze contracte potențial neprețuite.

Nu-l văzusem niciodată fără pălăria lui tradițională, cu boruri de treisprezece centimetri și înaltă de șaisprezece.

O pălărie de dimensiunile acelea ar fi arătat ridicol pe capul unui bărbat normal, dar T.J. Era un munte de om, mai înalt decât Hardy și cu siguranță mai greu. La una dintre încheieturile lui groase purta un ceas Rolex din aur și aur alb, încrustat cu diamante. Pe unul dintre degetele cât un cârnat avea un inel de aur de forma Texasului.

Chiar și atunci când eram mică mă mira obiceiul lui de-a săruta femeile de orice vârstă direct pe gură. În acea seară n-a făcut excepție și m-a sărutat pe buze.

Mirosea a piele de șa, a colonie dulce și a trabuc „La Unica”.

— Ce mai face fetița mea preferată? a întrebat cu o voce puternică. Te-ai întâlnit cu netrebnicul ăsta?

— Bună seara, domnule, a spus Hardy zâmbind și întinzând mâna.

— Îl cunoști pe domnul Cates? l-am întrebat pe T.J.

— Am vorbit puțin despre proprietatea mea din Gregg County, a recunoscut el. Trebuie să ai buzunare adânci ca să faci afaceri cu mine.

— T.J. Nu vrea doar buzunarele, vrea să-ți ia și pantalonii de pe tine.

Bătrânul a chicotit vesel, m-a cuprins pe după talie și m-a strâns, apoi i-a aruncat lui Hardy o privire cu înțeles.

— Să te porți frumos cu fetița asta, i-a spus. A fost crescută de cea mai grozavă doamnă din Texas.

— Da, domnule, așa o să fac.

După plecarea lui T.J., care s-a îndepărtat pășind legănat, îngreunat din cauza gutei, m-am răsucit spre Hardy.

— De ce nu v-ați înțeles?

Hardy a ridicat puțin din umeri, cu un zâmbet obosit.

— Ne-am împotmolit la bonus.

Văzând că nu pricep, mi-a explicat.

— Când proprietarul terenului semnează contractul de închiriere, primește de obicei un bonus de la cumpărător. Uneori acesta e substanțial, dacă terenul promite și dacă în apropiere sunt puțuri fertile. Altfel, bonusul e mic.

— Și T.J. A vrut un bonus mare? am ghicit eu.

— Mai mare decât i-ar fi plătit oricine. Eu cred în riscuri asumate, dar nu dacă sunt nebunești.

— Îmi pare rău că n-a fost rezonabil.

Hardy a dat din umeri și a zâmbit.

— Aștept. Mai devreme sau mai târziu o să se rezolve. Dumnezeu știe că am destule de făcut pentru moment.

M-a privit cu o politețe impecabilă.

— Ești pregătită să mergem acasă?

— Nu, de ce aș...

Am tăcut când am văzut strălucirea din ochii lui albaștri. Știam exact de ce voia să mergem acasă. Am spus timid:

— Dar n-am văzut încă toată expoziția.

— Scumpa mea, nu-i nevoie s-o vezi. Pot să-ți spun eu tot ce vrei să știi despre program,

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Deci ești expert în asta?

Începusem să mă obișnuiesc cu faptul că el își amintea tot felul de detalii și de fapte, așa că nu m-am mirat prea tare.

— Poți să mă întrebi orice, a spus repede.

M-am jucat cu unul dintre nasturii cămășii lui.

— Platformele chiar au un efect bun asupra populației de pești?

— Conform unui biolog care lucrează la Institutul de Știință Marină, da. Barajele atrag pești, dar n-ai cum să faci așa un număr mare să vină din întâmplare dinspre ocean, așa că e clar că aici se nasc.

S-a oprit o clipă din vorbit, apoi a întrebat plin de speranță:

— Ai auzit destul?

Am clătinat din cap, uitându-mă direct la gâtul lui, acolo unde avea pielea fină și atrăgătoare. Îmi plăcea sunetul vocii lui, mierea groasă din accent.

— Și platforma aparține în continuare companiei, după ce e desfăcută partea de sus? am întrebat.

— Nu. Îi este donată statului, care preia actul de proprietate. După aceea, compania donează jumătate din ceea ce a economisit programului „Baraje Artificiale”.

— Cât durează până când peștii vin la... la structura care se coboară în ocean?

— Se numește coperta platformei, mi-a răspuns el, jucându-se cu mâneca subțire a rochiei mele. După ce coperta e desfăcută și a stat în apă cam șase luni, de ea se lipesc tot felul de plante și de nevertebrate, în partea de sus vin mulți corali, fiindcă acolo e mai multă lumină, și atunci încep să apară și peștii.

S-a aplecat mai aproape de mine și mi-a atins sprânceana cu buzele.

— Vrei să aflu și despre lanțul trofic?

I-am inspirat parfumul.

— Da, neapărat.

M-a apucat de cot și m-a mângâiat cu blândețe.

— Un peștișor mic înoată liniștit, apoi un pește mare și înfometat apare...

— Haven! ne-a întrerupt o voce ascuțită.

Am simțit o pereche de brațe mici cum mi se înfășoară în jurul taliei. Era sora mai mică a lui Liberty, Carrington, cu părul ei blond deschis frumos împletit în două codițe. Am îmbrățișat-o și m-am aplecat să o sărut pe creștet.

— Carrington, ești așa de elegantă! am spus când i-am văzut fustă scurtă și saboții.

Ea a roșit de plăcere.

— Când mai vii să dormi la noi?

— Nu știu, scumpa mea. Poate...

— Ai venit cu Hardy? m-a întrerupt ea după ce l-a văzut pe partenerul meu.

S-a dus să-l îmbrățișeze, continuând să vorbească.

— Haven, știai că Hardy a dus-o pe mama la spital în noaptea în care m-am născut eu? Era furtună și se inundase peste tot, și el ne-a dus cu o camionetă albastră.

I-am aruncat lui Hardy o privire, zâmbind.

— Se descurcă bine la salvat oameni, da.

Expresia lui a devenit mai reținută când alte două persoane ni s-au *alăturat*. Erau Gage și Liberty.

— Hardy, a spus ea întinzându-i mâna și strângându-o pe a lui cu afecțiune.

El i-a zâmbit larg.

— Bună, Liberty. Ce mai face băiatul?

— Bine. Matthew e acasă, cu bunicul. Lui Churchill îi place să aibă grijă de el.

Ochii ei verzi străluceau.

— E cea mai ieftină bonă pe care am găsit-o.

— Liberty, a spus Carrington trăgându-o de mână, vrei să vii cu mine să vezi peștii Piranha? E un acvariu mare acolo.

— Bine, a răspuns aceasta râzând. Mă scuzați, oameni buni. Ne întoarcem imediat.

Liberty a plecat, iar Gage l-a privit pe Hardy un moment. În aer a plutit tensiunea până când fratele meu

a întins mâna.

— Mulțumesc, a spus el. Îți sunt dator fiindcă ai scos-o pe Haven din liftul ăla. Dacă pot să fac vreodată ceva ca să te răsplătesc...

— Nu, a spus Hardy imediat.

Părea uimit de sinceritatea lui Gage. A fost prima dată când l-am văzut stingher.

— Nu-mi datorezi nimic. Eu... După ce am făcut cu afacerea ta...

— Ți-ai răscumpărat greșeala acum două săptămâni, a spus Gage. Siguranța lui Haven, și fericirea ei, sunt totul pentru mine. Dacă te porți frumos cu ea, n-o să ai probleme cu mine.

— Înțeleg.

Nu-mi plăcea să se vorbească despre mine de parcă n-aș fi fost de față.

— Gage, am întrebat, ai vorbit astă-seară cu Jack? Trebuia să fie și el aici.

— A venit, da. S-a întâlnit cu o fostă iubită la bar și se pare că au reînnotat relația.

Am dat ochii peste cap.

— Ai putea să faci un lanț de femei de-aici până-n El Paso cu fostele lui iubite.

În acel moment a sunat un telefon, iar Hardy a căutat în buzunarul interior al sacoului. S-a uitat la număr și a clipit repede.

— Mă scuzați, ne-a spus mie și lui Gage. Trebuie să răspund. Vă deranjează dacă...

— Nicio problemă, am spus imediat.

— Mulțumesc.

Hardy a deschis clapeta telefonului și și-a făcut loc

prin mulțime, spre una dintre ușile care ducea la balconul ce înconjura sala.

Rămasă numai cu Gage, i-am zâmbit nesigură, întrebându-mă dacă urma să am parte de o predică.

— Arăți foarte bine, mi-a spus fratele meu măsurându-mă din priviri. Pari fericită.

Nu-mi mai spusese nimeni de multă vreme așa ceva.

— Sunt fericită, am recunoscut puțin stânjenită. Gage, îmi pare rău dacă e greu pentru tine să mă vezi cu cineva din trecutul lui Liberty...

— Nu e greu, a spus el cu blândețe. Nu poți să alegi mereu de cine să te simți atras, m-a surprins continuând. Când am cunoscut-o eu pe Liberty, am crezut că era una dintre iubitele tatei și, îmi pare rău că trebuie să recunosc, m-am purtat foarte urât cu ea.

A zâmbit trist.

— Chiar și așa, era ceva la ea care mă atrăgea de fiecare dată când o vedeam.

A băgat mâinile în buzunare și s-a încruntat puțin.

— Haven, având în vedere cum te-a ajutat Cates la turnul Buffalo, sunt foarte înclinat să-l las în pace, dar, dacă-ți face vreun rău...

— Dacă mă rănește, îți dau voie să-l bați măr, am spus, făcându-l să zâmbească.

M-am apropiat puțin, atentă să nu fim auziți.

— Dacă nu merge relația dintre noi, însă... O să fiu în regulă, Gage. Sunt mai puternică decât eram acum câteva luni. M-a ajutat să trec peste unele dintre problemele pe care le-am avut după ce m-am despărțit de Nick, așa că indiferent ce face pe viitor, o să-i fiu mereu recunoscătoare pentru asta.

Hardy s-a întors, iar eu mi-am dat seama numai uitându-mă la el că se întâmplase ceva foarte rău. Chipul îi era lipsit de orice expresie, dar era palid pe sub bronz și aspru ca șmirghelul.

— Tocmai m-a sunat mama. Trebuie să mă ocup de niște probleme de familie care nu suportă amânare.

— Hardy...

Voiam să-l iau în brațe și să-i spun ceva care să-l liniștească.

— Se simte bine?

— Da, n-are nimic.

— Plecăm chiar acum și...

— Nu, a spus el imediat.

Auzindu-și tonul prea aspru a făcut un efort să se calmeze.

— Nu e genul de lucru cu care să-ți bați tu capul, dulceață. Trebuie să rezolv eu asta.

Gage a intervenit:

— Pot să te ajut cumva?

Hardy a aprobat din cap.

— Te rog să ai tu grijă de Haven, să te asiguri că ajunge acasă în siguranță.

S-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

— Îmi pare rău. Nu-mi place că trebuie să te las așa.

— Mă suni mai târziu? am întrebat.

— Sigur, eu...

A tăcut, de parcă n-ar fi găsit nimic de spus, și s-a mai uitat o dată spre Gage.

— Am eu grijă de Haven, a spus Gage imediat. Nu-ți face griji pentru ea.

— Bine. Mulțumesc.

Și cu asta Hardy s-a îndepărtat, cu capul aplecat și făcând pași atât de mari încât ai fi zis că se pregătește să sară peste obstacole.

— Poate că vreunul dintre frații lui e bolnav sau a avut vreun accident, m-am agitat eu.

Gage a clătinat din cap.

— N-ai de unde ști. Doar că...

Doar că?

— Dacă ar fi fost vorba despre așa ceva, cred că ne-ar fi spus.

Eram foarte îngrijorată din cauza lui Hardy.

— Ar fi trebuit să mă ia cu el, am spus ca pentru mine. Nu pot să sufăr să fiu lăsată pe dinafară. Și doar n-o să mă simt bine aici când știu că el are nu știu ce problemă misterioasă. Ar trebui să-i fiu alături.

L-am auzit pe fratele meu oftând.

— Hai să le găsim pe Liberty și pe Carrington. Prefer să mă uit la un acvariu plin cu pești carnivori decât să mă întreb ce probleme o avea Hardy Cates.

Capitolul 18

I-am cerut tânărului de la recepția clădirii să mă anunțe imediat ce Hardy, ajungea la 1800 Main.

— Indiferent de oră, i-am spus.

Poate i se păruse puțin ciudat sau se întrebasese de ce nu așteptam să mă anunțe chiar Hardy însuși că s-a întors, dar n-a comentat nimic. Mi-am verificat mesajele.

Nu fuseseră decât două apeluri, amândouă de la un număr din Dallas, de la cineva care închisese. Probabil că era Nick, fiindcă nu ținusem legătura cu niciunul dintre colegii de la Darlington, iar cei din cercul fostului meu soț mă cunoșteau drept Marie. Nick era cu siguranță furios pe mine pentru că-l respinsesem și pentru că nu mă arătasem deloc interesată să recuperez brățara lui Gretchen. Mai ales pentru că-mi continuam viața. Speram că, dacă-l ignoram, avea să renunțe. Dacă insista să ia legătura cu mine, aveam să fiu obligată să iau atitudine.

Poate să cer un ordin de restricție?

Mi-am adus aminte de comentariul cinic al lui Hardy: „Ordinele de restricție funcționează doar dacă te legi cu cătușe de vreun polițist”.

Mă întrebam unde e el în acel moment, ce face, cu ce problemă se confruntă. Eram foarte tentată să-l sun, dar m-am gândit că ultimul lucru de care avea nevoie era să-i sune mobilul în toiul vreunei situații dificile.

Am făcut o baie lungă, mi-am pus o pereche de pantaloni de trening și un tricou mare, apoi am încercat să mă uit la televizor. Cred că am schimbat vreo sută de canale, dar n-aveam la ce să mă uit.

— Am dormit superficial, cu urechile ciulite. Când s-a auzit în sfârșit sunetul telefonului, am răspuns de la al doilea apel.

— Da?

— Domnișoară Travis, *domnul* Cates tocmai a trecut pe la recepție. E în lift chiar acum.

— Minunat. Mulțumesc.

M-am uitat la ceas. Era unu și jumătate noaptea.

— Părea bine? A spus ceva?

— Nu, domnișoară, nimic. Mi s-a părut... obosit.

— Bine, mulțumesc.

— Pentru puțin.

Am închis și am rămas cu telefonul în poală, așteptând nerăbdătoare să sune. Dar al naibii obiect rămânea tăcut. Am așteptat până când am fost sigură că Hardy a avut destul timp să ajungă în apartament, apoi l-am sunat. A răspuns robotul.

M-am întins pe canapea și m-am uitat la tavan, nerăbdătoare. Până la urmă n-am mai suportat și l-am sunat pe mobil. Încă o înregistrare. Ce se întâmplă oare? Se simțea bine?

— Lasă-l în pace, am spus cu voce tare. Du-te și culcă-te. Lasă-l să doarmă. O să te sune mâine, când o să aibă chef să vorbească.

Dar nu mă ascultam, fiindcă eram prea îngrijorată din cauza lui Hardy. M-am plimbat prin apartament încă un sfert de oră, apoi am sunat din nou. Nu mi-a răspuns.

— Rahat, am spus încet, ștergându-mă la ochi cu pumnii pe jumătate strânși.

Eram încordată, obosită și tulburată. N-aveam cum să adorm înainte să mă asigur că Hardy era bine. N-aveam decât să bat repede la ușa lui. Poate să-l strâng în brațe. Poate să adorm lângă el. N-avea să-l întreb nimic. Nu voiam să-l bat la cap, ci doar să știe că îi eram alături dacă avea nevoie de mine.

Am încălțat o pereche de papuci cu talpă tare și am ieșit din apartament, apoi am luat liftul până la etajul al optsprezecelea. Era frig în atmosfera elegantă și sterilă a coridorului. Tremurând, m-am apropiat și am sunat la

soneria apartamentului său.

Nemișcare, tăcere. Apoi un sunet în interior. Am așteptat, am așteptat până când mi-am dat seama, nevenindu-mi să cred, că Hardy n-avea de gând să deschidă. M-am strâmbat. Foarte rău pentru el, fiindcă aveam de gând să stau la ușa lui și să sun la sonerie și toată noaptea, dacă era nevoie.

Am apăsat din nou pe buton. Mi-a trecut prin cap un gând subit, teribil, cum că, poate, Hardy nu era singur. De ce altceva ar fi refuzat să mă vadă? Dar nu puteam să mă conving că...

Ușa s-a deschis. În fața mea era un Hardy pe care nu-l mai văzusem niciodată. În casă era semiîntuneric și doar din sufragerie ajungea pe hol o lumină artificială de la șirul de ferestre. Hardy purta un tricou alb și niște blugi. Era desculț și părea mare, umbrit și periculos. Mirosea a tequila ieftină, din aceea de care beai dacă voiai să te îmbeți foarte tare, foarte repede.

M-am uitat de la chipul lui la paharul gol pe care-l ținea în mână. O senzație neplăcută m-a cuprins.

— Bună, am reușit să rostesc șuierat. Voiam să văd cum te simți.

— Mă simt bine.

M-a privit de parcă am fi fost străini.

— Nu pot să vorbesc acum.

A dat să închidă ușa, dar eu am pășit peste prag. Mi-era frică să-l las singur, fiindcă nu-mi plăcea privirea aceea goală, ciudată, din ochii lui.

— Hai să-ți fac ceva de mâncare. Omletă și pâine prăjită...

— Haven.

Mi s-a părut că avusese nevoie de toată concentrarea ca să vorbească.

— N-am nevoie de mâncare. N-am nevoie de companie.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Fără să mă gândesc, am întins mâna ca să-i mângâi brațul, iar el s-a ferit, făcând un pas înapoi. De parcă atingerea mea îi repugna. M-a șocat. Era o răsturnare de situație neașteptată, după ce, atâta vreme, eu însămi făcusem acel gest la atingerea altora, speriată. Nu mă gândisem niciodată cum m-aș simți dacă mi s-ar face și mie așa.

— Hardy, am spus pe un ton blând. Plec, promit, dar spune-mi ce s-a întâmplat. Doar câteva cuvinte, ca să înțeleg.

Am simțit furia radiind din el. Era prea întuneric ca să-i văd ochii, dar îmi dădeam seama că străluceau aproape răuvoitor. M-am întrebat speriată unde era Hardy cel adevărat. Parcă îi luase locul un geamăn malefic.

— Nu știu cum dracu' ai putea să înțelegi, a spus apăsător, când nici eu nu înțeleg.

— Hardy, lasă-mă să intru, am spus.

El a continuat să-mi tină calea.

— Nu vrei să intri aici.

— Cum așa? am spus, forțându-mă să zâmbesc sceptic. Ce e înăuntru de care ar trebui să mă tem?

— Eu.

Răspunsul lui m-a făcut să mă înfior, dar nu m-am clintit.

— Ce ai făcut în seara asta? am întrebat. De ce te-a

sunat mama ta?

Hardy a aplecat capul. Avea părul încurcat, de parcă ar fi tras de el. Îmi venea să-i aranjez şuvițele întunecate și strălucitoare și să-l mângâi pe ceafă. Voiam să-i alin durerea, dar nu puteam decât să aștept răbdătoare, lucru care nu mi-a fost niciodată la îndemână.

— Mi-a cerut să plătesc cauțiunea pentru tata, l-am auzit spunând. A fost arestat astă-seară pentru că a condus băut. Știa că nu trebuie s-o sune. I-am dat bani în ultimii doi ani. Îl plătesc să stea naibii departe de mama și de băieți.

— Credeam că e închis. A ieșit?

Hardy a dat din cap, încă evitând să se uite la mine. Cu mâna liberă strângea tocul ușii. Am simțit un fior de repulsie la vederea forței pe care o avea strânsoarea lui.

— Ce-a făcut, am întrebat încet, ca să ajungă la închisoare?

Nu eram sigură că Hardy putea să-mi răspundă, dar mi-a răspuns. Uneori, cele mai bine ascunse secrete din lume pot să fie scoase la lumină de întrebarea potrivită, la momentul potrivit.

Hardy a vorbit pe tonul sec, șoptit, al unui criminal într-un confesional. Știam că aud lucruri pe care nu le mai spusese nimănui altcuiva..

— A stat închis cincisprezece ani pentru viol deosebit de grav. E violator în serie. Le-a făcut lucruri îngrozitoare femeilor. Nu a primit dreptul să iasă pentru bună purtare, fiindcă știau că nu s-a schimbat. Când și-a terminat sentința au trebuit să-i dea drumul. Dar o s-o facă din nou, și eu nu pot să-l opresc. Nu pot să-l urmăresc mereu. Abia dacă pot să-l țin departe de

familia mea...

— Nu, am spus cu gura uscată. Nu e treaba ta să-l păzești.

— Frații mei seamănă cu el. Sângele rău se vede. A trebuit să-l scot de la închisoare pe Kevin luna trecută, să dau bani familiei fetei ca să nu depună plângere.

— Nu e vina ta, am spus, deși era clar că el nu mă aude.

— Suntem niște nenorociți, toți. Gunoaie bune de nimic...

— Nu.

Fiecare răsuflare îi era parcă mai aspră decât cea dinainte.

— Înainte să-l las pe tata la un hotel în seara asta, mi-a spus...

A tăcut, tremurând din tot corpul. S-a legănat, de parcă ar fi fost cât pe ce să cadă. Doamne, ce beat era!

— Ce ți-a spus? am șoptit. Ce, Hardy?

El a clătinat din cap și a făcut un pas în spate.

— Haven, a rostit pe un ton scăzut, gutural. Ieși afară. Dacă rămâi... Nu pot să mă controlez. O să mă folosesc de tine. O să te rănesc. Înțelegeți? Ieși naibii de aici.

Nu credeam că Hardy ar fi fost capabil să mă rănească, pe mine sau pe oricare alta, dar adevărul era că nu puteam să fiu cu totul sigură. În acel moment nu semăna cu nimic mai mult decât cu un animal mare, suferind, pregătit să distrugă pe oricine se apropia. Totul se întâmpla prea repede după divorțul meu de Nick. Mi-era frică. Încă mai încercam să fac față propriei mele furii, propriilor mele temeri.

Există, însă, în viață unele momente în care trebuie să

dai dovadă de curaj, ca să nu pierzi ocazia definitiv. Aveam să aflu dacă Hardy era capabil să mă rănească. Fiecare fibră din mine ardea din cauza adrenalinei. Am amețit. *Bine, netrebnicule*, m-am gândit cu hotărârea pe care ți-o da furia și iubirea amestecate. Îl iubeam din tot sufletul, în acel moment în care avea cea mai mare nevoie de asta, deși o dorea cel mai puțin. *Hai să vedem de ce ești în stare.*

Am intrat în întuneric și am închis ușa. Hardy s-a repezit la mine în clipa în care s-a auzit încuietura. Am auzit zgomotul înfundat al paharului de tequila pe podea, îi dăduse drumul. Am fost apucată de umeri, răsucită cu fața spre întuneric, împinsă spre ușă, strivită de bărbatul puternic de lângă mine, care răsuflea ca un taur. Tremura, mâinile lui strângeau prea tare, plămâni respirau prea sacadat. M-a sărutat cu o forță dureroasă, obscen, cu toată gura, minute întregi. Până la urmă tremuratul i-a dispărut și i-am simțit erecția apăsându-mi șoldul. Fiecare emoție, furia, durerea, disprețul de sine, nevoia, își găseau o supapă în pasiune.

Mi-a tras tricoul și l-a aruncat cât colo. În timp ce el își scotea bluza, eu m-am îndreptat orbește spre sufragerie, nu ca să scap de el, ci ca să găesc un loc mai confortabil decât ușa de la intrare. Am auzit un sunet gutural, posesiv, și am simțit cum Hardy mă apucă din spate.

M-a împins peste speteaza canapelei, aplecându-mă înainte. Mi-a tras pantalonii în jos, iar eu m-am înfiorat, simțind cum panica mi se adună în stomac, ca un bloc de gheață.

— Semăna prea mult cu ce-mi făcuse Nick. Simțeam

că se apropie un moment în care n-aveam să mai pot să opresc amintirile, dar am strâns din dinți, am înfipt bine picioarele în pământ și m-am încordat.

Cu Hardy în spatele meu, am simțit atingerea pielii fierbinți, a cărnii tari, pe fund. M-am întrebat dacă era prea absorbit de sine însuși ca să-și amintească de teama mea, de faptul că așa fusesem violată. Poate că o făcea intenționat, ca să mă pedepsească, să mă determine să-l urăsc. Una dintre mâinile lui m-a atins de-a lungul șirei spinării și respirația i s-a schimbat.

— Hai, fir-ai tu să fii! am spus cu o voce spartă. Fă-o, dac-o faci!

Dar Hardy a rămas nemișcat și a continuat să mă mângâie pe spate, în sus și-n jos, apoi mi-a cuprins talia și m-a mângâiat pe abdomen. S-a aplecat mai mult peste mine și mi-a cuprins sânul în palma celeilalte mâini. A început să mă sărute pe umeri, pe spate, gemând în timp ce degetele lui mă desfăceau. Respiram *întretăiat*, cu trupul relaxându-mi-se, cedând. Mi-am imaginat mâna lui, cu semnele acelea mici în formă de stea... Ultima dată când fusesem în pat cu el încercasem să le sărut pe fiecare în parte. Mi-am amintit și am simțit cum mă aprind, cum mă umezesc, cum îi răspund *neajutorată la atingere*, la parfum, la căldura atât de familiară.

— Hai, am spus din nou, respirând greu.

A părut că nu mă aude, hotărât să mă mângâie la nesfârșit carnea moale de sub degetele sale. Picioarele lui le-au desfăcut mai mult pe ale mele, schimbându-mi postura. Ultimele urme de teamă s-au topit din sufletul meu. Mi-am ridicat șoldurile, tremurând când l-am

simțit lipindu-se de mine. Nu m-a pătruns, ci a continuat să mă mângâie cu o blândețe agonizantă, până când am zgâriat cu unghiile catifeaua tapițeriei și am început să suspin.

Întinericul se încolăcea în jurul nostru, răcoros și ascuns, în timp ce Hardy se pregătea să mă facă din nou a lui. Am gemut, întreaga mea ființă fiind atentă la locul unde el mă apăsa, cu trupul tremurând din cauza așteptării prelungite.

M-a pătruns în sfârșit, iar eu am cedat imediat plăcerii copleșitoare. Cu toate astea, el a continuat să mă mângâie, adânc ascuns în mine. M-a tras pe podea, în genunchi, la pieptul lui. Capul mi-a căzut pe umărul său, iar el m-a ridicat, m-a *făcut să gem în ritmul* mișcărilor lui, până când plăcerea a explodat și s-a împrăștiat prin mine, inundându-mă cu căldură.

Hardy m-a lăsat să mă odihnesc pe coapsele lui, ținându-mă strâns. Când respirația mi s-a liniștit, m-a dus în dormitor. Mă strângea tare în brațe, semn că avea poftă să fie dominator. Era ceva sălbatic, puțin amenințător, dar și foarte atrăgător în asta, ceea ce mă uimea. Trebuia să aflu de ce, trebuia să înțeleg... Nu puteam să gândesc când mă atingea așa. A îngenuncheat pe pat și m-a apucat de șolduri, ridicându-mă de pe saltea.

M-a pătruns încet, atingându-mi cu una dintre mâini triunghiul umed dintre coapse. Apăsarea ritmică, mângâierile, faptul că îmi ținea șoldurile în aer, toate s-au combinat și au, creat senzații noi, ascuțite, ba îndepărtându-se, ba revenind. Când m-a văzut atingând climaxul, Hardy m-a împins pe pat, cu brațele și

picioarele desfăcute larg, și s-a eliberat și el în sfârșit, cu pulsații violente. L-am cuprins în brațe. Îmi plăcea mult senzația pe care mi-o dădea trupul lui deasupra mea așa, cutremurându-se de plăcere.

Respirând întretăiat el s-a răsucit pe o parte și m-a tras după sine. Mi-am auzit numele rostit încet. Multă vreme m-a ținut în brațe, strângându-mă din când în când mai aproape.

Cu capul pe brațul lui, am dormit o vreme. Era încă întuneric când m-am trezit. Din tensiunea trupului său mi-am dat seama că nici Hardy nu dormea. M-am legănat încet, apăsând ritmic peste erecția lui, făcând să-mi fie din ce în ce mai cald. M-a sărutat pe gât și pe umăr, a gustat pielea moale.

L-am împins, apăsându-i umerii, iar el s-a așezat ușor pe spate și m-a lăsat să mă așez deasupra lui. I-am apucat sexul și l-am poziționat, apoi l-am lăsat să mă pătrundă. Am auzit o răsuflare șuierată. Mi-a susținut șoldurile cu mâinile, ajutându-mă să găsesc un ritm. Îmi aparținea doar mie... Știam, am simțit-o în acel moment în care el m-a lăsat să preiau hățurile. Eram deasupra lui, conduceam, el doar gemea și ridica șoldurile în întâmpinarea mișcărilor mele. Mâinile i-au alunecat pe coapsele mele, spre centru, unde m-a mângâiat până când n-am mai rezistat și am cedat plăcerii înnebunitoare, lucru care l-a făcut să-și piardă și el controlul. M-a prins de ceafă și m-a tras spre el, ca să mă sărute. A fost un sărut aspru, cu parfum de disperare.

— Nu-i nimic, am șoptit după aceea în camera liniștită, simțind nevoia să-i alin suferința. Nu-i nimic.

Dimineața aproape că se terminase când m-am trezit, în jurul meu erau adunate cu grijă cuverturile, iar hainele pe care le aruncasem pe jos erau așezate frumos pe spătarul unui scaun. L-am strigat adormită pe Hardy, să vină înapoi în pat, dar mi-a răspuns numai tăcerea. Mă lăsase singură în apartamentul lui.

M-am răsucit pe burtă, tresărind puțin de durerea plăcută lăsată de efort. Am zâmbit stânjenită când mi-am amintit ce făcuserăm. Aș fi putut să cred că fusese un vis erotic lung, doar că trupul îmi spunea că totul se întâmplase, fără îndoială.

Eram curios de fericită și de liniștită, cu o bucurie aproape febrilă. Noaptea de dinainte fusese diferită de orice trăisem până atunci. Sex la un nou nivel... Mai profund, mai intens, care mă făcuse mai vulnerabilă emoțional și fizic. Îl afectase la fel și pe Hardy, lucru care, probabil, îl speriasse de moarte.

Mi-am dat seama că Nick privea sexul ca pe un fel de alipire. Eu nu fusesem niciodată o altă persoană în mintea lui, nu cineva ale cărei emoții și gânduri să conteze. Atunci când făcea sex cu mine, Nick de fapt se masturba, într-un anume fel.

Hardy, pe de altă parte, chiar și în sălbăticia lui, făcuse dragoste nu doar cu corpul meu, ci și cu mintea. Cu mine. Și mă primise în spatele apărărilor lui, chiar dacă cam fără voie.

Nu mai credeam în suflete pereche sau în iubirea la prima vedere, dar începusem să cred că, de foarte puține ori în viață, dacă erai norocos, puteai să întâlnești pe cineva cu care să te potrivești foarte bine. Nu fiindcă era perfect, nu fiindcă ai fi fost tu perfectă, ci

fiindcă defectele voastre combinate se aranjau într-un fel care permitea unor ființe separate să se potrivească de minune.

Nu era simplu să ai o relație cu Hardy. Era un bărbat complex, încăpățânat și necizelat pe alocuri, dar eu iubeam lucrurile astea la el și eram mai mult decât dispusă să-l iau exact așa cum era. Nu era prea rău nici că el era dispus să facă la fel pentru mine.

Am căscat și am intrat în baie, am găsit halatul lui Hardy și l-am pus pe mine. Cafetiera fusese umplută mai devreme, pregătită să prepare cafea, și avea o cană și o lingură curată lângă ea. Am apăsat pe un buton, iar aerul s-a umplut de gălgâitul plăcut al lichidului care fierbea.

Am ridicat telefonul fix și am format numărul lui Hardy de mobil. Nu mi-a răspuns. Am închis.

— Lașule, am spus liniștită. Poți să fugi, Hardy Cates, dar nu poți să te ascunzi la nesfârșit.

Cu toate astea, el a reușit să mă evite toată ziua de sâmbătă. Deși voiam din tot sufletul să-i vorbesc, mândria nu m-a lăsat să-l caut ca o șopârlă de Texas îndrăgostită, cunoscută pentru că, atunci când îi place un mascul, îi dă târcoale. M-am gândit că pot să-mi permit să am răbdare cu Hardy, așa că i-am lăsat doar câteva mesaje degajate pe robot și am decis să aștept să vină el la mine.

Între timp, însă, am primit un e-mail de la Nick.

Capitolul 19

— E o nebunie, i-am spus lui Susan după ce a terminat de citit e-mail-ul lui Nick.

Îl scosesem la imprimantă și o rugasem să îl citească în timpul ședinței noastre de sâmbătă.

— A răsturnat totul. Mă simt ca Alice în Țara Minunilor.

Avea zece pagini și era plin de acuzații și de minciuni, în timp ce-l citeam mă simțeam murdară, pătată, dar mai ales indignată. Nick rescrisese întreaga noastră căsnicie, pe el însuși se transformase în victimă și pe mine în femeia cea rea. Conform spuselor lui, eu eram o soție infidelă, histrionică și nebună, iar el încercase în van să mă liniștească și să facă față furiilor și dispozițiilor mele proaste.

Până la urmă, când își pierduse în sfârșit cumpătul cu mine, oricum, spunea el, o făcuse pentru că îl adusesem la capătul puterilor respingându-i eforturile sincere de-a repara relația cu mine.

— Ce mă irită cel mai tare, am continuat pe un ton aprins, e detaliul și cât de convingătoare e scrisoarea. Parcă Nick ar crede propriile spuse. Dar n-are cum să creadă, nu-i așa? De ce mi-ar scrie așa ceva? Chiar crede că o să-l cred?

Susan s-a încruntat.

— Minciuna patologică ține de modul în care se poartă narcisiștii. Pe ei nu-i interesează adevărul. Spun

doar lucrurile care-i ajută să obțină ce doresc, adică atenție cât mai multă. În esență, Nick încearcă să obțină o reacție de la tine. Orice fel de reacție.

— Vrei să spui că dacă-l urăsc e la fel de bine pentru el pe cât ar fi dacă l-aș iubi?

— Exact. Atenția tot atenție este. Singurul lucru pe care Nick nu poate să-l tolereze este indiferența, care-i creează așa-numita „rană narcisică”. Din păcate, e-mailul ăsta trimite la așa ceva.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Ce se întâmplă dacă lui Nick i se provoacă o „rană narcisică”?

— Ar putea să încerce să te sperie cumva, alt fel de-a obține atenție. Dacă tu refuzi să reacționezi, atunci situația ar putea să escaladeze.

— Minunat. Asta înseamnă că o să mă sune și mai des? Că o să mă viziteze pe neașteptate?

— Sper că nu, dar da, probabil. Și dacă e destul de furios, ar putea să-și dorească să te pedepsească.

Cât timp m-am gândit la ce-mi spusese Susan, în cabinetul ei mic s-a lăsat tăcerea. Era foarte nedrept. De ce trebuia să-mi facă așa ceva? De ce se aștepta ca eu să am în continuare un rol secundar în filmul vieții sale?

— Cum scap de el? am întrebat.

— Nu există un răspuns simplu. În locul tău, eu aș păstra e-mailul ăsta și aș documenta fiecare interacțiune cu el. Încearcă să nu ai contact cu el, indiferent ce-ar face. Refuză orice cadou, nu răspunde la e-mail-uri sau scrisori și nu discuta despre el cu nimeni care vine din partea lui.

Susan a aruncat o privire e-mail ului, încruntându-se.

— Dacă un narcisist se simte inferior din cauza cuiva sau a ceva, el poartă pică până când reușește să se elibereze de această senzație, până când simte că are câștig de cauză.

— Dar suntem divorțați, am protestat. Nu mai are ce să câștige.

— Ba sigur că da. Se luptă să-și păstreze imaginea de sine, fiindcă fără această imagine de superioritate, dominanță și control... Nick nu e nimic.

Ședința cu Susan nu m-a ajutat să mă liniștesc. Eram tulburată, furioasă și aveam nevoie de consolare. Cum Hardy nu răspundea la telefon, a ajuns și el aproape de *capătul* de sus al listei cu nemulțumiri.

Când telefonul mi-a sunat în sfârșit duminică, am verificat repede să văd cine suna. Speranțele mi s-au năruit când am descoperit că era tata. Am oftat și am răspuns cu un „Alo” morocănos.

— Haven.

Tata părea mulțumit într-un fel care-mi dispăcea.

— Vreau să vii la noi. Trebuie să vorbim ceva.

— Bine. Când?

— Acum.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că am altceva de făcut, dar nu mi-a venit nicio idee destul de bună. Oricum eram deja plictisită și aveam o dispoziție proastă, așa că m-am gândit că puteam să mă duc la el.

— Sigur, tata, am spus. Vin imediat.

Am condus până în River Oaks. Tata era la el în dormitor, care avea dimensiunile unui apartament mai mic. Se relaxa într-un scaun de masaj din zona care servea drept salon și apăsa pe butoanele panoului de comandă.

— Vrei să-l încerci? m-a întrebat, bătând cu palma în mânerul fotoliului. Are cincisprezece feluri diferite de masaj. Îți analizează mușchii spatelui și-ți face recomandări. Apucă și întinde inclusiv mușchii gambelor.

— Nu, mulțumesc. Prefer mobila care-și ține mâinile acasă.

I-am zâmbit și m-am așezat pe un scaun normal din apropiere.

— Nu mă întrebi ce mai fac, tată? Despre ce vrei să vorbim?

A așteptat ceva vreme înainte să răspundă, ocupat cu panoul fotoliului de masaj.

— Despre Hardy Cates, a spus într-un sfârșit.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz. Nu vreau să vorbim despre el. Orice vrei să știi, eu nu sunt...

— Nu-ți cer informații, Haven. Știu eu ceva despre el. Ceva ce trebuie să afli.

Fiecare fibră a ființei mele îmi dicta să mă ridic și să plec. Știam că tata are dosare pentru toată lumea și că nu ar fi avut niciun scrupul să caute mizerii din trecutul lui Hardy. Nu aveam nevoie să aud și nici nu doream să aud lucruri pe care Hardy însuși nu era pregătit să mi le spună. În plus, eram destul de sigură că știam ce voia tata să mă anunțe, anume că tatăl lui Hardy făcuse închisoare și că fusese de curând arestat pentru că se urcase la volan băut. Am decis să rămân și să-l ascult, ca după aceea să-l pun la punct.

În cameră nu se auzea decât zumzăitul scăzut al roțițelor scaunului de masaj. Am zâmbit cu răceală.

— Bine, spune-mi.

— Te-am avertizat în ceea ce-l privește, mi-a spus tata. Și am avut dreptate. Te-a vândut, scumpa mea. Așa că mai bine uită de el și du-te să găsești pe altcineva. Cineva care să se poarte frumos cu tine.

— M-a vândut?

L-am privit nedumerită.

— Despre ce vorbești?

— T.J. Boit m-a sunat după ce te-a văzut cu el, vineri seara. M-a întrebat ce părere am despre relația ta cu un netrebnic cum e Cates, și eu i-am spus.

— Doi oameni foarte ocupați, voi doi, am spus iritată. Dumnezeu mare, la cât timp și câți bani are fiecare dintre voi, n-ați găsit nimic mai interesant de discutat decât despre viața mea amoroasă?

— T.J. S-a gândit la o cale să-l expunem pe Cates drept cine este, ca să-ți arătăm ce fel de bărbat ai ales. După ce mi-a spus ce și cum, eu am fost de acord, așa că T.J. L-a sunat ieri pe Cates...

— La naiba...

— Și i-a propus un târg. A spus că semnează contractul pentru terenul pe care-l voia Cates acum o vreme și că renunță cu totul la bonus, dar numai dacă Hardy promite să se despartă definitiv de tine. Să nu vă vedeți, să nu țineți în niciun fel legătura.

— Iar Hardy i-a spus lui T.J. Să se ducă naibii, am spus.

Tata mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Nu. Cates a *acceptat* târgul, mi-a răspuns el, aplecându-se în fotoliu și lăsându-mă să înțeleg ce auzisem.

Mă treceau fiori reci. Nu puteam să cred că... Hardy n-ar fi acceptat niciodată așa ceva. Nu după ultima noapte pe care o petrecusem cu el. Știam că simte ceva pentru mine. Știam că are nevoie de mine. Nu avea sens să dea cu piciorul la tot. Cel puțin nu pentru niște contracte pe care oricum le-ar fi obținut odată cu trecerea timpului.

Ce naiba se petrecea în capul lui? Trebuia să aflu. Dar înainte de asta...

— Ești un bătrân parșiv, am spus. De ce trebuie să te amesteci tu în viața mea personală?

— Fiindcă te iubesc.

— Iubirea înseamnă să respecti drepturile și limitele altcuiva. Nu sunt un copil, sunt... Nu, tu nici măcar nu mă consideri un copil. Mă crezi un câine pe care poți să-l duci în lesă și să-l controlezi cum vrei tu...

— Nu te consider câine, m-a întrerupt tata, strâmbându-se. Acum potolește-te și...

— Nu mă potolesc deloc! Am tot dreptul să fiu furioasă. Spune-mi, le-ai face la fel și lui Gage, lui Jack sau lui Joe?

— Ei sunt fiii mei. Sunt bărbați. Tu ești o fiică și ai trecut deja printr-o căsnicie urâtă, n-aveai nevoie să te îndrepti spre încă una.

— Până când n-o să înveți să mă tratezi ca pe un om, tată, relația noastră s-a terminat. M-am săturat.

M-am ridicat și mi-am pus geanta pe umăr.

— Ți-am făcut o favoare, mi-a spus tata iritat. Ți-am arătat doar că Hardy Cates nu e suficient de bun pentru tine. Toată lumea știe. El știe. Dacă n-ai fi atât de încăpățânată, ai recunoaște-o și tu.

— Dacă într-adevăr a acceptat târgul lui T.J., am spus, atunci într-adevăr nu e destul de bun pentru mine. Dar nici tu nu ești dacă ai putut să faci un lucru atât de urât.

— Ai de gând să împuști mesagerul?

— Da, tată, dacă mesagerul nu învață să nu se mai amestece în treburile mele.

M-am îndreptat spre ușă.

— Ei bine, l-am auzit pe tata spunând încet, măcar ai terminat-o cu Hardy Cates.

M-am întors și am făcut o grimasă.

— N-am terminat cu el încă. Nu accept să fiu dată la o parte fără motiv. Un motiv real, nu o afacere prefăcută pe care ați inventat-o tu și T.J.

Nu aveam cu cine să vorbesc. Toată lumea, inclusiv Todd, mă avertizase că exact la așa ceva trebuia să mă aștept de la Hardy Cates. Nu puteam nici măcar s-o sun pe Liberty, fiindcă îi făcuse și ei ceva asemănător cândva, iar ea n-ar fi putut să-mi spună că nu-i stă în fire. Mă simțeam foarte proastă, fiindcă eu încă îl iubeam.

O parte din mine voia să se ghemuiască pe jos și să plângă. O altă parte era furioasă la culme. O *alta era* ocupată să analizeze situația și să încerce să-și dea seama cum să se poarte. Am hotărât să mă liniștesc înainte să-l confrunt pe Hardy. Puteam să-l sun a doua zi, după serviciu, ca să discutăm. Dacă voia să ne despărțim, aveam să fac față, dar măcar nu aflam adevărul de la niște bătrâni parșivi.

La ora opt, luni dimineața, biroul nostru era neobișnuit de liniștit. Angajații lucrau în tăcere și nimeni nu părea dispus să vorbească despre weekend,

așa cum făceam de obicei. Nu bârfea nimeni lângă dozatorul de apă, nu se discuta prietenește.

În apropierea prânzului m-am dus la biroul Samantha ca s-o întreb dacă vrea să meargă cu mine să luăm un sendviș. Samantha, de obicei atât de veselă, părea mică și nefericită în spatele biroului ei. Tatăl îi murise cu două săptămâni în urmă și știam că avea să dureze o vreme până când își va reveni.

— Vrei să ieșim la prânz? am întrebat cu blândețe. Fac eu cinste.

Ea mi-a zâmbit și a ridicat din umeri.

— Nu mi-e foame. Dar mulțumesc pentru invitație.

— Să-ți aduc măcar un iaurt sau...

M-am oprit când am văzut strălucirea unei lacrimi în colțul ochiului ei.

— Samantha...

M-am apropiat și am îmbrățișat-o.

— Îmi pare rău. E o zi proastă, nu? Te gândești la tatăl tău?

A dat din cap aprobator și a căutat după un șervețel în sertarul biroului.

— Da, și de asta sunt așa, a răspuns, suflându-și nasul după aceea. Mai e și...

Mâinile ei subțiri s-au întins peste birou și au împins spre mine o foaie de hârtie.

— Ce e asta? O factură?

M-am încruntai, curioasă.

— Care e problema?

— Salariul meu săptămânal intră în fiecare vineri în cont. Am verificat săptămâna trecută și aveam mai puțini bani decât trebuia. Astăzi am intrat din nou în

contul meu, de la calculator, și am aflat de ce.

A zâmbit din colțul gurii și i-au dat iar lacrimile.

— Știi aranjamentul ăla floral imens pe care l-a trimis firma la înmormântarea tatei? Cel pe care l-ați trimis cu toții?

– Da.

Aproape că nu voiam să aud ce urma să zică.

— Ei bine, a costat două sute de dolari. Iar Vanessa mi i-a retras mie din salariu.

— Dumnezeuule.

— Nu știu de ce a făcut așa ceva, a continuat Samantha. Cred că am supărat-o cumva. Cred că din cauza zilelor libere pe care mi le-am luat după ce a murit tata... S-a purtat ciudat și a fost rece cu mine mereu, de atunci încolo.

— Ți-ai luat câteva zile libere ca să mergi la înmormântarea tatălui tău, Sam. Nicio persoană normală nu ar putea să se supere pe tine din cauza asta.

— Știu.

A oftat tremurat.

— Probabil că Vanessa e foarte stresată. Mi-a spus că a fost cel mai prost moment să lipsesc și pare foarte dezamăgită de mine.

Eram foarte furioasă. Voiam să trec prin birou ca Godzilla, să dau buzna la Vanessa și să-i zdrobesc biroul sub picior. Dacă voia să mă atace pe mine și să mă facă să mă simt prost, foarte bine, fiindcă eu puteam să fac față. Dar să se poarte așa cu Samantha chiar după moartea unui părinte... era prea mult.

— Să nu-i spui că m-am plâns, a șoptit Samantha. Nu pot să dau acum de bucluc.

— N-o să ai probleme. Și Samantha, a fost o greșală să-ți ia două sute de dolari din salariu. Banii o să ajungă înapoi în contul tău imediat.

Colega mea mi-a aruncat o privire *neîncrezătoare*.

— A fost o greșală, am repetat, scoțând un șervețel curat și ștergând-o la ochi. Firma plătește florile, nu tu. Mă duc să repar situația, bine?

— Bine.

A reușit să zâmbească.

— Mulțumesc, Haven.

Interfonul de la mine de pe birou a scos un sunet. Fiindcă biroul era „open-space”, tot ce spunea Vanessa prin interfon *se auzea* peste tot.

— Haven, vino la mine. În birou, te rog.

— Nicio problemă, am spus încet, părăsind biroul Samanthei și îndreptându-mă spre al Vanesei.

Nu m-am grăbit, fiindcă încercam să mă adun înainte să mă confrunt cu șefa mea. Știam că probabil aveam să fiu dată afară pentru ce urma să spun și că după aceea aveam să devin victima unei adevărate campanii de murdărire a imaginii, dar nu conta. Puteam să-mi găsesc de lucru în altă parte. Și era mai important să-i țin piept Vanesei decât să evit să-mi fie stricată reputația.

Când am ajuns la ea în birou, Vanessa apăsa deja din nou pe butonul interfonului.

— Haven, vino...

— Sunt aici, am spus, îndreptându-mă direct spre ea. Nu m-am așezat, ci doar am privit-o. Ea s-a uitat la mine de parcă aș fi fost o furnică urcând pe un perete.

— Așteaptă la ușă, te rog, mi-a spus pe un ton detașat,

până când ești invitată înăuntru. N-am discutat asta de suficiente ori încât să îți minte, Haven?

— Las deoparte regulile pentru câteva minute, fiindcă am ceva important să-ți spun. S-a făcut o greșeală la salariu și trebuie reparată.

Vanessa nu era obișnuită ca altcineva să hotărască subiectul discuției.

— Nu am timp pentru asta, Haven. Nu te-am chemat ca să vorbim despre salarii.

— Nu vrei să afli ce s-a întâmplat?

Am așteptat. Când a devenit evident că n-avea de gând să-mi răspundă, am clătinat încet din cap.

— Nu, pentru că știi deja. N-a fost o greșeală, așa e? Un zâmbet ciudat, care-ți îngheța sângele în vene, i-a apărut pe buze.

— Bine, Haven. O să joc jocul tău. Ce s-a întâmplat?

— Samanthei i s-au luat bani pe florile pe care firma le-a trimis la înmormântarea tatălui ei.

Am așteptat să văd vreun fel de reacție. Poate ochii măriți, poate un strop de rușine, o încruntătură. Orice. Vanessa a dat dovadă de la fel de multă emoție ca un manechin din plastic.

— O să rezolvăm problema asta, nu?

Au trecut câteva momente de tăcere chinuitoare. Tăcerea era una dintre armele ei cele mai eficiente. Se uita la mine până când simțeam că mă prăbușesc precum un turn din cuburi de jucărie și spuneam ceva, orice, ca să umplu vidul provocator de anxietate. De data aceea, însă, i-am susținut privirea. Tăcerea a continuat până când a ajuns să fie chiar amuzantă. Cu toate astea, am reușit să tac mai mult decât ea.

— Ai depășit limita, m-a informat. Cum aleg eu să-mi tratez angajații nu e treaba ta, Haven..

— Deci faptul că ai luat bani din salariul Samanthei e un fel de tehnică de management?

— Cred că e cazul să ieși din biroul meu imediat. De fapt, mai bine ți-ai lua o zi liberă. M-am săturat de tine și de atitudinea ta obraznică.

— Dacă nu accepți să-i dai banii înapoi Samanthei, o să vorbesc cu Jack.

Așa am obținut o reacție. Chipul i s-a întunecat și ochii i-au strălucit.

— Cătea răsfățată, a rostit pe un ton ascuțit. Nick mi-a spus totul despre tine, despre cum te folosești de oameni, despre cât de egoistă ești, cum manipulezi și minți ca să ți se facă pe plac. Ești leneșă, mincinoasă, un parazit...

— Da, așa vorbește Nick despre mine.

Mă întrebam dacă ieșise în oraș cu fostul meu soț. Dumnezeuule, oare cum erau doi narcisiști la întâlnire?

— Dar nu despre asta vorbim, nu-i așa? Îi dai banii înapoi, sau vorbesc cu Jack?

— Dacă îndrăznești să-i spui vreun cuvânt, spun tot. Când termin de povestit cum ești de fapt, o să fie și el la fel de dezgustat de tine cum sunt și eu. O să-ți spună unde să...

— Vanessa, am spus încet. E fratele meu. Chiar ești atât de arogantă încât să crezi că ai putea să-l întorci împotriva mea? Crezi că o să te creadă pe mine, nu pe mine? Jack e loial. Poți să-i spui orice despre mine, asta n-o să te ajute deloc cu el.

Pe fața ei începuseră să apară pete roșii de furie, care

păreau că-i plutesc peste piele ca niște picături de ulei pe apă. Cumva, a reușit să-și controleze tonul.

— Ieși din biroul meu, Haven. Și să nu te mai întorci. Tocmai te-am concediat.

Eram calmă în aparență, deși inima îmi bătea foarte repede.

— Așa m-am gândit că o să spui, Vanessa.

M-am îndreptat spre biroul meu, ca să-mi iau geanta. Când am ajuns, i-am văzut uimită pe Samantha, pe Rob și pe Kimmie stând acolo și privind în gol.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat, intrând în cubicului meu.

M-am oprit când am dat cu ochii de Jack. Se uita la interfon, roșu la față și cu buzele strânse.

— Bună, Jack, am spus surprinsă. Ce faci aici?

Mi-a răspuns rar:

— Am venit să te invit la prânz.

Kimmie a venit mai aproape de mine și mi-a pus o mână pe braț.

— Interfonul era deschis, a murmurat.

Probabil că Vanessa uitase să-l închidă când dădusem buzna la ea în birou, iar Jack și toți ceilalți auziseră totul. Jack mi-a întins geanta și mi-a spus apăsător:

— Haide.

Am mers cu el, pălind când mi-am dat seama că ne îndreptam spre biroul Vanesei. Deschizând ușa fără să bată, Jack a rămas în prag și a privit-o cu asprime. Figura șefei mele a devenit deodată albă ca varul.

— Jack, a spus surprinsă.

I-a zâmbit cald. Părea atât de calmă și de plăcută încât m-a lăsat mută de uimire. Diferența de atitudine

era foarte mare.

— Mă bucur să te văd. Intră, te rog.

Fratele meu a clătinat din cap, privind-o rece, după care a rostit doar trei cuvinte:

— Strânge-ți lucrurile.

Tonul lui nu lăsa loc pentru negociere.

Mi-am petrecut restul după-amiezii cu Jack, explicându-i despre comportamentul Vanessei la adresa mea și despre cum începuse să facă la fel și cu Samantha. Când am terminat, Jack nu mai dădea din cap, nu mai blestema, ci părea doar profund afectat.

— Iisuse, Haven... De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Nu am vrut să fiu considerată mironosiță. Voiam ce era mai bine pentru firmă, și știam că a lucrat bine în trecut.

— Dă-o încolo de firmă, a spus. Oamenii contează mai mult decât afacerea. Nu mă interesează cât e de bună ca director, dacă se poartă ca o teroristă în culise.

— La început am sperat că o se schimbe cu timpul sau că o să găsim un sistem de lucru convenabil pentru noi amândouă, dar mi-am dat seama că așa ceva nu există. Nu ai cum să rezolvi lucrurile cu ea. E la fel ca și Nick, o narcisistă bolnavă. Nu are nicio remușcare dacă rănește pe cineva, așa cum noi nu avem dacă omorâm o furnică.

Jack avea o expresie furioasă pe chip.

— Vezi mulți ca ea în afaceri. Deși nu-mi place s-o spun, de multe ori comportamentul ăsta, ambiția, hotărârea, egoismul... pot să te ducă destul de departe în ierarhia unei companii. Dar nu și într-a mea.

— Chiar o dai afară?

El a dat imediat din cap aprobator.

— A și plecat. Acum trebuie s-o înlocuiesc.

A urmat o pauză cu sens.

— Ai vreo idee?

— Pot să mă ocup eu, am spus repede. Nu o să mă descurc perfect, o să greșesc, dar știu că pot să-mi asum răspunderea.

Fratele meu a zâmbit larg.

— Acum mai vii de-acasă!

Am zâmbit precaută.

— Am învățat mult în ultimul timp.

Am discutat despre situația de la birou încă o vreme, apoi conversația a luat-o pe un făgaș mai personal. N-am putut să nu-i spun despre cearta cu tata, despre T.J. Și despre Hardy, cu afacerea lor cu tot.

Jack a fost satisfăcător de supărat din cauza asta și a spus că ei toți erau niște nemernici. A fost de acord cu mine că trebuia să aflu de ce se purta Hardy așa, fiindcă nu avea sens.

— T.J. Are niște terenuri de calitate, a spus, dar nu e singurul din oraș. Hardy poate să meargă oriunde pentru așa ceva. Poate că vrea terenurile alea, dar nu are nevoie de ele. Cred că ăsta e felul lui de-a se despărți de tine. A făcut ceva ce știe că o să te forțeze să te despartă tu de el.

— Un netrebnic pasiv-agresiv, am spus. Dacă vrea să se despartă de mine, atunci trebuie s-o facă față în față.

Jack a zâmbit larg.

— Aproape că mi-e milă de amărât. Bine, ocupă-te tu de Cates, iar eu o să vorbesc cu tata despre câte ceva.

— Nu, am spus imediat. Nu vorbi cu el. N-ai cum să

repari relația.

— Pot să-l opresc să facă și altele sau pot măcar să-l încurc.

— Mulțumesc, Jack, dar nu e nevoie să-l oprești și clar nu vreau alte încurcături.

Fratele meu a părut enervat.

— Atunci de ce ai pierdut atâta timp să te plângi, dacă nu voiai să fac nimic ca să te ajut?

— Nu vreau să-mi rezolvi problemele. Voiam doar să mă ascuți.

— Fir-ar să fie, Haven. Vorbește cu o prietenă dacă nu vrei decât două urechi. Bărbații nu pot să sufere când primesc o problemă și n-au ce face cu ea. Ne simțim prost, și nu putem să ne revenim decât dacă rupem câteva cărți de telefon sau aruncăm ceva în aer. Deci, ca să ne lămurim, eu nu sunt un bun ascultător. Sunt doar un bărbat.

— Așa e.

M-am ridicat și am zâmbit.

— Vrei să-mi iei ceva de băut la un bar?

— Așa mai merge, a spus el.

Am plecat împreună de la birou.

M-am întors acasă spre seară. Mă simțeam *mai* bine după *ce* băusem ceva și petrecusem câteva ore cu fratele meu cel vesel. Mă surprindea că nu-l condamna pe Hardy, mai ales dată fiind atitudinea lui de dinainte.

— Nu sunt nici pentru, nici împotriva lui, m-a informat Jack dând peste cap o bere la halbă. Uite cum văd eu chestiunea cu T.J.: Hardy ori a făcut ceva greșit, dintr-un motiv greșit...

A mai luat o înghițitură mare.

— Ori a făcut ceva greșit, dar din motivul potrivit.

— Cum ar putea să existe un motiv potrivit pentru cea făcut el?

— Nu știu. Dă-i ocazia să-ți explice, asta-i tot ce spun.

— Todd crede că Hardy e parșiv și complicat, am spus pe un ton ursuz..

Nu știu de ce, dar asta l-a făcut pe Jack să râdă.

— Ei bine, probabil că ești obișnuită deja cu stilul ăsta, fiindcă faci parte din familia Travis. Niciunul dintre noi, cu excepția lui Gage, nu e mai normal. E valabil și pentru Todd.

— Mă sperii, am spus, dar am zâmbit.

Am continuat să zâmbesc și în timp ce intram în apartamentul meu, dar eram agitată la gândul că o să mă întâlnesc cu Hardy. Am văzut lumina robotului telefonic și mi s-a strâns inima. M-am apropiat și am apăsat pe butonul pentru mesaje. Vocea lui Hardy:

— Vreau să te văd. Te rog să mă suni când ajungi acasă în seara asta.

— Bine, am șoptit, închizând puțin ochii.

L-am deschis însă imediat, fiindcă îmi atrăsese ceva atenția, ceva ce strălucea lângă telefon. Nedumerită, am întins mâna ca să ridic obiectul și am rămas șocată să descopăr că era o brățară cu talismane. Brățara mătușii Gretchen. Dar cum ajunsese acolo? Doar era la Nick. Nick...

Înainte să pot să scot vreun sunet, cineva a venit prin spatele meu și m-a apucat de gât. Țeava unui pistol mi sa lipit de tâmplă. Am știut cine era înainte să-i aud glasul triumfător:

— Te-am prins, Marie.

Capitolul 20

Când te afli brusc într-o situație periculoasă, mintea ți se împarte în două: o parte care trece prin situație și o parte care se retrage puțin și încearcă să înțeleagă ce se întâmplă. Cele două nu comunică neapărat, așa că mi-a luat câteva momente ca să-mi dau seama ce spunea Nick.

— Nu poți să mă ignori, cățea ce ești. Nu poți să mă ții departe dacă eu vreau să te văd.

Voia să știu că e foarte puternic. Voia să-mi demonstreze că nu puteam să-l înving. Mi se uscaseră gura atât de tare încât abia dacă puteam să vorbesc. Pe frunte îmi curgea un firicel de sudoare.

— Da, am spus pe un ton sufocat. Clar ai găsit o cale să mă vezi. Cum ai reușit? Doar nu ai ghicit codul de la intrare?

— Am folosit un cod administrativ.

Fiecare apartament din clădire avea două astfel de coduri, pentru cazurile urgente, sau dacă își uita cineva codul de la intrare. Un set cu toate codurile era păstrat la recepție, într-o cameră din spate, iar celălalt set era închis în biroul administrativ.

— Ți l-a dat Vanessa, am spus, nevenindu-mi să cred.

Era ilegal. Puteam s-o dau în judecată. Oare mă ura atât de mult încât să riște să ajungă la închisoare doar ca să se răzbune pe mine după ce fusese dată afară? Se pare că da.

— I-am spus că trebuie să-ți las niște lucruri.

— Ei bine, mi le-ai lăsat, am spus cu un glas pierit. Mulțumesc pentru brățară, dar nu era nevoie să vii cu pistolul, Nick.

— Mă tot ignori...

— Îmi pare rău.

— Și mă tratai de parcă n-aș fi însemnat nimic pentru tine.

Pistolul mă apăsa destul de tare pe tâmplă încât să lase o vânătaie în urmă. Am rămas nemișcată, cu ochii înlăcrimați.

— Acum însemn sigur ceva, așa e?

— Da, am șoptit.

Poate venise la mine acasă doar ca să mă sperie, însă el se ambala, așa cum făcea întotdeauna, lăsând furia să se strângă. Odată ce începea să se înfurie devenea ca o avalanșă pe care nu puteai s-o mai împiedici.

— M-ai păcălit la divorț și m-ai lăsat în Dallas, cu toți oamenii care întrebau ce s-a întâmplat, unde ești... Cum crezi că a fost pentru mine, Marie? Ți-a păsat vreun pic de ce am simțit eu?

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Susan despre cum narcisiștii simțeau nevoia să fie învingători.

— Sigur că mi-a păsat, am spus cu răsufierea tăiată. Doar toată lumea știa că tu ai fi putut să-ți găsești pe cineva mai bun. Toată lumea știa că nu eram destul de bună pentru tine.

— Așa e. N-o să mai găsești niciodată pe nimeni la fel de bun ca mine.

Nick m-a înghiontit tare, lăsându-mă cu răsufierea tăiată. Țeava pistolului mi-a apăsât în tâmplă. Am auzit

cum fostul meu soț trage siguranța.

— N-ai încercat deloc, a spus încet, lipindu-se de mine, din spate.

Un val de greață m-a cuprins când i-am simțit erecția.

— N-ai făcut niciodată destul. E nevoie de doi ca să construiești o căsnicie, și tu n-ai fost niciodată destul de implicată, Marie. Ar fi trebuit să faci mai *mult*

— Îmi pare rău, am spus străduindu-mă să respir.

— M-ai părăsit. Ai plecat din apartament în picioarele goale, ca o vagabondă, ca să încerci să fii cât mai demnă de milă. Ca să mă faci pe mine să pic rău. Și după aia l-ai pus pe nemernicul de frate-tu să definitiveze mai repede divorțul. A aruncat un pumn de bancnote spre mine și s-a așteptat să dispar. Hârtiile legale și alte rahaturi din astea nu mă interesează, Marie. Pot oricum să fac ce vreau cu tine.

— Nick, am reușit să spun, ne așezăm și vorbim oricât vrei tu, doar lasă pistolul...

Am icnit de durere când am simțit o explozie albă, seacă, în spatele urechii, și am auzit un țuit puternic. O dâră subțire și fierbinte de lichid a început să-mi curgă prin spatele urechii, pe gât. Mă lovise cu patul pistolului.

— Cu câți te-ai culcat? m-a întrebat pe un ton acuzator.

Nu aveam ce să-i răspund ca să fie bine. Orice aș fi zis ar fi dus la Hardy, iar furia umilită a lui Nick avea să ia amploare. Trebuia să-l liniștesc, să-i alimentez egoul rănit.

— Tu ești cel care contează, am șoptit.

— Ai dreptate, așa e.

Cu mâna liberă m-a apucat de păr.

— Te îmbraci ca o târfă, te tunzi ca o târfă. Arătai ca o doamnă cândva. Ca o soție. Dar n-ai rezistat. Uită-te la tine acum.

— Nick...

— Taci din gură! Tot ce spui e minciună. De fiecare dată când ai luat câte una dintre pastilele alea, ai mințit. Am încercat să te las gravidă. Voiam să avem o familie, dar tu nu voiai decât să pleci. Cățea mincinoasă!

M-a tras de păr, trântindu-mă la podea. Era foarte supărat deja și urla obscenități, împingându-mi pistolul la tâmplă. Mintea mea, emoțiile, s-au disociat de violența intimă care urma. Era la fel ca înainte, doar că acum aveam și un pistol la tâmplă. M-am întrebat ca prin vis dacă avea să tragă. Trupul lui îl strivea pe al meu. Își folosea greutatea ca să mă țină jos. Răsuflarea îi era acră și mirosea a băătură. Mi-a șoptit la ureche:

— Dacă țipi, te omor.

Eram ca de lemn, cu toți mușchii încordați. Voiam din tot sufletul să trăiesc. Gura mi s-a umplut de gust metalic, sărat. Atingerea familiar odioasă a mâinilor lui m-a paralizat în timp ce Nick îmi ridica poalele fustei.

Eram amândoi atât de absorbiți de ceea ce se-ntâmpla, eu ca să mă opun trup și suflet, el ca să-mi facă rău, încât n-am auzit ușa deschizându-se.

Aerul a vibrat din cauza unui sunet inuman și întreaga încăpere a explodat în haos. Am reușit să ridic privirea, răsucindu-mi dureros gâtul. O formă mare, brutală, se repezea spre noi, și țeava de metal s-a desprins de capul meu. Nick a ridicat arma și a tras.

Tăcere. Urechile mi-au amorțit temporar, iar în trup am simțit reverberațiile bătăilor propriei mele inimi

speriate. Greutatea care mă sufoca dispăruse. M-am răsucit pe o parte și am deschis ochii. Vedeam ca prin ceață. Doi bărbați se luptau cu pumnii și picioarele, asudați și plini de sânge.

Hardy era deasupra lui Nick, lovindu-l iar și iar. Vedeam cum fostul meu soț se înmoaie pe măsură ce primea loviturile, pe măsură ce oasele îi erau fracturate și pielea i se frângea. Cu toate astea, Hardy nu voia să se oprească. Era sânge peste tot. Pe flanc, Hardy era plin de sânge dintr-o rană care curgea.

— Hardy! am strigat, ridicându-mă în genunchi. Hardy, oprește-te.

Nu m-a auzit. Își pierduse mințile. Fiecare impuls, fiecare gând al lui îi spunea să distrugă. Avea să-l omoare pe Nick. La cum sângera, probabil că ar fi murit și el în același timp.

Arma, aruncată din mâna lui Nick, zburase la câțiva metri mai încolo. M-am târât până la ea și am ridicat-o.

— Hardy, lasă-l în pace! Destul! S-a terminat. Hardy... Nimic din ce spuneam sau făceam n-avea să conteze. Era pus pe o distrugere susținută de adrenalină. Nu văzusem niciodată atât de mult sânge. Nu-mi venea să cred că nu leșinase încă.

— Fir-ar să fie, Hardy, am nevoie de tine! am strigat. S-a oprit și s-a uitat la mine, respirând întretăiat. Avea privirea puțin tulbure.

— Am nevoie de tine, am repetat, ridicându-mă cu greutate.

M-am apropiat de el și l-am tras de mână.

— Vino cu mine. Vino pe canapea.

S-a împotrivit, s-a uitat în jos, spre Nick, care leșinase

și avea fața umflată și plină de vânătăi.

— Totul e bine, am spus, continuând să-l trag pe Hardy. E la pământ. S-a terminat. Vino, hai.

Am repetat cuvintele de mai multe ori, chemându-l ba cu binișorul, ba pe un ton hotărât, și trăgându-l spre canapea. Hardy era palid și murdar, cu chipul contorsionat de durerea care începea să ia locul instinctului de-a ucide de dinainte. A încercat să se așeze, dar a căzut, cu pumnii suspendați în aer. Fusese împușcat într-o parte, dar din cauză că sângera atât de mult nu-mi dădeam seama unde era rana sau cât de gravă era.

Încă aveam pistolul în mână când am, fugit în bucătărie și am luat niște prosoape de vase. Am pus arma pe măsuța de cafea și i-am rupt cămașa lui Hardy.

— Haven, a spus el cu greutate, te-a rănit? Te-a...

— Nu. N-am pățit nimic.

Am șters sângele și am găsit o rană, o gaură surprinzător de mică și cu marginile foarte bine definite. Nu vedeam și un loc prin care glonțul să fi ieșit, ceea ce însemna că era posibil ca el să fi intrat și apoi să fi ricoșat, atingând splina, ficatul sau rinichii...

Îmi venea să plâng, dar m-am abținut și am pus cârpele peste rană.

— Stai nemișcat. O să apăs aici, ca să încetinesc sângerarea.

A icnit când am apăsat. Buzele lui își pierdeau culoarea.

— Urechea ta...

— Nu e nimic. Nick m-a lovit cu pistolul, dar n-a fost...

— Îl omor...

Hardy a încercat să se ridice de pe canapea, dar eu l-am împins la loc.

— Stai nemișcat, idiotule! Ai fost împușcat. Nu te mișca.

I-am pus să apese prosoapele și eu am fugit să aduc telefonul. Am sunat la urgențe, i-am sunat pe David, de la recepție, și pe Jack, ținând în același timp prosoapele de bucătărie apăsată pe rană.

Jack a ajuns primul la apartament.

— Sfinte Sisoie!

A privit scena, cu fostul meu soț pe podea, începând să se miște, și cu mine și Hardy pe canapea.

— Haven ești...

— N-am nimic. Ai grijă ca Nick să nu mai facă și altceva.

Jack s-a apropiat de fostul meu soț cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată pe chip.

— Imediat cum am ocazia, i-a spus cu o voce scăzută, amenințătoare, o să te arunc într-un șanț și o să te spintec ca pe un mistreț.

Au ajuns medicii de la serviciul de ambulanță, curând după aceea, poliția, iar securitatea clădirii s-a ocupat ca vecinii curioși să nu se apropie. Nu știu exact când l-a luat poliția pe Nick, fiindcă eram prea atentă la Hardy. Își pierdea din când în când cunoștința, avea pielea umedă și rece, respira repede și superficial. Părea confuz. M-a întrebat de cel puțin trei ori ce se întâmplase și dacă eu pățisem ceva.

— Totul e bine, am murmurat, mângâindu-i părul încurcat și strângându-i mâna liberă, în timp ce unul dintre medici îi puneă o perfuzie. Nu mai spune nimic.

- Haven, vreau să știi că...
- Îmi spui mai târziu.
- Greșeală...
- Știu. Nu-i nimic. Taci și stai liniștit.

Mi-am dat seama că ar fi vrut să mai spună ceva celălalt medic i-a pus o mască de oxigen și câțiva electrozi pentru monitorul cardiologie, apoi a început să-l pregătească pentru transport. Au fost eficienți și s-au mișcat repede. Începuse ceea ce medicii de la ambulanță numesc „ora de aur”: perioada dintre momentul în care victima e împușcată și cel în care ajunge la centrul de tratament al traumei. Dacă treceau mai mult de șaiszeci de minute, șansele de supraviețuire începeau să scadă.

Am mers cu Hardy în ambulanță, iar Jack ne-a urmat cu mașina. Doar pentru Hardy am reușit să par calmă în aparență. Pe dinăuntru simțeam o spaimă care părea prea mare pentru o inimă de om.

Am ajuns la spital, iar medicii l-au pus pe Hardy pe o targă și l-au dus la etaj. Liberty și Gage erau deja în salonul pentru traume, anunțați de Jack. Am ghicit că nici restul familiei mele nu era cu mult în urmă. Nici nu mă întrebasesem cum arătam, speriată și cu hainele pătate de sânge, dar am înțeles din expresiile lor că nu foarte bine. Liberty mi-a pus pe umeri jacheta ei și m-a șters pe față cu niște șervețele pentru bebeluși pe care le avea în geantă.

Când a descoperit lovitura pe care o aveam după ureche, ea și Gage au insistat să merg să spun unui medic, deși eu am refuzat vehement.

- Nu mă duc nicăieri. Stau aici până aflu ce-i cu

Hardy...

— Haven, mi-a spus Gage așezându-se în fața mea. O să dureze mult până o să aflăm ceva despre starea lui Hardy. Îi verifică grupa sanguină, îi fac tomografii, radiografii... Crede-mă că n-o să pierzi nimic. Acum lasă pe cineva să se uite la capul tău, te rog.

Am fost curățată și bandajată, apoi trimisă înapoi în camera de așteptare. Așa cum îmi spusese Gage, încă n-aveau nicio veste. Hardy era la operație, deși nimeni nu ne spunea de ce îl operează sau cât avea să dureze. M-am așezat și m-am uitat fără să văd nimic la televizorul din colțul camerei, întrebându-mă dacă ar fi trebuit s-o sun pe mama lui Hardy. Am decis să aștept până când știam ceva despre starea lui, speram să fie vești bune, ca să pot să-ți spun nu doar că fusese împușcat.

Am așteptat și vinovăția mă trăgea în jos precum nisipurile mișcătoare. Nu-mi imaginasem niciodată că Hardy avea. Să sufere pentru greșelile mele din trecut. Dacă nu m-aș fi măritat cu Nick, dacă n-aș fi avut o relație cu Hardy...

— Nu te mai gândi la asta, am auzit vocea blândă a lui Liberty lângă mine.

— La ce? am întrebat amortită, ridicându-mi genunchiul ca să mă așez picior peste picior.,

— Orice te-a făcut să ai expresia asta, a spus, cuprinzându-mă pe după umeri. Nu e vina ta pentru că s-a întâmplat așa. Relația cu tine îi face foarte bine lui Hardy.

— Da, evident, am spus ca pentru mine, aruncând o privire spre ușile sălii de operații.

Ea m-a strâns puțin în brațe.

— Când v-am văzut împreună la petrecere, noaptea trecută, nu mi-a venit să cred cât de diferit părea Hardy. Nu l-am văzut niciodată atât de relaxat și de fericit, de sigur pe sine. Nu credeam că poate cineva să-l facă să se simtă așa.

— Liberty... S-a întâmplat ceva rău în ultimele zile. Tata și unchiul T.J...

— Știu, mi-a spus Churchill. Mi-a mai spus și altceva, ce s-a întâmplat azi, ceva ce trebuie neapărat să afli.

— Ce?

— Cred că e mai bine să-ți spună chiar Churchill.

Mi-a făcut semn să mă uit spre intrarea vizitatorilor, pe unde tocmai intrau tata și Joe. Liberty s-a ridicat și i-a făcut semn tatei, iar el s-a așezat pe scaunul de lângă mine. În ciuda supărării și a sentimentului de trădare, m-am sprijinit de el și mi-am pus capul pe umărul lui, inhalând parfumul liii de tata.

— Ce s-a întâmplat, dovrelece? m-a întrebat el.

Am rămas cu capul pe umărul lui și i-am povestit. Din când în când el mă bătea cu blândețe pe mână. Părea nedumerit că Nick ajunsese să facă un lucru atât de nebunesc, așa că m-a întrebat ce s-a întâmplat de s-a ajuns aici. M-am gândit să-i spun că Nick fusese mereu așa, că fusese abuziv și înainte și că asta ne distrusese căsnicia, dar am hotărât să păstrez acea conversație pentru un moment și un loc mai potrivite. Am clătinat din cap, am ridicat din umeri și am spus că nu știu.

Atunci tata m-a surprins spunând:

— Știam că Hardy vine să te vadă în seara asta.

Am ridicat capul și m-am uitat la el.

— Da? De unde?

— M-a sunat astăzi, pe la ora cinci. Mi-a spus că-i pare rău că a fost de acord cu târgul, că i-a spus deja lui T.J. Că renunță, că sâmbătă nu s-a gândit bine, că fusese o greșeală a tuturor, a noastră că i-am făcut propunerea și a lui că a acceptat.

— Avea dreptate, am spus încet.

— Așa că afacerea a căzut.

— Ba nu! am zis, uitându-mă urât la el. Voi o să vă țineți promisiunea. Să te asiguri că Hardy primește terenul la prețul cinstit care i-a fost oferit și să-i spui lui T.J. să uite de bonus. Dacă faci asta, sunt dispusă să-ți mai dau o șansă.

Eram hotărâtă ca, măcar o dată în viață, Hardy Cates să le aibă pe toate.

— O să te vezi cu el în continuare?

— Da.

Tata a zâmbit puțin.

— Cred că e bine, având în vedere ce mi-a spus despre tine.

— Ce? Ce ți-a spus?

Tata a clătinat din cap.

— Mi-a cerut să nu-ți spun, și nu vreau să mă mai amestec. Doar că...

Am râs nesigur.

— Doar că? Doamne, tati, de ce vrei să nu te mai amesteci tocmai când ai să-mi spui ceva ce vreau să aud?

— Atât pot să-ți spun: doi bărbați au venit la mine să-mi spună că țin la fiica mea. Unul dintre ei a fost Nick, pe care nu l-am crezut nici cât negru sub unghie. Nu

pentru că nu meriți iubire, ci pentru că el nu e capabil de așa ceva. Dar Hardy Cates, cu toate că e un necizelat și un netrebnic... pe el l-am crezut azi. Nu încerca să-mi vândă ceva, ci îmi spunea cum stau lucrurile, iar pentru asta l-am respectat. Orice ai alege să faci în legătură cu el, o să respect și asta.

Au trecut două ore, timp în care m-am plimbat, am stat jos, m-am uitat la televizor și am băut cafea cu gust de ars, aromată cu lapte praf și îndulcitor. Când ajunsesem aproape să explodez din cauza tensiunii, fiindcă nu aflasem nimic, s-a deschis ușa. Un chirurg înalt, cu părul alb, s-a uitat prin camera de așteptare.

— E cineva aici din familia lui Hardy Cates?

M-am repezit la el.

— Eu sunt logodnica lui, am spus, gândindu-mă că așa aș fi putut să obțin mai multe informații. Mă numesc Haven Travis.

— Doctor Whitfield.

Ne-am strâns mâinile.

— Domnul Cates și-a epuizat toată rezerva de noroc de data asta. Glonțul i-a atins splina, dar niciun alt organ intern n-a fost afectat, ceea ce e aproape o minune. Mă așteptam ca glonțul să fi făcut mai multe stricăciuni, dar, din fericire, n-a fost așa. După ce l-am scos, am reușit să suturăm repede splina și am salvat-o în întregime. Dată fiind vârsta domnului Cates și sănătatea excelentă, nu avem motive să ne așteptăm la complicații de vreun fel. Cred că o să stea în spital cam o săptămână, apoi o să mai dureze cam șase săptămâni să fie vindecat complet.

Mă ustureau ochii și nasul. Mi-am șters lacrimile cu mâneca.

— N-o să aibă probleme pe viitor? N-o să-l doară splina?

— Nu. Ne așteptăm să-și revină complet.

— Doamne, am spus, răsufând ușurată.

A fost unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea. Ba nu, cred că a fost cel mai frumos. Eram agitată și slăbită în același timp, și mi se tăiase răsufarea.

— Sunt atât de ușurată încât aproape că mi s-a făcut rău. Se poate?

— E fie de la ușurare, a spus doctorul Whitfield, fie de la cafeaua din camera de așteptare. Probabil de la cafea.

Regula spitalului spunea că pacienți internați la terapie intensivă puteau să fie vizitați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar vizitatorii nu puteau să stea mai mult de cincisprezece minute pe oră. Excepție făceau doar cazurile special aprobate de asistente. L-am rugat pe Gage să-și folosească influența ca să se asigure că pot să vin și să plec oricând voiam. Fratele meu a părut puțin amuzat și mi-a amintit cum mă opusesem cândva la folosirea banilor și-a influenței ca să obțin tratament special, i-am spus că, atunci când ești îndrăgostit, ipocrizia avea câștig de cauză. Gage mi-a spus că înțelege asta, apoi s-a dus și mi-a obținut permisiunea să rămân cu Hardy oricât voiam.

Am dormit într-un fotoliu din camera lui Hardy aproape toată noaptea. Problema era că un spital nu e un loc potrivit pentru somn. Asistentele intrau o dată pe oră ca să schimbe pungile perfuziei, să verifice monitoarele și să-i ia lui Hardy temperatura și tensiunea. Mă bucuram de fiecare întrerupere,

fiindcă-mi plăcea să aud cât de bine-i mergea, iar și iar.

În zori, Gage a venit la spital și mi-a spus că vrea să mă ducă până acasă, pentru un duș și niște haine curate. Nu voiam să plec de lângă Hardy, dar știam că arătam rău și că probabil era o idee bună să mă spăl și să mă schimb.

Hardy se trezise când m-am întors eu, la șapte, și nu era deloc mulțumit să constate că era într-un pat de spital, legat la aparate. Am intrat exact când se certa cu una dintre asistente, cerându-i să-i scoată perfuzia și refuzând categoric medicamentele pentru durere de care, evident, avea nevoie. Nu voia să fie înțepat și împuns, spunea. Se simțea foarte bine. Nu-i trebuiau decât un bandaj și o pungă cu gheață.

Mi-am dat imediat seama că asistenta se simțea bine contrazicându-l pe bărbatul mare, cu ochi albaștri, care era la mila ei, iar eu n-aveam cum s-o învinovățesc pentru asta. Părea pierdut, puțin speriat și foarte atrăgător. Dar era al meu.

— Hardy Cates, am spus intrând în cameră, poartă-te frumos, altfel calc pe tubul perfuziei.

Asistenta a părut surprinsă de maniera mea lipsită de empatie, dar Hardy m-a privit o clipă, atent, cu ochii strălucind, apoi s-a relaxat într-un fel care n-ar fi fost posibil dacă l-aș fi tratat ca pe un bibelou.

— Asta funcționează doar dacă e vorba de un tub prin care trece oxigen, mi-a răspuns.

M-am apropiat de măsuța de lângă pat și am luat tabletele de Vicodin pe care asistenta încercase să i le dea mai devreme, apoi i le-am întins, pe ele și paharul cu apă.

— Ia astea, am spus, și nu te mai certa cu noi.

M-a ascultat, aruncându-i o privire asistentei, care ne privea cu sprâncenele puțin ridicate.

— E mică, i-a spus, dar e rea.

Asistenta a plecat, întrebându-se, cu siguranță, de ce un astfel de bărbat nu-și găsisse o iubită mai amabilă. După ce ușa s-a închis, mi-am făcut puțin de lucru în jurul lui Hardy, aranjându-i cuvertura și pernele. El m-a privit tot timpul.

— Haven, a spus, scoate-mă de aici. N-am mai fost niciodată în spital. Nu pot să sufăr să fiu legat la toate rahaturile astea. N-am nevoie decât de...

— Acceptă procesul, i-am spus, și o să pleci mult mai repede.

L-am sărutat pe frunte.

— Te porți frumos dacă mă urc lângă tine în pat?

Fără să ezite, Hardy s-a așezat pe-o parte, icnind de durere și efort. Mi-am scos pantofii și m-am așezat cu grijă lângă el, punând capul pe brațul lui. A oftat adânc, mulțumit.

I-am sărutat gâtul cald, inspirându-i parfumul pielii. Mirosea a antiseptic și a doctorii, de parcă s-ar fi dat cu „Eau-de-spital”, dar peste mirosurile sterile persista aroma lui personală.

— Hardy, am murmurat, mângâindu-l pe încheietură, de ce ai acceptat târgul tatei și-al lui T.J.? Și de ce ai renunțat la el după aia?

Mi-a căutat palma și degetele lui lungi mi-au cuprins-o într-a lui.

— Vineri, după ce l-am văzut pe tata, am înnebunit puțin.

— Serios? N-am observat.

— I-am plătit cauțiunea și l-am lăsat la un motel, i-am dat niște bani și i-am spus să dispară, dar ce nu ți-am spus și ar fi trebuit e că am vorbit cu el câteva minute. Și mi-a spus...

Hardy a tăcut, strângându-mi mâna mai tare.

— S-a supărat când i-am spus ce o să-i fac dacă o va mai sună vreodată pe mama, a rostit el încet, și a spus că i se pare foarte amuzant să mă audă tocmai pe mine cu așa ceva, fiindcă... din cauza mea s-au căsătorit ei doi. Mama nu mai voia să iasă cu el, dar a trebuit să se întoarcă fiindcă era gravidă. A fost vina mea că a rămas cu nemernicul. Toată viața ei a fost un iad din cauza mea. A suferit...

— Nu, Hardy.

M-am ridicat și l-am privit direct în ochii lui albaștri, acum întunecați. Mă durea inima pentru el.

— Știi că nu e adevărat. Știi că n-a fost vina ta.

— Dar e adevărat că, dacă nu apăream eu, mama nu s-ar fi măritat cu el. Odată ce-a pus mâna pe ea, viața i-a fost distrusă.

Îi înțelegeam sentimentele lui Hardy, chiar dacă nu eram de acord cu logica lui. Angoasa și vinovăția irațională pe care le simțea nu puteau fi rezolvate cu platitudini politicoase. Avea nevoie de timp, de iubire, ca să accepte adevărul. Din fericire, eu aveam destul din amândouă.

M-a sărutat pe creștet și a vorbit cu o voce aspră, adâncă.

— Nu pot să sufăr că sunt fiul lui. Urăsc partea din mine care e a lui, și să știi că o simt, partea asta care e

un nemernic josnic. Atunci când Churchill și T.J. Au venit cu propunerea, m-am gândi că de ce n-aș accepta. Oricum ar fi trebuit să te părăsesc, fiindcă te iubesc prea mult ca să te trag după mine în jos.

L-am mângâiat încet pe obraz.

— De ce te-ai răzgândit? am șoptit.

— După ce m-am calmat puțin și am avut ocazia să mă gândesc, mi-a trecut prin cap că te iubesc destul de mult încât să încerc să te merit. Aș face orice și aș fi dispus să fiu oricine pentru tine. Aseară, am venit la tine să te implor să-mi dai o șansă. Tremuram ca varga, gândindu-mă că n-ai să mă ierți pentru vineri noaptea.

Am roșit când mi-am amintit orele lungi, erotice, pe care le petrecusem în întunericul dormitorului său.

— Sigur... Adică, nu am ce să iert.

Vocea mi-a scăzut până când abia dacă se mai auzea.

— Am vrut să fac toate lucrurile alea cu tine.

Avea trupul atât de cald încât m-am întrebat dacă și el roșise.

— M-am gândit că, poate, a fost prea mult pentru tine, că te-am forțat să mergi prea departe. Și după ce ai pățit cu Nick... Mi-era teamă că n-o să mă mai vrei în viața ta. Așa că veneam să-ți spun cât de rău mi-a părut, cât de blând am de gând să fiu de acum înainte și că, indiferent dacă mă mai vrei sau nu, aș vrea să mă lași doar să fiu lângă tine, cel puțin. Dacă ai vreodată nevoie de mine, adică.

Nu-l auzisem niciodată vorbind pe un ton atât de umil, nu-mi imaginasem că se poate, l-am tras capul lângă al meu, până când aproape că ni se atingeau nasurile.

— Am nevoie de tine pentru multe lucruri, Hardy. Pentru o viață plină de lucruri.

M-a sărutat surprinzător de apăsător, cu gura caldă și nerăbdătoare.

— Te iubesc, i-am șoptit.

Drept dovadă că bărbatul ăsta avea ceva vigoare și în ciuda pierderii de sânge, a medicamentelor și a mediului complet lipsit de romantism din spital, mi-a făcut avansuri insistente.

— Nu, am spus răsărind când mâna lui liberă a început să se ridice spre pieptul meu. O să alertezi monitorul cardiac și o să mă dea afară, fiindcă-ți împiedic recuperarea.

Hardy nu s-a sinchisit, bineînțeles, și a făcut după bunul lui plac.

— Știi, i-am spus *arcuindu-mă puțin în timp ce el mă săruta pe gât*, le-am spus celor de la spital că sunt logodnica ta ca să mă lase să stau aici cu tine.

— N-aș vrea să fii o mincinoasă, a răspuns, dându-mi părul la o parte, dar după ce s-a întâmplat aseară, acum, că îmi ești recunoscătoare, n-aș vrea să profit. Mâine, când îți trece, probabil că o să te cer de soție.

— Și eu probabil că o să spun că da, i-am răspuns.

Hardy mi-a tras fruntea aproape de a lui, iar eu m-am pierdut în strălucirea ochilor săi albaștri.

— Curând? m-a întrebat.

— Oricând vrei tu.

Mi-a trecut prin cap după aceea că, probabil, ar fi trebuit să mă feresc de încă o căsnicie, din cauza experienței trecute. Cu Hardy, însă, totul era altfel. Iubirea lui nu avea nicio pretenție, lucru care mi se

părea cel mai frumos cadou pe care o ființă umană poate să-l ofere alteia.

— Știi, i-am spus în noaptea nunții noastre, sunt la fel de eu însămi când sunt cu tine ca și atunci când sunt singură.

Pentru că Hardy a înțeles ce-am vrut să spun, m-a luat imediat în brațe, ca să fiu aproape de inima lui.

Epilog

— E la telefon, doamnă Cates, îmi spuse secretara lui Hardy, dar mi-a spus să vă trimit înăuntru imediat cum ajungeți.

Sunt în clădirea de birouri unde lucrează Hardy, pe strada Fannin, o construcție din sticlă și aluminiu care seamănă cu două bucăți de puzzle lipite.

— Mulțumesc, îi răspund secretarei, apoi intru în biroul soțului meu.

Hardy e așezat, iar sacoul său zace aruncat pe spătarul unui scaun. Are cravata desfăcută și mânecile suflecate deasupra antebrațelor puternice, de parcă ar fi încercat să facă mai comode hainele elegante. *Un necizelat*, gândesc cu o plăcere posesivă.

Suntem căsătoriți de aproape un an, și eu tot nu m-am obișnuit cu gândul că e al meu. Nu seamănă deloc cu mariajul cu Nick. Fostul meu soț nu mai e un pericol nici pentru mine, nici pentru oricine altcineva, fiindcă a

fost condamnat la două capete de acuzare pentru atac deosebit de grav și trimis la Texarkana. Vanessa Flint a plecat din Houston. Ultima dată când am auzit de ea, era asistent manager la o companie de fertilizatori din Marfa.

Nu petrec prea multă vreme gândindu-mă la trecut. Una dintre binecuvântările condiției umane este capacitatea de-a ne aminti de durere fără s-o simțim iar.

Rănile fizice s-au vindecat, și ale mele, și ale lui Hardy. Cealaltă durere, cea a spiritului, s-a vindecat. Suntem atenți fiecare la locurile acelea cicatrizate din inima celuilalt și ne bucurăm de o căsnicie pe care o creăm împreună, din ce în ce mai frumoasă pe zi ce trece.

— Vreau să află de la ei exact ce fel de fluide au de gând să pompeze în deschizătura aia, spune Hardy la telefon.

Eu îmi ascund un zâmbet, gândindu-mă că ar fi trebuit să fiu obișnuită deja cu jargonul industriei petroliere, care întotdeauna pare obscen.

— Mă interesează mai puțin fluxul, cât aditivii pe care-i folosesc.

Hardy face o pauză și ascultă ce-i spune celălalt.

— Da, ei bine, nu mă interesează secretele stimulării tehnologice. Eu risc să fiu luat în vizor de EPA dacă se contaminează apa din jur, și...

Se oprește când mă vede și un zâmbet lent, uimitor, îi apare pe buze. E zâmbetul care mă face să amețesc puțin de fiecare dată.

— Vorbim mai târziu, spune la telefon. A intervenit ceva. Bine.

Lasă telefonul deoparte și ocolește biroul, se așază pe marginea lui și mă trage spre el.

— Fata cu ochii căprui, șoptește sărutându-mă.

— Secretele stimulării tehnologice? Întreb luându-l pe după gât.

— Metode de forare a petrolului greu accesibil din rezervoarele cu permeabilitate mică, răspunde el. Se injectează fluide în puț până când crăpăturile din subsol devin destul de largi încât să permită forarea.

Mă mângâie pe șolduri.

— Lucrăm cu o companie hidraulică nouă.

— Ai fi putut să termini conversația, îi spun.

— N-aș vrea să te plictisești.

— Deloc. Îmi place să te aud discutând afaceri. Sună întotdeauna atât de incitant...

— Nu prea știu ce înseamnă acest „incitant”, răspunde Hardy mângâindu-mi posteriorul, dar cred că l-am făcut de câteva ori.

Mă lipesc de el.

— Sugerează ceva ce are legătură cu sexul, îi spun. Tu ai fost incitant toată viața ta.

Ochii lui strălucesc.

— Dar acum sunt așa numai pentru tine.

Mă sărută încet, de parcă aș fi avut nevoie să-mi demonstreze ce-i spuneam mai devreme.

— Haven, iubita mea... cum a fost la doctor?

Am tot vorbit în ultima vreme despre cum ar fi să facem un copil. Hardy pare dornic, dar precaut, iar eu simt ceva ce cred că este ceasul biologic. Vreau un copil cu el. Vreau să avem o familie și, orice ne-ar rezerva viața, știu să putem să depășim greutățile împreună.

— Doctorul a spus că sunt perfect sănătoasă și pot să fac copii, i-am zis. Restul depinde de tine.

El râde și mă trage mai aproape.

— Când începem?

— În seara asta?

Las capul pe spate, ca să-i fac loc să mă sărute pe gât.

— Ce-ai zice să începem de la pauza de prânz?

— Nu se poate. Vreau muzică și preludiu.

Îi simt zâmbetul pe piele, dar, când ridică privirea și se uită în ochi mei, amuzamentul dispare.

— Haven, nu știi dacă o să fiu un tată bun. Dacă nu mă pricep?

Mă emoționează grija lui, dorința permanentă să fie bărbatul pe care crede că-l merit eu. Chiar și atunci când nu suntem de acord, nu am nicio îndoială că mă prețuiește și mă respectă. Știu că niciunul dintre noi n-o să-l trateze vreodată pe celălalt ca și cum ar fi un bun garantat.

Mi-am dat seama că nu poți să fii cu adevărat fericit dacă n-ai suferit puțin. Toate lucrurile îngrozitoare prin care am trecut eu și Hardy de-a lungul vieților noastre ne-au creat în suflet locuri unde poate să locuiască fericirea. Ca să nu mai spun de iubire. E atâta iubire încât parcă nu e loc pentru supărare între noi.

— Cred că simplul fapt că te îngrijorezi din cauza asta e un semn că o să te descurci bine, îi spun.

Hardy zâmbește și mă trage la adăpostul trupului său, în siguranță. Mă strânge în brațe așa cum îmi place. De asta am nevoie.

— Asta a fost, îmi spune cu vocea înfundată, cu chipul ascuns în părul meu. O să fie în pauza de prânz, scumpo,

ia-ți poșeta. Avem timp pentru preludiu, dar nu pentru muzică de atmosferă. Asta dacă nu cumva găsești ceva la radio, în mașină, pe drum spre apartament.

Ridic capul și-i găsesc buzele. E aproape imposibil să zâmbești și să săruți în același timp. N-am de gând să mă opun deloc.

— Cine are nevoie de muzică? spun.

Câteva minute mai târziu plecăm împreună spre casă.

Sfârșit